

அ. மறைமலையார்

2010



வானதி பதிப்பகம்

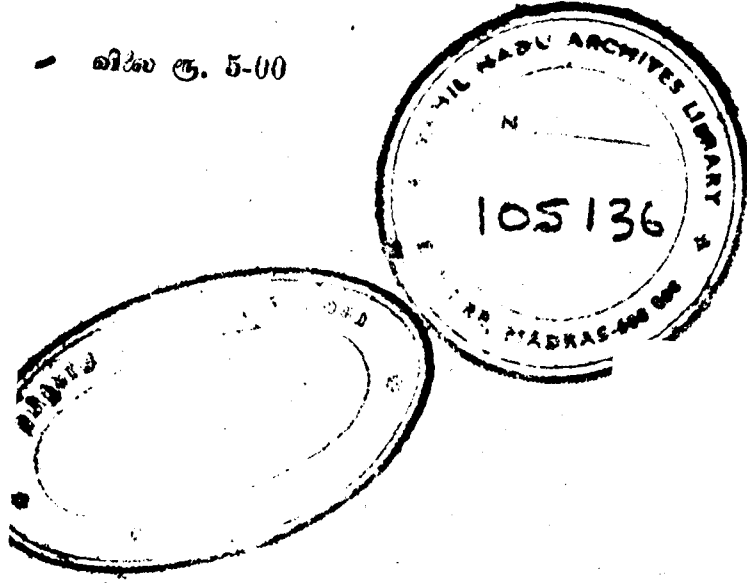
தி.நகர்.சிசன்இண.1

முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர் 1967
உரிமை வானதி பதிப்பகத்துக்கு

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

V211, 2137/ND9
N67

— விலை ரூ. 5-00



மாருதி பிரஸ், 83, பிட்டர்ஸ் ரோடு, சென்னை-14.

நுழைவாயில்

சிந்தனைச் சிற்பிகளே உலகை வழிநடத்தும் ஒப்பற்ற அணையா விளக்குகள்!

அத்தகைய அணையா விளக்குகளில் ஒருவரே பேரறிஞர் அண்ணா!

அண்ணா—

தோற்றத்திலே அகல் விளக்கு! தூய தொண்டிலே மெழுகுவர்த்தி! ஆற்றலிலே மின் விளக்கு! அன்போடும் பண்போடும் யாவரையும் அரவணைத்து, பிறரைவிட எல்லா வகையிலும் உயர்ந்து வழிகாட்டும் பெற்றியிலே கலங்கரை விளக்கம்!

அண்ணா—

ஒரு மனோஞ்சித மலர்!

நாம் எவ்வாறெல்லாம் நம் மனத்தை வைத்துக்கொண்டு அவரைப் பாராக்கின்றோமோ அவ்வாறெல்லாம் அவர் மணப் பவர், இனிப்பவர்!

அந்த 'மனோஞ்சித மலர்', என் சிற்றறிவில் எப்படி யெல்லாம் மணம் வீசிற்போ அந்த மனத்தையே இந்த நூலில் ஓரளவு கொணர முயன்றுள்ளேன்.

ஆம்! 'ஓரளவு'தான்! ஏனெனில் அவரைப் பற்றிய எல்லாச் செய்திகளையும் இணைத்துவிட்டேன் என்று நான் இறுமாப்புக்கொள்வதற்கு இல்லை; எத்தனை எத்தனையோ விடுபட்டுள்ளன.

தமக்கே உரிய தனி முத்திரை பொறிக்கத்தக்க ஆற்றல் களைப் போலவே, அண்ணாவிடம் வேரோடியுள்ள அரிய பண்புகளும் எண்ணற்றவை.

குறிப்பாக,

தம்மை ஒரு மாநாட்டிலே அவசரப்பட்டுத் தூற்றிய பட்டுக்கோட்டை திரு. அழகிராமிய அவர்களின் பொதுத் தொண்டினை மறவாமல், அவரது இறுதிக்காலத்தில் பண உதவி புரிந்த பெருங்கருணை—

தம்மைவிட்டு விலகிவிட்டாரே என்று வெறுப்புக் கொள்ளாமல், உலகப் பெரு நடிகர் மார்லன் பிராண்டோ வையும் விஞ்சியவர் என்று திரு. சிவாஜி கணேசனைப் புகழ்ந்த — திறமையை மதிக்கும் பெரு நோக்கு—

தம்மை விட்டுப் பிரிந்ததுடன் தாக்கவும் முனைந்தாரே என்று பகைமை கொள்ளாமல், 'கவிஞர் கண்ணதாசன் பாட்டைச் சுவைக்கத் தெரியாதவர்கள் தமிழையே அறியாதவர்கள்' — என்று உளந்திறந்து போற்றிய உயர்ந்த பண்பாடு—

1962-இல் தம்மைத் தோற்கடிக்கக் காஞ்சிபுரம் தொகுதியில் திரு. காமராசர் எத்தனையோ முறைகள் முற்றுகையிட்டும், 1967 தேர்தலில் ஒரு முறையேனும் விருதுநகர் தொகுதி சென்று அவரைப் பழிக்குப் பழி வாரங்கும் போக்கில் வசைபாட எண்ணாமல் ஒதுங்கிய பெருந்தகைமை—

தம்மைப் பெரியார் அவர்கள் எவ்வளவோ இழித்தும் பழித்தும் ஏசியும்கூட தாம் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றதும் செருக்குச் சிறிதுமின்றி, தம்முடைய அருந்தலைவரான அவர்தம் வாழ்த்துப் பெற மட்டுமே சென்னையிலிருந்து திருச்சிவரை சென்ற பெரு நன்றி—

--இப்படி எண்ணற்ற, அண்ணாவின் உன்னதமான இயல்புகளையெல்லாம் விரிவான முறையில் இந்நூலில் இணைக்க இயலாமற் போனது ஒரு பெருங் குறையே.

எனினும்கூட, அரசியல் துறையிலும் பிற துறைகளிலும் அவருடைய சிந்தனைகள் செயல்கள், முதலானவற்றை இயன்றவரையில் 'திறனாய்வு' முறையில் அணுகி இந்நூலை உருவாக்கியுள்ளேன்.

ஆப்பிரகாம் லிங்கன், எட்மண்ட் பர்க், ஹெரால்டு லாஸ்கி முதலான உலகப் பேரறிஞர்கள் எந்த அளவில் அண்ணாவிடம் காட்சியளிக்கின்றனர் என்பதையும் ஆங்காங்கே காட்டியுள்ளேன்.

அண்ணா—

பல நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தமிழ் மண்ணுக்குக் கிட்டிய மாபெரும் சிந்தனைப் புதையல்— வழிகாட்டி— முன்னோடி!

கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே, அவர் புகத்திய 'அடுக்குமொழி' (உண்மையில் மோனை மொழி)—நடையை இன்று கைக்கொள்ளாத தமிழ் எழுத்தாளரோ, பேச்சாளரோ இல்லை என்னலாம். இந்திய செய்திப்படத் துறையினரின் (Films Division News Review) விளக்கங்களில்கூட அண்ணாவின் 'அடுக்கு மொழி' ஒலிப்பதைக் கேட்கிறோம்.

அதேபோல் கலைத்துறையை முழுமையாக அரசியலுக்குப் பயன்படுத்தி முதன் முதல் வெற்றிகண்ட பெருமையும் உலகிலேயே அண்ணா ஒருவரையே சாரும்.

இன்னொரு வியக்கத்தக்க செய்தி என்ன தெரியுமா?

1967-இல் தமிழக ஆட்சிப் பீடத்தை அண்ணாவின் தலைமையில் இயங்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கைப்பற்றியதை அறிந்த அமெரிக்க நாட்டு மாபெரும் இரண்டு அரசியல் கட்சிகளுள் ஒன்றான 'குடியரசுக்கட்சி' தன்னுடைய வலிமையை வளர்க்கும் நோக்குடன் அண்ணாவின் அடிச்சுவட்டில் நடைபோட விழைவதாகச் செய்திகள் வருகின்றன.

அண்ணா கையாண்ட இரு வழிகளை முதலில் அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மேலே குறிப்பிட்டோமே அந்த இரண்டு வழிகள் தாம் அவை:

1. குடியரசுக் கட்சியினரின் ஏடுகள், மேடைகள் ஆகியவற்றில் இனி 'அடுக்கு மொழி'—மோனை மொழியைக் கையாள்வது.

2. கலைஞர்களுக்கு உரிய மதிப்பை அளித்து, அவர்களை அரசியல் பிரச்சாரத்துக்குப் பயன்படுத்துவது.

—அண்ணா ஒரு வழிகாட்டி—முன்னோடி என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்?

இவ்வாறு, உலகமே பின்பற்றத்தக்க 'பேரறிஞர் அண்ணாவின் பெருவாழ்வில்' — எத்தனையோ நிகழ்ச்சி அலைகள் ஆர்ப்பறித்து எழுந்து அடங்கிய வண்ணம் உள்ளன. பயிற்சியற்ற கரத்தினால், பழக்கமில்லாத தூரிகையால், ஆர்வம் ஒன்றை மட்டுமே துணையாகக்கொண்ட ஓர் இளம் ஒவியன் வண்ணப்படம் வரைய முற்பட்டதைப்போல் அந்த அலைகளுள் சிலவற்றையே இந்நூலாக உருவாக்க முயன்றுள்ளேன்.

இந்நூலை எழுதி முடிக்கப் பலர் பல வகைகளில் ஒத்துழைப்பு நல்கியுள்ளனர். என் உடன்பிறவா இளவல் திரு. இரா. இலக்குமிகாந்தன் பி. ஏ., அண்ணன் திரு. சி. கிருட்டினமூர்த்தி, நண்பர்கள் திரு. ம. செகதீசன், திரு. கே. எஸ். இலட்சுமணன், திரு. நா. எத்திராசு ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கோர் ஆவர். ஆனோ பெண்ணோ அழகாய் இருந்தால் மட்டும் போதுமா? கவர்ச்சியான ஆடையும் தேவை அவர்கள் பொலிவை முழுமையாக்க. அந்த முறையில் ஒரு நூல் மிகச் சிறந்த கருத்துப் பேழையாக இருப்பினும், அது நன்கு மணம் கமழ்வது அதன் வெளியீட்டெழிலையே பொறுத்துள்ளது. இத்துறையில் கைதேர்ந்த கலை, இலக்கிய ஆர்வம் கொண்ட 'வானதி பதிப்பக' உரிமையாளர் திரு. ஏ. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் இந்நூலை அழகுற வெளியிடுகின்றார்கள். இவர்கள் யாவர்க்கும் என் நன்றி உரியது.

'பேரறிஞர் அண்ணாவின் பெருவாழ்வு'—ஒளிக்கதிர் பட்டு, தமிழகமும், தாரணியும் மென்மேலும் விழிப்புணர்ச்சி பெறுவதாகுக!

அன்பன்,

அ. மறையலையான்.

தமிழகத்தின் தலைமகன்

பாசக் கடவுள்

“நுண்ணறிவு அன்புடன் இணைந்துவிட்டால், அதனால் அடைய முடியாத எதுவும் அவனியில் இல்லை.” என்றார் செருமானியக் கவிஞர் கதே.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை அவரது வாய் மொழி, வாய்மை மொழியாகவே பளித்துவிட்டது.

இலட்சக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்களின் இருதயக் கோவிவிலே இன்று பாசக் கடவுளாகக் கோலோச்சும் பேறு பெற்றவர் யார்?

அறிஞர் சி. என். அண்ணாதுரை அவர்களே.

அறிவுக் கனல்! அன்புப் புனல்!

தேனேவிட இனிக்கப் பேசும் அந்தச் சீனிக் குன்றை நோக்கி, எண்ணிலடங்கா இளைஞர்படை எறும்புக் கூட்டங்களாக ஏகி மகிழ்வானேன். அண்ணா! அண்ணா! எனக் கூவித் தொழுவானேன்?

காரணம், அவர் ஒளிவீசும் அறிவுக்கனல்! அதே சமயம் குளிர் வீசும் அன்புப் புனல்! பொல்லாங்கினை இல்லாதொழிக்கும் புரட்சித் தீ! அதே சமயம், பொல்லாதவரையும் நல்லவராக்கும் பொறுமைக்கடல்!

இவ்வாறு நுண்ணிய அறிவும் தண்ணிய அன்பும் பின்னிப் பிணைந்து உருவான பெருமனிதராய் விளங்குவதாலேயே, இன்று தமிழகத்தின் தலைமகனாய்த் தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறார் அண்ணா.

6

“இந்த யுகத்தில் அவரால் அடைய முடியாது” என்று மாற்றாரால் கூறப்பெற்ற ஆட்சிப்பீடத்தை அடைந்தே காட்டிவிட்டார் அவர்.

சுருங்கச் சொன்னால், கவிஞர், கதே வகுத்துக் காட்டிய அன்பு தழுவிய அறிவின் இலக்கணத்துக்கு, இலக்கியமாகவே ஒளிவீசி நிற்கிறார் அண்ணா!

முத்திரைப் பொன்

“சில தலைவர்கள் தாமே உருவாவார்கள்; வேறு சிலரோ பிறரால் உருவாக்கப்படுவார்கள்” என்னும் பொன்மொழி ஒன்று புவியில் உலவிவருகிறது.

அண்ணாவோ தலைவராக உருவாக்கப்பட்டவர் அல்லர்; தாமே உருவானவர். முலாம் பூசப்பட்ட போலித் தங்கம் அல்லர்! முத்திரைப் பொன்!

கவியின் கனவு

உள்ளொளி மிக்க உண்மைக் கவிஞர்கள் நாளை நடைபெறப் போவதை இன்றே நவிலும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள் என்று போற்றப்படுகிறார்கள். அவர்கள் கனவு நனவாகிறது; எண்ணம் ஈடேறுகின்றது; விருப்பம் உருப்பெறுகின்றது. அத்தகைய உள்ளொளி மேவிய உயர்ந்த கவிஞர்களை தமிழ் மண்ணும் காணத் தவற வில்லை. சான்றாக பாரதியார், பாரதிதாசன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

பாரதியின் ஆனந்தப்பள்ளி

1947-இல் தான் இந்தியத் துணைக்கண்டம் விடுதலை எய்தியது. ஆனால் பின்னர் வரப்போகும் விடுதலையை ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வந்துவிட்டதாக “இப்பப் பள்ளி” இசைத்தார் மகாகவி பாரதியார்.

“ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே

ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோமென்று
ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே...”

—என்னும் அவரது பொருள்பொதிந்த வருங்காலக் கண்ணோட்டம் தெளிவாய் மிளிர்ந்த—ஓர் அரிய பாடலை அறியாதார் யார்? அடிமை இருளின் ஆட்சி நாட்டை அல்லற்படுத்திய அந்த நாட்களிலேயே இத்துணைத் தன்னம்பிக்கையோடு எப்படிப் பாடினார் பாரதி என்று வியக்காதாரே இவர். எவ்வாறோ அவரது துணிவு நனவாகிவிட்டது; விரும்பிய விடுதலைப்பூ அரும்பி மலர்ந்து விட்டது.

பாரதிதாசன் கனவு

பாடல் உலகைப் பொறுத்தவரை பாரதியாரின் நேரான வழித்தோன்றல்—சீரான மாணாக்கர் யார்?

பாரதிதாசனே!

தம் ஆசிரியர் சென்ற அடிச்சுவட்டிலேயே வீரநடை போட்டுத் தமிழ் மக்களை வீறுகொண்டு எழச்செய்தவர் அவர். தனித்தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் சமூக மறுமலர்ச்சிக்கும் அயராது உழைத்தவர் அவர். தம் ஆசிரியர் பாரதி யாரைப்போலவே அவரும் ஒரு கனவு கண்டார்; ஓடு விழைவு கொண்டார்.

“தமிழாய்ந்த தமிழ்மகனே
தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சாய்
வருதல் வேண்டும்”

என்பதே அவர் கண்ட கனவு; கொண்ட விழைவு.

1967-இல் அவரது எண்ணம் ஈடேறிவிட்டது; ஆசை நிறைவேறிவிட்டது.

ஆம்; தமிழ் ஆய்ந்த தமிழ் மகனாகிய அறிஞர் அண்ணா அவர்களே தமிழ்நாட்டின் முதல் அமைச்சர் ஆகிவிட்டார்.

சாலச் சிறந்த மாலுமி!

கொந்தளிக்கும் ஐயர்க்கடலில் நொந்து கலங்கும் மக்களின் வாழ்வுக் கப்பலை முறையோடு செலுத்தித் திறமையோடு கறை சேர்க்கக் சாலச்சிறந்த ஒரு மாலுமி கிடைத்துவிட்டார்.

இருள் சூழ்ந்த வேளையில் புதர் மண்டிய நடுக் காட்டில் திடங்கண்டு நடக்க முடியாமல் தடுமாறும் மாந்தர்க்கு ஓர் அணையா விளக்குத் துணையாக வாய்த்து விட்டது.

நில்லா நெடும்பயணம் செல்லக் கிளம்பினோர்க்குக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் மண்ணே மலையாகிக் கிடக்கும் பெரும் பாலைவனத்திடையே ஒரு சோலைவனம் தென் பட்டுவிட்டது.

ஆம்; கற்றோரும் ஏத்த, கல்லாரும் வாழ்த்த செந்தமிழால் மக்களின் சித்தமெல்லாம் கொள்ளை கொண்டு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழ்நாட்டின் தலைமகனாகவே அரியணை ஏறியிருப்பதையே இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறோம்.

இணையில்லா ஏந்தல்

அவர்—

தமிழ் காக்கும் தளபதி!

ஆமிழ்தூறும் சொற்கொண்டல்!

கல்வியறிவில் கடல்!

கற்பனையில் ஊற்று!

கிறைக்கு அஞ்சாப் பறவை!

சீர்திருத்தச் கடர்!

கலைஞர்களின் காவலர்!

தொழிலாளர்களின் தோன்றாத்தலைவர்!

புதுமைகள் பாடும் பொன்வண்டு!

பொதுநலம் பேணும் கதிரொளி!

பழிக்குப்பழி வாங்காப் பண்பாளர்!

பகைவர்க்குந் துணைசெய்யும் அருளாளர்!

அணைத்தச் செல்வதில் பூங்காற்று!

அன்பைப் பொழிவதில் கோடைமழை!

அடக்கத்திலே ஆமை!

ஆண்மையிலோ அரிமா!

வாழ்க்கையே காவியம்

அவருடைய வாழ்க்கையே—ஒரு கலைவாமும் தமிழ்ப் பூங்கா; இலட்சியப் பேராறு; தியாகப் பெருவேள்வி; சுவை பொங்கும் வீர காவியம்.

அதனைத் துய்க்கின்ற வகையில் துய்த்தால், உய்கின்ற வழியில் உய்யலாம்!

நேற்று அவர் தமிழகத்தின் வழிகாட்டி!

இன்று அவர் இந்தியாவுக்கு வழிகாட்டி!

நாளை அவர் உலகுக்கே வழிகாட்டி!

அந்த அரிய வழிகாட்டியின் வாழ்க்கை ஏட்டினை இனி ஒவ்வொரு பக்கமாகத் திறந்து பார்த்து மகிழ்ந்து திளைப்போமாக.

காஞ்சி தந்த காவலர்

வரலாற்றுப் புகழ்

காஞ்சிபுரம் பல துறைகளிலும் வரலாற்றுப் புகழ் படைத்த பெருநகரீ ஆகும்.

இந்திய வரலாறு படித்தவர்களுக்கு ஹரிஷ் மாமன்னரால் ஏற்படுத்தப்பட்டு ஏறத்தாழ பதினாயிரம் மாணவர்களைக் கொண்டு இயங்கிய நாளந்தா பல்கலைக் கழகம்பற்றித் தெரியாமல் இராது. அந்தப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு இணையாக மட்டுமின்றி மேலானதாகவும் ஒரு பல்கலைக் கழகம் காஞ்சிபுரத்தை அணி செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

புத்தசமய வளர்ச்சிக்குப் புத்துயிர் ஊட்டிய பெருமையும் காஞ்சிபுரத்துக்கு உண்டு.

சிற்பக்கலை என்றாலே பல்லவப் பேரரசர்களே நம் கண்முன்னே வந்து நிற்பர். அவர்கள் கொடிகட்ட ஆண்ட தலைநகராய் விளங்கியதும் இக் காஞ்சிபுரமே.

இந்தியாவுக்கு வருகைபுரிந்த சீனப் பயணியான டுவான் சியாங் பண்டை நாளிலேயே பயணக் குறிப்புக்கள் எழுதுவதில் வல்லுநர் என்று பாராட்டப் பெற்றவர். இந்தியா—சீன நாட்டு மக்களிடையே நல்லுறவுச் செடி தழைப்பதற்குத் தண்ணீர் வார்த்த பேருமையும் அவருக்கு உண்டு. அத்தகைய சீனச் சான்றோர் தங்கியிருந்தார் என்ற கீர்த்தியும் காஞ்சிபுரத்துக்கு வாய்த்துள்ளது.

சமயப் பெருமை

சமயத்துறையை எடுத்துக்கொண்டாலும், வடக்கே யுள்ள வாரணாசி எனப்பெறும் காசிக்கு இணையாகத் தெற்கே பேசப்பெறுகின்ற புண்ணிய நகரம் காஞ்சிபுரமே. ஆதிசங்கரரின் வழியில் வந்த காமகோடி பீடாதிபதியின் உறையுள் ஆகத் திகழ்வதும் இக் காஞ்சியே. இங்கு வைணவர்கள் வணங்கித் தொழும் வைகுந்தப் பெருமாள் கோவிலும் இருக்கிறது. சிவனடியார்கள் போற்றித் துதிக்கும் ஏகாம்பரேசுவரர் கோவிலும் இருக்கிறது.

இலக்கியப் பெருமை

பதினெண் சித்தருள் சிங்க ஏறாகத் திகழ்ந்து, தேன் சொட்டும் பாடல்கள் புனைந்தவர் பட்டினத்தடிகள். அவர் 'கச்சி—ஏகம்பனே' என்று பாடி சிவனைப் பரவியதோடு காஞ்சிபுரத்தின் பெயரும் பரவச் செய்திருக்கிறார். அவர் கச்சி என்பது காஞ்சிபுரத்தையே குறிக்கும். தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றுள் காஞ்சிமாநகரின் பெயர் காணப்படுகின்றது.

தமிழ் நூல்கள் ஒருபுறம் இருக்க, வடமொழியில் உள்ள பாகவத புராணத்திலேயே இந்நகர் பற்றிய செய்தி வருகின்றது. பதஞ்சலி என்பார் வடமொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்த பேராசிரியர் ஆவார். தமிழ்மொழியாளர் தொல்காப்பியரைக் கொண்டாடுவது போலவே வடமொழியாளர் பதஞ்சலியாரைப் போற்றி மகிழ்வர். அந்தப் பதஞ்சலியாரின் நூலிலும் காஞ்சிபுரம் பற்றிய குறிப்பு தென்படுகிறது.

திருக்குறள் என்றாலே அதற்கு முன்னாலில் உரை கண்ட பதின்மரில் தலைசிறந்தவரான பரிமேழைநகரின்

நினைவு வராமற் போகாது. மாறுபடக்கூடிய கருத்துக்கள் பல அவர் உரையிலே காணப்பெற்றாலும், அவருடைய பரந்த உலக அறிவு, ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி, தேர்ந்த இலக்கியப் புலமை ஆகியவைபற்றி ஐயுறுவார் யாரும் இலர். திருக்குறள் உள்ளவரும் அதற்கு உரை கண்ட பரிமேலழகர் பெயரும் நிலைத்து நிற்கும் என்பது திண்ணம். அத்தகு தமிழ்ப்பெரியார் தோன்றிய பெருமையும் காஞ்சி மாநகர்க்கு உண்டு.

அறிஞரால் சிறந்த ஊர்

அடிமரம் சிறுத்து, விழுதுகள் பெருத்த ஆலமரம் போன்று, புத்தசமயம் இந்தியாவில் தோன்றினும் இங்கு உருவான வளர்ச்சியுறுது. வெளிநாடுகளிலேயே தழைத்துச் சிறப்புற்றது. அவ்வாறு இமயப் பெரு மலையையும் தாண்டிச் சீனம் முதலிய நாடுகளில் சென்று புத்தருடைய பொன்னான கொள்கைகள் பரவுதற்குப் பாடுபட்டவர்களுள், திண்டுக்கல் என்பவர் கீர்த்தி மிக்கவர். கல்வியிற் சிறந்த அத் திண்டுக்கல் தோன்றியதும் இக் காஞ்சிபுரத்திலேயே.

இசைத் துறையை எடுத்துக் கொண்டால், அந்தக் கலையின் மணம் தமிழ் நாட்டாரின் இருதய நரம்புகளை யெல்லாம் தழுவிக்கொஞ்ச, அண்மைக் காலம் வரை பாங்கோடு பணியாற்றி ஒங்குபுகழ் பெற்றவர் திரு நயிழைப்பிள்ளை. அவர் பிறவி எடுத்ததும் இப்பெரு நகரத் தில்தான்.

அரசியல் துறையில் பாலபாடம் மட்டுமே பயின்ற வர்கள் கூட, சாணக்கியரைப் பற்றி அறியாமல் இருக்க மாட்டார்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அரசியல் நெறிமுறைகளைப் பற்றித் தமக்குச் சரியெனத்

தோன்றிய வழியில் ஆழ்ந்து சிந்தித்து, 'அத்த சாத்திரம்' என்னும் உலகப் புகழ்பெற்ற நீதி நூலை யாத்தளித் தவர் அவர். அவர் மட்டும் பிறந்திராவிட்டால், வட இந்தியாவில், மௌரியப் பேரரசே தோன்றியிருக் குமா என்பது ஐயப்பாடே. சந்திரகுப்த மௌரியன் அரியணை ஏற உறுதுணையாய் இருந்த அந்தச் சாணக்கியர் வடநாட்டவர் என்றே பலரும் எண்ணிக் கொண்டிருக் கின்றனர். ஆனால், அவர் தமிழ்நாட்டவரே என ஆராய்ச்சி வல்லுநர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர். அவர் பிறந்ததும் இக் காஞ்சியில் தானாம்!

இவ்வாறு எண்ணிடங்காப் பேறுகளைத் தன்ன கத்தே கொண்ட காஞ்சிமாநகரின் எழில்மிக்க மண்ணில் தான் புகழ்மிக்க அண்ணா அவர்களும் பிறந்து தவழ்ந் தார்கள்.

காஞ்சி என்றால் அண்ணா!

சமயச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துவதில் தன்னிக ரற்று விளங்குபவர் திருமுருக கிருபானந்தவாரியார். அவரது உரைகளில் ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் புதுப்பொலிவு பெறுவதுபோலவே, நகைச் சுவையும் நன்கு மிளிரும். பம்பாயில் ஒரு முறை சொற்பொழிவு ஆற்றும்பொழுது தமக்கு முன்னே திரண்டிருந்த பொதுமக்களை நோக்கி அவர் அடியிற் கண்டவாறு ஒரு புதிர் போட்டாராம்.

"...சில பெரியவர்களுடைய ஊர்களைச் சொன்னாலே அவர்கள் பெயர்கள் என்ன என்பது தெரிந்து விடும். உதாரணமாக, 'அரியக்குடி' என்றால் யாரைக் குறிக்கும் தெரியுமா?...'' என்று கேட்டு நிறுத்தினாராம் வாரியார்.

"இராமானுச அய்யங்காரி!" என்றனராம் கூட்டத் தினர்.

இவ்வாறே இன்னும் சில ஊர்களைக் கூறி, அவற்றுக் குரிய பெரு மனிதர்களின் பெயர்களைக் கேட்டுவந்தவர், இறுதியாக,

“காஞ்சி?”—என்றாராம் உடனே குழுமியிருந்த பொது மக்கள்.

“அண்ணாதுரை! அண்ணாதுரை!” என்று உற்சாகத் துடன் ஆர்ப்பரித்தனராம்.

இதைக் கேட்டதும் அயர்ந்து போனாராம் கிருபா னந்தவாரியார். ‘காஞ்சி’ என்றதும், பொது மக்களுக்குக் ‘காமகோடி பீடாதிபதி, சங்கராச்சாரியார்’ நினைவு தான் வரும், அவர் பெயரைத்தான் கூறுவார்கள் என்று அவர் எதிர்பார்த்திருக்கிறார். ஆனால், கூட்டத்தினரோ ‘அண்ணா’வின் பெயரை முழங்கியது அவருக்கு அளவற்ற வியப்பை அளித்திருக்கிறது.

இதிலிருந்தே அண்ணாவின் பெயரும் அவரைப் பெற்ற நெடுத்த ‘காஞ்சி’யின் பெயரும் எந்த அளவுக்கு இணைந்து தென்னகத்தில் மட்டுமின்றி வடநாட்டிலும், ஏன்? தமிழர்கள் வாழும் அகில உலகிலுமே மக்கள் மனத்திலே இடம்பிடித்துள்ளன என்பதை இனிது விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

முன்பே நாம் எடுத்துக் கூறியதுபோன்று, காஞ்சிமா நகர்க்கு எத்தனையோ வரலாற்றுப் பெருமைகள் இருக்கின்றன. ஆயினும், அண்ணாவின் தோற்றம் மேலும் அதற்குப் பொலிவு சேர்த்துள்ளது; ஒளியைக் கொடுத்துள்ளது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தம் எழுத்து வன்மையினாலும், காஞ்சியின் கீர்த்தி காகினி யெங்கும் கமழ வேண்டும் என்னும் பேரார்வத்துடன் அண்ணா அவர்கள் செயல்புரிவதையும் நாம் அறிவோம். ‘காஞ்சி’ என்னும்

பெயரில் கிழமை ஏடு ஒன்றை நிறுவி அவர் நடத்தி வருவதையே நாம் குறிப்பிடுகிறோம். பிறந்த மண்ணின் மீது அவருக்குள்ள பெருமதிப்பையும் நன்றியுணர்வையுமே இது காட்டுகிறது.

அண்ணாவும் காஞ்சியும்:

இவ்வாறு ‘காஞ்சியால்’ அண்ணாவும், ‘அண்ணாவால்’ காஞ்சியும், தமிழகத்தின் கவனத்தைக் கவர்ந்ததோடு நில்லாமல், இந்தியாவின் கவனத்தையும், உலகத்தின் கவனத்தையும் கூட்டிச் சர்த்து வருவது நல்லெண்ணங்கொண்ட உள்ளங்கள் அனைத்திலும் இன்பத்தை அள்ளிச் சொரிகின்றது.

பிறப்பின் சிறப்பு

பிறந்த நாள் பெருமை

பூனை ஈன்று புறந்தந்த தாயையும், சான்றோளுக்கு முயன்ற தந்தையையும் வணங்கிப் போற்றுதல் ஒவ்வொரு தனி மனிதனுக்கும் உரிய அறஞ்சார்ந்த நெறியாகும்.

அதேபோல், தன்னைத் தட்டியெழுப்பி, உலக அரங்கில் தலைநிமிரச் செய்த தன்னுடைய தலைவரை வழிகாட்டியை—வாழ்த்திக் கொண்டாடுதல் ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் உரிய நேரிய செயலாகும்; நன்றியுணர்வைக் காட்டிக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பும் அதுவே. அதற்காக அந்தந்த நாடுகள் தத்தமக்கு வாய்த்த வழிகாட்டிகளின் பிறந்தநாளை அல்லது நினைவுநாளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வது ஒரு மரபாக வளர்ந்து வந்துள்ளது.

அமெரிக்கநாடு, வாஷிங்டன், ஆப்ரகாம் லிங்கன், கென்னடி போன்றவர்களின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடுவதும், சோவியத் யூனியன் லெனின், லியோ டால்ஸ்டாய், போன்றோரின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடுவதும், பாகிஸ்தான் ஜின்னாவின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுவதும், இந்தியா மகாத்மா காந்தியடிகள், சுவாமிநாதேரு ஆகியோரின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடுவதும் இந்த மரபின் அடிப்படையில்தான்.

புதுமை மணக்கும் பொன்னாள்:

தமிழகத்திலும் எத்தனையோ தலைவர்களின் பிறந்த நாட்கள் உற்சாகத்துடன் கொண்டாடப்பெற்று வரு

கின்றன. அவை எல்லாவற்றுள்ளும் மேலோங்கிய ஒரு தரிக் களையுடனும் புதுமை மணத்துடனும் கொண்டாடப் பெற்றுவரும் நன்னாள்,

செப்டம்பர் திங்கள் 15-ஆம் நாளே!

வருங்காலத்தில் அதன் தலையாய சிறப்பு உயரவிருக்கிறது; உணரப்படவும் இருக்கிறது.

ஏனெனில், தமிழ்-சௌமிய ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 30-ஆம் நாளுக்கு இணையான,

திருவள்ளூர் ஆண்டு 1940, ஆவணித் திங்கள் 30-ஆம் நாளுக்குச் சரியான,

ஆங்கில ஆண்டு 1909 செப்டம்பர்த் திங்கள் 15-ம் நாளில்தான் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பிறந்தார்கள்.

இந்து ஏடுதந்த புகழ்!

அண்ணாவின் பிறந்தநாள் தமிழக வரலாற்றில் ஒரு பொன்னாகத் திகழப்போகிறது என்பது முற்றிலும் உண்மை; இது மிகைபட மொழிவதோ, அவர் மீதுள்ள ஒரு சார்பான பாசவெறியினால் பகர்வதோ அன்று.

சென்னையிலிருந்து வெளியாகி இந்தியாவில் மட்டுமின்றி, உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் தனக்கென ஒரு தனி வாசகர் வட்டத்தை உருவாக்கி வைத்திருக்கும் தரமுள்ள ஆங்கில நாளிதழாம் “இந்து” ஏட்டிலேயே, அதன் டில்லிச் செய்தியாளர், திரு ஈ. கே. இராமசாமி என்பார் அண்ணாவின் எழுச்சிமிக்க பிறப்பைப் பற்றி அடியிற் கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“...திரு. அண்ணாதுரை அவர்களின் எழுச்சி ஒரு கவர்ச்சிகரமான கருப்பொருளை வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கத்தான் போகிறது. அவர் (பிறப்பு) ஒரு

எதிர்பாராத நிகழ்ச்சியா? அல்லது நிகழ்ச்சிகளை வாக்கும் சிற்பியா? (டிவிலியிலுள்ள) 'தமிழக இல்லத்தி' அவரைச் சிறப்பிப்பதற்காக நாடாளுமன்ற தி. மு. க கட்சித் தலைவர் திரு. க. அன்பழகனால் அளிக்கப்பெற்ற வரவேற்பில் கலந்து கொண்ட தலைமையான காங்கிரசார் உள்ளிட்ட எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களுமே, அவருடைய எழுச்சி ஓர் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சியென்றாலும் கூட அது ஒரு மகிழ்ச்சிக்குரிய நிகழ்ச்சியே ஒன்பதை ஒப்புக்கொண்டனர். அவருடைய பணிவு ஒவ்வொருவருடைய இயத்தையும் வெற்றி கொண்டது. திரு. காமராசர் நீங்கலாக, பாலம் விமான நிலையத்துக்கு வந்து சேர்ந்தவுடன், திரு. அண்ணாதுரை பெற்ற உற்சாகக் கையொலி ஆரவாரத்தைப் போல, வேறு எந்தத் தென்னாட்டுத் தலைவரும் பெற்றதே இல்லை..."

—அண்ணாவின் பிறந்தநாள், தமிழக வரலாற்றி; ஓர் இணையில்லாத் திருநாள்தான் என்பதற்கு தி. மு. க. இராமசாமி என்பவரின் இக்கூற்று ஒரு சிறு பக்க சோதனை ஆகும்.

பெருமை மிக்க பெற்றோர் :

ஓர் இல்லத்தின் மாட்சிக்கு நல்லணியாக—செல்வமாக—அமைவது எது? நல்ல மக்கட் பேரே.

.....'நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு' என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

அத்தகைய நன்மகனாகவே தம் பெற்றோர்க்கு வந்துதித்தார் அண்ணா.

அவருடைய தந்தையார் பெயர் திருவாளர் நடராசன் என்பதாகும்; தாயார், திருமதி பங்கா அம்மாள் ஆவார்.

சின்! பெற்றோர்கள் அப்படியொன்றும் பெருஞ் செல்வம் தர்ப்படைத்தவர்கள் அல்லர்; மிகவும் எளிமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்களே அவர்கள்.

"...நான் சாமானியன்; மிகவும் சாதாரணக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன்" என்றும்,

"... நான்கூடப் பிற்பட்ட இனத்தைச் சார்ந்தவன் தான்" என்றும்,

அண்ணாவே ஓரோர் சமயம் கூறியுள்ளார்.

வைரக்கல்லின் வளர்ப்புத்தாய்!

திருவாளர் நடராசன்—திருமதி பங்கா அம்மாள் இருவர்க்கும் அண்ணா பிள்ளையாகப் பிறந்தபோதிலும் வளர்த்த பெருமை யாவும் அவருடைய சிற்றன்னை திருமதி இராசாமணி அம்மையாரையே சாரும். 'தொத்தா! தொத்தா!' என்று செல்லமாக அழைத்து அவரிடம் உயிரையே விடுவாராம் அண்ணா.

"குழந்தைகளுக்குப் பொருள் தேடி வைப்பதைவிட, அவர்களுக்கு நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் உண்டாகுமாறு செய்வதே, தந்தை தேடி வைக்கும் உண்மைச் செல்வம் ஆகும்."

—என்கிறார் அறிஞர், வாட்லி.

அண்ணாவிடம் இளமைப் பருவத்திலேயே அமைதி தழுவிய பழக்க வழக்கங்களும், பண்பாடுகளும் இடங் கொண்டதற்கு அவருடைய சிற்றன்னையின் வளர்ப்பு முறையும் பெரும் காரணமாக இருந்திருக்கிறது. அண்ணாவைத் தேடி யார் சென்றாலும் அவர்களைத் தக்கவாறு வரவேற்று கவனிப்பதையெல்லாம் முன்னின்று மேற்கொண்டவர் இராசாமணி அம்மையார். அவர்

அளித்த ஊக்கத்தாலும் 'ஆக்கத்தாலும், கல்வியிலும் சரி, அரசியலிலும் சரி இத்துணைப் பெரு நிலையை அண்ணா எய்த முடிந்தது என்னில் அது பிழையன்று.

அண்ணாவின் முன்னேற்றத்தில் அவருடைய சிற்றன்னை கொண்டிருந்த பங்குபற்றி முத்தமிழ்க்காவலர், திரு. கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் அவர்கள் ஓர் இடத்தில் மிக அருமையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள் :

“(அண்ணாதுரை) தமிழ் மக்களின் வாழ்வுக்காகத் தன் வாழ்வைப் பாழ்படுத்திக் கொண்டவர் என்று கூறலாம். இதற்காக நண்பர் அண்ணாதுரை அவர்களுக்குத் தமிழ் மக்கள் நன்றி செலுத்த வேண்டும். அதைவிட அதிகமாக அவரை வளர்த்து ஊக்குவித்து நாட்டின் பொதுவாழ்வுக்குத் தந்து உதவிய அவருடைய தொத்தாவுக்கு (சிற்றன்னை இராசாமணி அம்மையாருக்கு) நன்றியும் வணக்கமும் செலுத்த தமிழ் மக்கள் என்றும் கடமைப்பட்டவர்களாவர்.”

எனவே, சிற்றன்னை இராசாமணி அம்மையாரே அண்ணா என்னும் வைரக்கல்லுக்கு முதிற்பட்டை தீட்டியவர் என மொழியலாம் அல்லவா?

பெரியோர் இட்ட பெயர்

அண்ணாவுக்குக் குழந்தைப் பருவத்தில் வைக்கப் பெற்ற பெயர் என்ன?

அண்ணாதுரை என்பதே!

“அண்ணாதுரை என்ற பெயர் பெரியவர்கள் வைத்ததுதான்”—என்று அவருடைய அன்னையார் பங்காரு அம்மாள் பகர்ந்துள்ளார்கள்.

அந்தப் பெரியவர்களோ, பெற்றவர்களோ, தம்மால் பெயர் சூட்டப்பெறும் குழந்தை, பிற்காலத்தில் தன் ஷேலில் உள்ள முதல் மூன்று (அண்ணா) எழுத்துக்களா படுத்த தமிழக இளைஞர்கள் அனைவரையும் தன்வயப் பிடித்துவிடும் என்று எண்ணியே இருக்கமாட்டார்கள்.

தாரக மந்திரம் !

இன்றோ 'அண்ணா'—என்னும் அந்த மூன்று எழுத்துக்கள், தமிழகம் எங்கும் எதிரொலிக்கும் 'தாரக மந்திரம்' ஆகிவிட்டன! இரும்புள்ளம் கொண்ட மாற்றாரையும் ஈர்க்கும் காந்தக்கல் ஆகிவிட்டன! உடன் பிறந்த அண்ணன்—தம்பிகளிடம் ஒட்டாத உள்ளங்களில்கூட குடும்பப் பாசத்தைக் கொடுத்துவிடச் செய்யும் குல விளக்காய் ஒளிர்கின்றன!

ஒரு தலைவரின் பெயரே, அவருடைய நாட்டு மக்களின் உள்ளத்திலே 'அண்ணன்' என்னும் இரத்த பாசத்தை வளர்த்து, அவரைக் கண்ணை முடிக்கொண்டு பின்பற்றும் இலட்சக்கணக்கான தொண்டர்களை உரு

வாக்கியதாக உலகில் வேறு எங்குமே வரலாறு இல்லை. ஆனால், தமிழகத்தில் அந்த அற்புதம் நிகழ்ந்துள்ளது. அதுவும், அறிஞர் சி. என். அண்ணாதுரை அவர்களின் பெயர் ஒன்றுமட்டுமே அத்தகைய அற்புதம் விளைவிக்கும் ஆற்றல் மிக்கதாய் விளங்குகிறது!

புகழ் சேர்த்த புனைபெயர்கள்

அண்ணாவின் இயற்பெயர் 'அண்ணாதுரை'யே என்றாலும், அவர் கதை...கட்டுரைகளைப் பல புனைபெயர்களில் எழுதியுள்ளார்.

தாம் பிறந்த தமிழ்—சௌமிய ஆண்டை மறந்து விடாமல் 'சௌமியன்' என்னும் புனைபெயரில் எழுதியுள்ளார்.

'பரதன்' என்னும் புனைபெயரிலும் கம்பராமாயண ஆராய்ச்சியான 'கம்பரசம்' முதலான கட்டுரை வரைந்துள்ளார்.

இனிக்கும் இளமை

இளமைக் கனவுகள்

„சிறு பருவத்து நினைவுகளாகிய இனிய கனவுகள் எக்காலத்தும் முடிவு பெறுவதில்லை”

—என்கிரூர் காண்டேகர்.

அண்ணா தம்முடைய இளமைப் பருவத்தில் என்னென்ன கனவுகள் கண்டாரோ, நாம் அறியோம். காந்தியடிகளைப் போன்ற ஆன்மீக அரசியல்வாதிகளும், நேருவைப்போன்ற முழு அரசியல்வாதிகளும், மார்க்கிசு கார்த்திகி போன்ற இலக்கியப் படைப்பாளர்களும், தாகூரைப் போன்ற கவிதைக் கடவுளர்களும் தத்தம் இளம்பருவ நிகழ்ச்சிகளைச் சுவைமலிய தொகுத்துக் கொடுத்திருப்பதுபோல், அண்ணா தம்முடைய பிஞ்சுப் பருவ நிகழ்ச்சிகளையும் நினைவுகளையும் முறைப்படுத்தி எழுதியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இனியேனும் அவ்வாறு அவர் வரைந்து தருவது வருங்காலத் தலைமுறையினர்க்குப் பெரும் பயன் வழங்குவதாகும்.

ஆயினும் அவர் வாயிலாகவும், மற்றவர்கள் வாயிலாகவும் அவ்வப்போது வெளிப்போந்த ஒன்றிரண்டு இளமைக் காலச் செய்திகளை ஈண்டுக் காண்போம்.

பலுனுக்கு அழுத பாலகர்

அண்ணாவுக்கு ஏழு அல்லது எட்டு அகவை (வயது) நடந்துகொண்டிருந்த சமயம். அப்பொழுது 'பாரிக்குப் பேர்' எனப்படும் பொருட்காட்சி சென்னை நகரில் மிகச் சிறப்பாக நடந்துகொண்டிருந்தது. அதைக் காண்பதற்கு

திரளான மக்கள் வெளியூரிகளிலிருந்தெல்லாம் வருவது வழக்கம். அதைக் கண்டுகளிக்க தம் அன்னை யாருடன் சென்னைக்குச் சென்றார் அண்ணா. எழும்பூர் புகைவண்டி நிலையத்தில் இறங்கி இருவரும் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

அப்பொழுது ஒருவன் பலூன் விற்றுக்கொண்டு சென்றான். சின்னஞ்சிறு பையனான அண்ணாவுக்குப் பலூனை வைத்துக்கொண்டு விளையாட வேண்டும் என்ற ஆசை வந்துவிட்டது. எனவே பலூன் வாங்கித் தருமாறு தம் அன்னையைக் கேட்டார்.

“பொருட்காட்சிக்குப் போன பிறகு வாங்கித் தருகிறேன்” என்றார் அன்னை.

ஆனால், அப்பொழுதே வேண்டும் என்று அண்ணா அடம்பிடித்தார்; கண்களையும் கசக்கினார்.

இதைக் கவனித்தவண்ணம் இருந்தான் ஒரு திருட்டு ஆள்.

“என்னம்மா, சின்னக்குழந்தை பலூன் கேட்டு அழுகிறான்...வாங்கிக் கொடுத்தால் என்ன?”

—என்று அண்ணாவுக்குப் பரிந்து பேசினான். அந்த துடன் நில்லாமல்,

“வா, தம்பி, நான் உனக்கு வாங்கித் தருகிறேன்.”

—என்றவாறே அண்ணாவின் கையைப் பற்றி ஏதோ உரிமை உள்ளவன்போல் அப்பால் அழைத்துச் சென்றான்.

சிறிது தூரம் சென்றதும் கூட்டம் இல்லாத இடமாகப் பார்த்துக்கொண்டான். அண்ணாவின் கழுத்தில் பளபளத்த தங்கச் சங்கிலி அவன் கண்களைக் கவர்ந்தது. அதை மெள்ளக் கழற்றுவதற்கு முற்பட்டான்.

உடனே,

“அம்மா கிட்டே போகணும்; அம்மா கிட்டே போகணும்”

—என்று அழுதி தொடங்கிவிட்டார் அண்ணா. அவர் எழுப்பிய அழுகரல் பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் செவியில் விழுந்தது; திருடனின் கள்ள முயற்சி அவர்களுக்குப் புலனாகிவிடவே அவனைப் பிடிப்பதற்காகப் பாய்ந்து வந்தார்கள். அவர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொள்ளாமல் அவன் ஓடியே போய்விட்டான். பிறகு, அழுதவண்ணம் நின்றிருந்த அண்ணாவை அழைத்துப்போய் சுற்றியிருந்தவர்கள் அன்னையிடம் ஒப்பித்தார்கள்.

சென்னையில் நடைபெற்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழக மாநாடு ஒன்றில் அண்ணாவே இந்நிகழ்ச்சியைப் பற்றித் தெரிவித்துள்ளார்.

பக்திமான் அண்ணா

காஞ்சிபுரம் சமய வரலாற்றில் ஒரு தனியிடம் வகிப்பது குறித்து முன்பே கண்டோம்; கோவில்கள் மலிந்த அவ்லூரில், தேர், திருவிழா போன்ற வேடிக்கைகளால் இடையறாத தெய்வ சிந்தனை ஊட்டப்பெற்று வரும் மக்கள், சமயத்தில் பற்றும், ஆலய வழிபாட்டில் நம்பிக்கையும் பூண்டிருப்பதில் வியப்பேதும் இல்லை. அப்போது கடவுள் வழிபாடு பற்றிய பகுத்தறிவுக் கதிரிகள் பரவாத காலமும் ஆகும்.

அக்காலத்திற்கேற்ப அண்ணாவின் பெற்றோர்களும், சிற்றன்னையும் ஆழ்ந்த சமயப் பிடிப்பு உள்ளவர்களாக வாழ்ந்தார்கள். அவர்களுடைய அரவணைப்பில் வளர்ந்த சிறுவராகிய அண்ணாவும் ‘ஆலயந் தொழுவது சாலவும் நன்று’ என்று எப்போதோ அவ்வை பாடிய வாக்கை நிறைவேற்றியவண்ணந்தான் இருந்தார்.

ஆயினும், அந்தச் சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே சமயச் சீர்திருத்தம்பற்றிய ஒரு சிறு ஒளிப்பொறி அவர் உள்ளத்தில் அவரை அறியாமலே விழுந்துவிட்டது.

எப்படி? அதைச் சற்றுச் சிந்திப்போம்:

விலங்கினின்றும் வேறுபட்டு மனிதன் விளங்குவதற்குக் காரணம் என்ன? நன்மை எது? தீமை எது? அவற்றுள்ளும் தேவையானது எது? தேவை இல்லாதது எது? ஆற்றக்கூடியது எது? ஆற்ற இயலாதது எது? அடையக்கூடியது எது? அடைய முடியாதது எது? என் றெல்லாம் பகுத்துணரக்கூடிய அறிவே. அத்துடன் அவ னுக்கென்று அவனது உள்ளத்தின் ஆழ-அகலத்தைக் காட்டும் சில தனிப் பண்புகளும் உள்ளன. அவையே அவனது தீரத்தை உயர்த்துவன; தன்மையை வளர்ப்பன.

மொத்தத்தில், கருணையூற்றாய், அறிவுச் சுடராய் மனிதன் 'மனிதனுடைய' உண்மையில் வாழவும், நாளை வில் அம் மனித நிலையினும் மேம்பட்ட பிறிதொரு மாண்பு நிலை எய்தவும், தன் உள்ளம், உரை, உடல் மூன்றிலும் தூய்மையின் ஒளி வீசமாறு தன்னை அவன் பழக்கிப் பண்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அதற்குத் துணைபுரியும் நன்னோக்குடன் உலகின்கண் அவ்வப்போது தோன்றிய ஆன்றோர்கள் படைத்தளித்த பாதைகளில் சில 'நெறிகள்' ஆகவே நின்றன; பல சமயங்கள் ஆக மாறின.

திருவள்ளுவர் போன்றவர்கள் வகுத்தளித்த வழிகள் நெறிகளாக வழிகாட்டின; மகாவீரர், புத்தர், ஏசு, நபி போன்றவர்கள் எடுத்துரைத்த கொள்கைகள்—நீதிகள்—சமயங்களாக மலர்ந்தன.

உயர்ந்த குறிக்கோள்களுடன் உதித்த பல சமயங் கள் காலவெள்ளத்தின் அரிப்பிலே சிக்குண்டு, தம் முடைய தொடக்கக்கால தூய இலட்சியங்களை மறந்தன. மேலும், தத்தம் கோட்பாடுகளைச் செயல்படுத்துவதில் அறிவாராய்ச்சிக்குப் பொருந்தாத பாதைகளை அவை தேர்ந்தெடுத்தால், அவை பெயரளவில் சமயங்களாக இருந்தாலும், அவற்றின் முதுகெலும்பாய் நின்ற உண்மையான தத்துவங்கள் பல ஒவ்வொன்றாக வீழ்ச்சி யுற்றன; புதைந்தும் போயின.

மறு ஆய்வுக்குரிய வழிபாடு

அண்ணா இந்து சமயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவரே. அந்த இந்து சமயம் வெளிநாடுகளில் பரவி வளராமல் இந்தியாவிலுள்ளேயே சிறைப்பட்டிருந்ததற்கு, அதனுடைய சில சாத்திர முறைகளும், சடங்கு வகை களும், சாதிப் பிரிவுகளுமே காரணம் என்று இயம்பு வாரும் உளர். அதன் வழிபாட்டு முறைகளிலும் மறு ஆய்வுக்கு உரியன எத்தனையோ உள்ளன.

குறிப்பாக, உற்சவ காலங்களில் தெய்வத்தைத் தொழுவதற்கென்று ஆலயங்களுக்குப் போகின்றவர்கள் எவ்வாறு நடந்துகொள்கின்றார்கள்? புனிதமாய்க் கருதப் படவேண்டிய இடத்தில், தாங்கள் வந்திருக்கும் நோக்கத் தையே மறந்து 'காட்டாற்று வெள்ளமாய்ப் பெருகித் திரண்டு ஒருவரையொருவர் இடித்துப் புடைத்துக் கொண்டு கோப-தாபங்களை வளர்த்துக்கொண்டு—அடி தடிகளைக்கூட நிகழ்த்திக்கொண்டு ஓர் ஒழுங்கோ, கட்டுப்பாடோ இல்லாமல் நடந்துகொள்ளும் போக்கு எதைக் காட்டுகிறது? அவர்களுக்கும் பகித்கும் இடையே நீண்ட பள்ளம் விழுந்துவிட்டதைத்தான் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. இன்றுங்கூடச் சிற்றூர்த் திருவிழாக்களில்

பெருங் கும்பலாகக் கூடிக்கொண்டு குத்து—வெட்டுகள் நிகழ்வதைக் காண்கிறோம்.

அமைதி எங்கே?

பொதுவாக, கிறித்துவ மாதா கோயில்களிலோ, இசுலாமியப் பள்ளி வாசல்களிலோ தொழுகையின்போது நிலவுகின்ற பேரமைதி, இந்துக் கோவில்களில் இல்லவே இல்லை. இரைச்சலும் கூச்சலுமே எதிரொலி எழுப்பி அங்கு இழையவேண்டிய தெய்வீகச் சூழ்நிலையைக் கெடுத்திவிடுகின்றன.

இளம் பக்தரான அண்ணாவுக்கு இந்தச் சந்தடிநிலை அறவே பிடிக்கவில்லை. எனவே, கோவில்களில் கூட்டம் இருக்கும்பொழுது செல்லாமல் கூட்டம் குறைவாக இருக்கும்போதுமட்டும் ஆண்டவனைத் தொழுவதற்குப் போவாராம். அத்துடன் கும்பல் மிகுதியாக வரும் ஆலயங்களை விட்டுவிட்டுச் சிண்டுவார் அற்றுக் கிடக்கும் ஆலயங்களாகப் பார்த்தும் செல்வாராம்.

பகுத்தறிவுப் பகலவன்

இளமையெனும் பக்குவமான வயதில்தான் எந்த விதக் குணப் பண்பும் உருப்பெறுகிறது. எந்தவித எண்ணமும் ஆழமாக வேருன்றுகிறது" என்கிறார் பிளேட்டோ.

பக்தராகத் திகழ்ந்த அண்ணா பகுத்தறிவுப் பகலவனாக மாறியதிலிருந்து பிளேட்டோவின் கூற்றில் உள்ள உண்மையை நாம் உணர்கிறோம்.

சின்ன வயதில், கோவில்களில் தாம் கண்ட அமைதியற்ற சூழலும், அறிவுக்குப் புறம்பான வழிபாட்டு முறைகளும் மெள்ள மெள்ள அண்ணாவின் உள்ளத்தில் ஆழப்

பதிந்திருக்கவேண்டும். அவையே பிறறை நாளில் அவரையொரு புரட்சிமிக்க பகுத்தறிவாளராக மாற்றுவதற்கு வித்தாக அமைந்திருக்க வேண்டும் என நாம் எண்ணுவதற்கு இடம் இருக்கிறது.

தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை

'தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை' என்று கண்ணனைப் பற்றி மகாகவி பாரதியார் பாடினார்.

அண்ணாவும், சிறு வயதில் தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளையாகவே இருந்திருக்கிறார்.

விளையாட்டு என்பது உடல் வலிமைக்கு மட்டும் உகந்தது அன்று; உள்ளத்தைப் பண்படுத்திச் செம்மை செய்வதும் அதுவே. பொருமையற்ற போட்டி மனப் பான்மையை உருவாக்கி, ஆற்றலைக் காட்டுவதில் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தான் முந்தி நிற்கவேண்டும் என்னும் ஓர் இலட்சியப் பிடிப்பை ஏற்படுத்தி, எத்தனை முறை தோற்றாலும் தளர்ந்து படுத்திவிடாமல் நிமிர்ந்து நிற்கும் எஃகின் உறுதி நிலையை உண்டாக்கி, வெற்றியைத் தழுவுவதற்குத் தான் எய்தவேண்டிய இலக்கைத் தெளிவாய்த் தேர்ந்தெடுத்து அதனைக் குறிபார்த்து அடிக்கின்ற அல்லது ஆடைகின்ற கூர்மையான திறத்தைக் கொடுத்து மனித மனநிலையைப் பக்குவப்படுத்தும் வலிமை வாய்ந்தது விளையாட்டு.

வெளி விளையாட்டு—உள் விளையாட்டு என இரு வகையான விளையாட்டுக்களைப் பிரிக்கலாம் எனினும் எந்த ஒரு சின்ன விளையாட்டிலும்கூட மேற்குறித்த பண்பு நலன்கள் படிந்துள்ளமை தெளிவு.

அண்ணா ஆடிய விளையாட்டு

அண்ணாவுக்கு மிகவும் பிடித்த விளையாட்டு எது?

‘கேரம்’ விளையாட்டு என்று கூறப்படுகிறது.

அழுக்குப்படாத நயமான நாகரிக விளையாட்டுக் களுள் ‘கேரம்’ விளையாட்டும் ஒன்று. பார்வைக்கு எளிய விளையாட்டுப்போல் தோன்றினாலும், குழிக்குள்ளே காய் களைத் தள்ளுவதற்குக் கரத்திலே உரமும், கண்ணிலே தெளிவும், மனத்திலே குறிபார்த்து அடிக்கும் கூர்மையும் வேண்டும். இவையாவும் நிரம்பப் பெற்று, விளையாட்டில் வெற்றி வீரராகவே விளங்கியுள்ளார் அண்ணா.

நயமான நாகரிகமான அழகு தமிழில் சொல்லாற்றல் மிக்க அண்ணா. தோற்றத்தில் எளியவராக இருப்பினும், ஆற்றும் செயல்களில் வல்லவராகவே திகழ்ந்து வந்துள்ளார். இனிக்கப் பேசியே எதிர்த் தரப்பினரைக் குறிபார்த்து வீழ்த்தி ‘அரசியல் விளையாட்டிலே’ அவர் தலைநிமிர்ந்து நிற்பதற்கு அந்த நாளில் அவர் ஆடிய ‘கேரம்’ விளையாட்டு சீரிய அடித்தளமாக அமைந்திருக்கும் போலும்!

கல்விக்கடல்

அறிஞர் ரஸ்கின் அமுதவாக்கு

“கல்வியின் இலட்சியம் பொருள்களை அறிவது மட்டுமன்று. வேலைக்கு அடிகோலுவதும் அன்று. சான் ரோனாகவும் அறிஞனாகவும் ஆக்குவதேயாகும்.” என் கிறார் ரஸ்கின்.

உலகப் புகழ் பெற்ற தலைசிறந்த கல்வி வல்லுநர் களில் முதலிடத்தில் வைத்துப் போற்றப்படுபவர் அறிஞர் ரஸ்கின். காந்தியடிகளின் அறிவுக் கண்ணைத் திறந்துவிட்டதில் ரஸ்கினின் எழுத்துக்களுக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு. ஆடம்பரமற்ற எளிய வாழ்வும், ஆணவ மற்ற தியாகத் தொண்டும் காந்தியடிகளிடம் ஆழமாக வேர் விடுவதற்குக் காரணமாக இருந்தவை ரஸ்கினின் கருத்துக்களே.

அத்தகு மாண்பு படைத்த ரஸ்கின் அவர்கள் வகுத் தளித்த கல்வியின் இலக்கணத்துக்கு மிகப் பொருத்த மான இலக்கியமாகத் திகழ்பவர் அண்ணா அவர்கள்!

புடமிட்ட பொன்

பணமும், பதவி உயர்வும் அளிக்கும் அரசாங்க அலுவல் பார்ப்பதற்குற்ற வெறுங் கருவியாக மட்டும் கல்வியை அவர் கருதவில்லை. அவ்வாறு கையாளவும் இல்லை. அறிஞர் ரஸ்கின் விழைந்தவாறே பண்பு நலன் கள் எல்லாம் படிந்த ஒரு சான்றோராகவும், எதையும் பகுத்துணர்ந்து தெளியும் அறிஞராகவும் தம்மைப் புடம்

போட்டுப் பொலிய வைத்துக்கொள்ளவே அவர் தமது கல்வியறிவைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

தொடங்கியது எங்கே?

அவர் என்கெங்கு, எவ்வாறு கல்வி கற்றார் என்பன போன்ற செய்திகளை ஈண்டுச் சிறிது காண்போம்.

காஞ்சிபுரத்திலேயே உள்ள பச்சையப்பர் தொடக்கப் பள்ளியில்தான் அண்ணாவின் பள்ளிவாழ்க்கை தொடங்கிற்று.

உயர்நிலைப்பள்ளி இறுதி வகுப்புவரை (எஸ். எஸ். எல்.சி. வகுப்பு) அங்கேயே அவர் கல்வி பயின்றார்.

அரசு வண்டியோட்ட அடிப்படை

அவ்வாறு படிக்குங் காலத்தில் வீட்டிலிருந்து பள்ளிக்குடம் சற்றுத் தொலைவில் இருந்ததால், மாட்டு வண்டியில்தான் செல்வாராம் அண்ணா. அதுவும் வண்டியில் பூட்டப்பட்ட மாடுகளின் மூக்கணங் கயிறுகளைத் தம் கையில் வைத்துக்கொண்டு தாமே வண்டியை ஓட்டிச் செல்வாராம். பிற்காலத்தில் அரசாங்க வண்டியைத் திறம்பட ஓட்டுவதற்குரிய பயிற்சியை இளமைப் பருவத்திலேயே மாட்டு வண்டியை ஓட்டியதன் மூலம் பெற்று விட்டார் போலும் அண்ணா!

நிகரற்ற நினைவாற்றல்

அந்தச் சின்ன வயதிலேயே அண்ணாவுக்கு நிரம்ப நினைவாற்றல் இருந்திருக்கிறது. ஒரு முறை பாடத்தைப் படித்தாலே அதில் உள்ள கருத்துக்களைச் சிந்தையில் பதித்துக் கொள்ளும் திறம் படைத்தவராக அவர் விளங்கியுள்ளார். சில மாணவர்கள், சாதாரண நாட்

களில் வகுப்பிலே கெட்டிக்காரராகத் திகழ்வார்கள். ஆனால், தேர்வு வந்ததும் நடுங்கிப் போவார்கள், 'தேர்வுக் காய்ச்சல்' என்ற ஒன்றும் கூட அவர்களைத் தாக்கித் தடுமாற வைத்துவிடும்? ஆனால் அண்ணாவுக்கோ அம்மாதிரி யான இடர்ப்பாடு எதுவும் ஏற்பட்டதில்லை. தேர்வுகள் எழுதுவதென்றால் அவருக்கு ஒரே கொண்டாட்டந்தான்.

பார்ப்பவர்களுக்கு, பள்ளி நூல்களையே தொடாத விளையாட்டுப் பிள்ளைபோல் தோற்றமளிக்கும் அவர், புள்ளிகளை மட்டும் நிறைய எடுத்துக் குவித்துவிடுவார். இந்தக் காலத்தில் அரசியல் 'தேர்தல் புலி'யாகத் திகழ்வதைப் போன்றே அந்த நாட்களில், 'தேர்வுப் புலி'யாக விரு நடை போட்டுள்ளார் அவர்.

இதுபற்றி அவர்தம் அன்னையாரே என்ன இயம்புகிறார் தெரியுமா?

"பள்ளிக்குடத்தில் படிக்கும்பொழுதுகூட அவனுக்கு ஞாபக சக்தி மிகவும் அதிகம். வீட்டில் படிக்கவே மாட்டான். ஆனால் மார்க்குகள் என்னவோ நிறைய வாங்குவான். படிக்கவில்லையே என்றே, வேறு எதற் காகவோ என்றைக்குமே ஒரு சொல் அவனைத் திட்டியது கிடையாது. நான் கண்டிக்கிற மாதிரி அவன் என்றைக்குமே நடந்ததில்லை."

இதிலிருந்து, அண்ணாவின் இயற்கையான அறிவையும், தம்மை வதைத்துக்கொள்ளாமல் தேர்வில் வெற்றி பெறும் வன்மையையும் நாம் அறிகிறோம்.

ஆனால் அண்ணா கொண்டிருந்த, உழைத்துப் படிக்காமலே புள்ளிகள் பெற்றுவிடும் போக்கு, எல்லா மாணவர்களுக்கும் இயைந்தது அன்று; பயன் தருவதும் அன்று. விளையாட்டுத்தனமாகப் படிக்காமலே வெற்றி பெற்று வந்துவிடும் அந்தக் கவலையற்ற போக்கு, பள்ளி

இறுதி வகுப்பில் அவரைப் பலிவாங்கியே விட்டது. இதை மாணவர் உலகு நன்கு மனத்தில் பதியவைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

“இரண்டு தடவை எஸ். எஸ். எல். சி. தேர்வில் தவறிப்போய், அதனை பிறகுதான் தேர்ச்சி பெற்றேன்” என்று அண்ணாவே ஓரிடத்தில் கூறியுள்ளார்.

தோல்வி தந்த பாடம்

பள்ளி இறுதி வகுப்பில் ஏற்பட்ட இந்தத் தோல்வி கள் ஒரு வகையில் அவருக்கு நலம் பயப்பனவாகவே முடிந்தன. உழைத்துப் படிக்கவேண்டும் என்னும் உறுதியையும், எதையும் ஊன்றிப் படிக்கவேண்டும் என்ற எச்சரிக்கையையும் அவை அவருக்கு அளித்தன. அவருடைய கல்விப் பாதையிலும், கருத்தூன்றிச் சிந்திப் பதிலும் ஒரு பெரும் திருப்பமே உண்டாயிற்று. அதன் பிறகு கல்லூரி வாழ்வில் தோல்வி என்பது அவரைத் தொட்டுப் பார்த்ததாகக்கூட தெரியவில்லை. தோல்விக்குப் பின் வெற்றி என்பதற்கு அண்ணாவே ஓர் அரிய சின்னம்!

விந்தை நிகழ்ச்சி

பள்ளி இறுதி வகுப்பில் அண்ணா தேர்வு எழுதிக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஒரு விந்தையான நிகழ்ச்சி நடைபெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது.

தேர்வு எழுதிக்கொண்டிருந்தபோதே, அண்ணா கையைச் சட்டைப் பையினுள் விட்டிருக்கிறார். பின்னர் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு, ஒரு கையால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு மறுகையையும் முகத்தருகே கொண்டு செல்லும்போது, மேற்பார்வை பார்த்துக்

கொண்டிருந்த ஆசிரியர் அவரைக் கவனித்துவிட்டார். புரியக்கூடாத குற்றம் புரிந்துவிட்டவரைப் புலனாய்ந்து கண்டுபிடித்து விட்டாற்போல், மற்ற மாணவர்கள் எழுதுவதைப் பார்த்து அண்ணா எழுதுவதாக (காப்பி அடிப்பதாக) அவர் குற்றஞ் சாட்ட முனைந்துவிட்டார். அவருடைய குற்றச்சாட்டைக் கேட்டு அண்ணாவுக்கு ஆடக்கமுடியாத சிரிப்பே வந்துவிட்டது. எனினும் அதனைப் புன்னகையாக மாற்றிக்கொண்டு மெள்ளத் தன் பையில் கையைவிட்டார்; பொடி மட்டை ஒன்றை வெளியே எடுத்துக் காட்டினார்.

“தேர்வைத் திறம்பட எழுதவேண்டுமானால் இது நிரம்பவும் தேவைப்படுகிறது. ஆகவே, அருள்கூர்ந்து இதைப்பற்றி யாருக்கும் சொல்லிவிடாதீர்கள்.”

என்று, தாம் பொடிபோடும் பழக்கத்தை மிகவும் நயமாகச் சொல்லி ஆசிரியரிடம் தம் நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்தினார் அண்ணா.

அதற்குமேல், அண்ணாவின்மீது என்ன நடவடிக்கை தான் எடுக்க முடியும்?

வறுமைக்கனல்

உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும் கல்லூரியில் படிக்க விழைந்தார் அண்ணா. ஆனால், அவருடைய குடும்பமோ செல்வச் செழுமை இல்லாது. மேற் படிப்புக்குப் போதுமான பொருளாதார வசதி அவ்வளவாக இல்லை. இன்றுங்கூட எத்தனையோ கூர்த்த மதி படைத்த மாணவர்களின் கல்லூரிக் கல்விப்பயிர் வறுமைக் கனல்பட்டுக் கருகிச் சாம்பலாகவில்லையா? அதே அவலநிலைதான் அண்ணாவுக்கும் ஏற்படும்போல் இருந்தது.

முதல் அலுவல்

கவலை முகங்கள் நெஞ்சைக் கவ்வியிருந்த அந்த நாட்களையும் கூட விண்ணை கழிக்க விரும்பவில்லை அண்ணா. கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வெறும் மனிதராக வீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தால் என்ன ஆகும்! ஏதேனும் அலுவல் பார்த்தால் ஊதியமாவது கிடைக்கும் அல்லவா? எனவே வேலை தேடும் படலத்தில் ஈடுபட்டாரி அண்ணா. காஞ்சி புரத்திலேயே நகராட்சி அலுவலகத்தில் எழுத்தராகப் (Clerk) பணியாற்றும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. அதனை நழுவ விடாமல் உவப்போடு அலுவல் பார்த்து வந்தாரி அவர்.

கல்விச் சலுகையில் கல்லூரிப் படிப்பு

இந்நிலையில் ஓர் இனிப்பான செய்தி வந்தது: அவர் செவிகளிலே அது தேனைப் பெய்தது. பிற்பட்ட வகுப்பினர்க்குக் கல்விச் சலுகை உண்டென்றும், அந்தச் சலுகையைப் பயன்படுத்தி அவர் கல்லூரி படிப்பைத் தொடரலாம் என்பதே அச் செய்தி.

இதைப்பற்றி அண்ணாவே நெஞ்சம் நெகிழக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நான் படித்ததுகூட பிற்பட்ட வகுப்பினருக்குரிய சலுகைகளைப் பெற்றுத்தான். கல்லூரியில் படிக்கும் அளவுக்குச் செல்ல இயலாத நிலையில் இருந்ததால், எங்கள் ஊரிலே கொஞ்சகாலம் எழுத்தனாக (Clerk) நான் பணிபுரிய நேர்ந்தது. நான் முற்போக்கு இனத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருந்திருந்தால், நான் கல்லூரிக்குச் சென்றிருக்க முடியாது. கல்லூரிப் படிப்புப் பெற்றிருக்க முடியாது.”

இவ்வாறு கல்விச் சலுகை தந்த மனத்தென்போடு, காஞ்சிபுரத்தைவிட்டுச் சென்னைக்குச் சென்றாரி அண்ணா. அங்குள்ள பச்சையப்பன் கல்லூரியில் சேர்ந்தாரி. இப்பொழுது சைனா பஜாரில் பச்சையப்பன் உயர்திணைப் பள்ளி உள்ள இடத்தில்தான் முன்பு அண்ணா பயின்ற கல்லூரி இருந்தது. அது வேறு இடத்துக்கு மாற்றப் பட்டுவிட்டது.

மெச்சத்தக்க பச்சையப்பர்

“மயன் கருநாது வாரி வழங்கும் வன்னல் தன்மையில் வைபவம் முழுமையும் எடுத்துக்கொண்டாலும் தன் சிறந்து நிற்பது தமிழகமே...”

என்றெல்லாம் போற்றப்பெற்ற—கைம்மாறு கருதாக் கருணை மழையாம் சூய் போன்ற வளங்களாகக் ஈரா பிரம் ஆண்டுக்கு முன்னரே புகழ் என்னும் அரிவகை யேறிக் கோணோச்சி வருவது இத்தமிழ் மண்ணே. பண்டைக் கொடைத்திறம் இன்றும் வற்றிவிடவில்லை எனப் பகர்வதுபோல் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே கொடைவள்ளனாய் புகழொளி வீசியவரி திரு. பச்சையப்ப முதலியார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் கண்ட, செட்டி நாட்டரசர் திரு. அண்ணாமலைச் செட்டியாரைப் போலவும், காரைக்குடியில் கல்லூரிகள் பல எழுப்பிய திரு. அழகப்பச் செட்டியாரைப் போலவும், கல்விக்காகத் தம் செல்வத்தை ஈத்தவர் திரு. பச்சையப்ப முதலியார் ஆவார். அவர் பெயரில் இயங்கும் கல்விச்சாலைகள், அவருடைய பரந்த மனப்பாங்கையும் சிறந்த கொடைத் திறனையும் பாரெங்கும் பரப்பும் சீரான சின்னங்களாய்த் திகழ்கின்றன.

பச்சையப்பரின் பட்டறைகளில் உருவான கூர்மையான படைக்கலனே அண்ணா அறிவொளி வீசும் சிந்தனைச் சிற்பியொருவரை இந்த அகிலத்துக்கு அளித்ததன் மூலம் காலமெல்லாம் புகழொளி வீசும் நிலையை எய்தியுள்ளன பச்சையப்பரின் கல்வி நிலையங்கள்.

கவலை தந்த கட்டிடங்கள்

சென்னையில் அண்ணா படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் இப்போது இருப்பதைப்போன்ற எழில்மிகு கட்டிடம் பச்சையப்பர் கல்லூரிக்கு இல்லை. நெருக்கடி மிகுந்த சைனாபஜாரில்தான் அது இயங்கியவண்ணம் இருந்தது.

தாம் பயின்ற பள்ளி—கல்லூரி ஆகியவற்றின் கட்டிடங்கள் எத்துணை இரங்கத்தக்க நிலையில் இருந்தன என்பதை அண்ணா மிக வேடிக்கையாகக் கூறியுள்ளார்.

நான் படித்த பச்சையப்பன் கல்லூரி ஸைனாபஜாரில் (அப்போது) இருந்தது. ஒரு காதில் ரோம் நாட்டு வரலாறு விழும்; இன்னொரு காதில் வெளியே விற்கப்படுகின்ற சாமான்களின் விலை விழும்.

“நான் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்துவிட்டுப் பொதுத் தொண்டில் ஈடுபட்ட நேரத்தில் கல்லூரியை வேறு இடத்தில் மாற்றியமைக்க அப்போதிருந்த கல்லூரி முதல்வர் திருவேங்கடம் பிள்ளை அவர்களே நிதி திரட்டும் பணியில் ஈடுபட்டு அதன்பிறகுதான் இப்போதுள்ள எழிலான கட்டிடம் அமைந்தது.

நான் காஞ்சியில் படித்த பச்சையப்பன் துவக்கப் பள்ளியும் அப்போதிருந்த அதே நிலையில்தான் இன்றும் இருக்கிறது. பணம் தாராளமாக இருந்தால் அதைப் புதுப்பிக்கலாமே என்று பல நேரங்களில் நான்

எண்ணியது உண்டு. பாடப் புத்தகத்தைப் பார்ப்பதை விட — பள்ளி ஆசிரியரை கவனிப்பதைவிட — மேலே (கூரையைத்) தான் பார்த்துக்கொண்டிருப்போம்! எங்கே இடிந்து விழுமோ என்ற பயம்! அப்படிப்பட்ட பள்ளியிலே—கல்லூரியிலே நாங்கள் படித்தோம்.

ஒருமைல் ஓட்டக்காரர்

ஒருமைல் ஓட்டப் பந்தயத்தில் வெற்றியைத் தழுவுவதற்கு நுணுக்கம் அறிந்தவர்கள் ஓர் உத்தியைக் கையாளுவார்கள். தொடக்கத்தில் ஆமைபோல் அடி போட்டு, முடிவிலே முயலாய்ப் பாய்வதே அவ்வரிய உத்தி.

படிப்பைப் பொறுத்தவரை அண்ணாவும் அவ்வுத்தியைக் கையாண்டவராகவே காட்சி தருகிறார். உயர்நிலைப் பள்ளி இறுதி வகுப்புத் தேர்விலே இரண்டு முறைகள்—தோல்வியிலேயே புரண்டு துவண்டவர், கல்லூரிக்கு வந்ததும், இன்டர்மீடியட்—இடைநிலை வகுப்பில்—‘முதல் வகுப்பு’ (1st Class) மாணவராய்த் தேர்ச்சி பெறுவதென்றால் அது விந்தையிலும் விந்தையல்லவா?

இவ்வாறு முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தும் மேற்கொண்டு படிப்பைத் தொடரமுடியாத சூழ்நிலையில் சிக்குண்டார் அண்ணா. பள்ளம் விழுந்துவிட்ட அவரது குடும்பப் பொருளாதாரம் அவர் உள்ளத்தைக் குடைந்தெடுத்தது.

கருணைமிக்க கல்லூரி முதல்வர்

அப்போது பச்சையப்பன் கல்லூரித் தலைவராகத் திரு. சின்னத்தம்பி அவர்கள் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார். கல்லூரி ‘இன்டர்’ தேர்வில் ‘முதல் வகுப்பில்’

தேர்ச்சியுற்றதைப் போன்றே வருங்காலத்தில் அரசியல் தேர்விலும் அண்ணா 'முதல் வகுப்பில்' வெற்றிபெற்று விடுவார் என்று அவர் கணித்துவிட்டார் போலும். எனவேதான், அதற்குரிய வலிமை வாய்ந்த பின்னணியை அமைத்துக் கொடுக்க விழைந்தவராய், அண்ணாவை பி. ஏ. ஆனார் வகுப்பில் சேர்ந்து பயிலுமாறு கேட்டுக் கொண்டாராம்.

ஆனால், அண்ணாவோ, குடும்ப நிலையை மனத்திற் கொண்டு, தம் இயலாமையை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். கல்லூரித் தலைவரோ அவருடைய கூற்றை ஏற்றுக்கொள்பவராக இல்லை. அண்ணாவைத் தனியே அழைத்து:

"நம்மைச் சேர்ந்தவர்களில், உன்னைப்போல் நன்றாகப் படித்து தேர்வில் பெரும் எண்கள் பெற்று, முதல் வகுப்பில் வருவது என்பது அரிது. மிகச் சிலரே அப்படியுள்ளனர். ஆகையால் உன்னைப் போன்றவர்கள் முன்னேற வேண்டியது மிகமிக இன்றியமையாதது அல்லவா!" என்று கேட்டு ஊக்கமூட்டினாராம். மேலும் அண்ணாவின் இலவசக் கல்விக்குரிய எல்லா உதவிகளும் புரிவதாக வாக்களித்தாராம்.

கருணையுள்ள அக்கல்லூரி முதல்வரால் அண்ணாவின் கல்விப் பயணம் கல்லூரியில் தொடர்ந்து நடந்தது.

அறிவுத் தாகத்தால் அலைந்தவர்

கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் பாடப் புத்தகங்களில் மட்டுமே தம்மைப் புதைத்துக் கொள்ளும் 'புத்தகப் புழு'வாக அண்ணா அடைபட்டுக் கிடக்கவல்ல மிதமிஞ்சிய அறிவுத் தாகம் கொண்டு 'நூல் நிலையங்கள் எங்கே! எங்கே!' என்று அலையாய்

அலைந்திருக்கிறார். சென்னையில் உள்ள தங்கசாலைத் தெருவில் பண்டிட ஆனந்தம் என்பவர் அந்த நாளிலேயே தனிப்பட்ட முறையில் நூல்நிலையம் ஒன்றை நடத்தி வந்தார். அண்ணாவின் அறிவுத் தாகத்தைத் தீர்க்கும் தண்ணீர்ப் பந்தலாக அது விளங்கிற்று. சென்னைப் பல்கலைக் கழக நூலகத்துக்கும் அண்ணா அடிக்கடி செல்வது வழக்கம்.

"கன்னிமாரா லைப்ரேரியையே கரைத்துக் குடித் தவர்" என்ற ஒரு வழக்காறே ஏற்பட்டுத் தமிழகத்தில் உலவி வருவதை யாவரும் அறிவர்.

எழுத்தில் புலி

ஒரு சமயம், கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஒருவர் மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் பொருட்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட பொருள்பற்றிக் கட்டுரை எழுதிவருமாறு கட்டளை இட்டார்.

பின்னர், கட்டுரைகளைத் திருத்த முற்பட்ட அவர், அண்ணாவின் கட்டுரையைக் கண்ணுற்றதும் திகைப்பில் ஆழ்ந்தார். அவருடைய புதுமை மணக்கும் கருத்துக்களும், பொருத்தமான விளக்கங்களும் பேராசிரியரை வியப்பு வெள்ளத்தில் வீழ்த்தியது.

அடுத்த நாள், கல்லூரி வகுப்பறையினுள் நுழைந்ததும் அண்ணாவைத் தம்மிடம் அழைத்தார் பேராசிரியர். தம்முன்னே நிற்கும் அந்தச் சாதாரண மாணவரை நோக்கி:

"உன் கட்டுரைகளுக்கு வேண்டிய கருத்துக்களை எந்தப் புத்தகத்திலிருந்து எடுத்து எழுதினாய்" என்று வினவினார்.

“என் கட்டுரையில் காணப்படும் கருத்துக்கள் யாவும் என் சொந்தச் சிந்தனையில் தோன்றியவையே! அவற்றை எந்தப் புத்தகத்திலிருந்தோ, பத்திரிகையிலிருந்துமோ நான் எடுத்தெழுதவில்லை” என்று அடக்கமாக விடையிறுத்தார் அண்ணா. அவருடைய அறிவுக் கூர்மையைக் கண்டு பேராசிரியரின் வியப்புக்கடல் மேலும் பன்மடங்காக விரிந்தது.

இவ்வாறு அண்ணா எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் பல. கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் பலரும் மூக்கில் விரல் வைக்கும்படியான மொழி அழகுடனும், எழில் நடையுடனும் அவர்தம் கட்டுரைகள் கற்கண்டாய் இனித்தன. அவற்றுள் எல்லோராலும் ஒருமனதான பெரும் பாராட்டுப் பெற்றது, ‘மஸ்கோ அணி வருக்கராம்’ (Moscow May Parade) என்னும் கட்டுரையாகும்.

மேற்கூறியவற்றால், பிற்காலத்தில் எழுத்துத் துறையில் ‘எழுஞாயிறுக் ஏற்றம்பெறப் போகிறார்’ என்பதற்குரிய ஒளியின் சாயல், அண்ணாவின் கல்லூரி வாழ்விலேயே காணப்பட்டது என்பதை அறியலாம்.

பேச்சில் அரிமா

கல்லூரி மாணவப் பருவத்தில் எழுத்தில் புலியாகத் திகழ்ந்தது போன்றே பேச்சிலும் அரிமாவாக விளங்கினார் அண்ணா. அவைக் கூச்சமோ நடுக்கமோ அவரிடம் அணுவளவும் இல்லை. எந்தப் பொருள் என்றாலும் கேட்பவரின் சிந்தை மகிழத் தேன்மழைபோல் பேசத் தொடங்கிவிடுவார் அவர்.

அதுவும் விவாத அரங்குகளில் பங்கு பெறுவதென்றால் அண்ணாவுக்கு அளவுகடந்த ஆசை. பயிலும் பருவத்திலேயே, ‘விவாதம் விவேகத்தை வளர்க்கும்’ என்பதை

ஒரு கொள்கையாகவே அவர் கொண்டிருந்தார்; கூறி வந்தார். கல்லூரியில் எந்த விவாதம் நிகழ்ந்தாலும் அதில் தவறாமல் அவர் கலந்து கொள்வார்.

“அண்ணா கல்லூரியில் படித்த காலத்தில், அவர் கலந்துகொள்ளாத விவாத அரங்கு எதுவும், பச்சையப்பன் கல்லூரியில் நடந்ததே இல்லை” என்று அவருடைய நண்பர்கள் பெருமித்தோடு கூறுகின்றனர்.

குறிப்பாக ஓய். எம். சி. ஏ. பேச்சு அரங்கில் அறிவு இயல் துறையில் பங்குகொண்டு அவர் ஆற்றிய சொற் பொழிவுகள் மாணவர்கள் உள்ளத்தில் மயக்கமூட்டும் மதுவாகவே இருந்திருக்கின்றன. அந்த நாளிலேயே மேடைப் பேச்சிலே தென்றலின் குளிர்ச்சியும், தேனின் இனிமையையும் கலந்து பொலிவையும் ஒளியையும் புகுத்திய பெருமை அண்ணாவுக்கு உண்டு.

பிறரை நாளில் பேச்சுக் கலையிலே கிரேக்கநாட்டு மார்க்கஸ் ஆண்டனியைப் பிரதிபலிப்பவராக அண்ணா பீடுநடை போடுவதற்கான அடிக்கல் அவரது கல்லூரி நாட்களிலேயே நாட்டப்பட்டுவிட்டது என்பதில் ஐயமே இல்லை.

தலைமகனாகும் கலைமுதல்வன்

இவ்வாறாக, எழுத்து—பேச்சு ஆகியவற்றால், பச்சையப்பன் கல்லூரி மாணவர்கள் மனத்தில் மட்டுமல்ல, பேராசிரியர்கள் கூட்டத்திலும் பேரிடம் ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டுவிட்ட அண்ணா—

அறிவொளியைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்த அண்ணா—
அக்கல்லூரியைவிட்டு 1934-ஆம் ஆண்டு வெளியேறினார்.

சாதாரண இளைஞராகவா?

அல்ல.

'கலை முதல்வன்' (M.A.) பட்டம்பெற்ற எழில் மகனாக!

தமிழகத்தின் தலைமகனாக உயரப்போகும் தளபதியாக!

கல்விக் கருத்து மணிகள்

கல்வியைப்பற்றி கல்விச் செல்வராம் அண்ணா அவர்கள் சிந்தியுள்ள கருத்து மணிகள் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கு உரியன; அறிவுக்கு மெருகைத் தருவன.

"படிப்பே இல்லாமல் திறமைபெற முடியாது. அப்படி யாராவது இருந்தால் விதிவிலக்காக ஓரிருவர் இருக்கலாம். ஆனால், 'படித்ததனால் திறமை போய் விட்டது' என்று யாரும் சொல்லமாட்டார்கள்.

"கட்டிடத்திற்குச் செங்கல்போல் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்குப் படிப்பு தேவை; திறமை தேவை; தேர்ச்சி தேவை."

"பொதுக்கூட்டத்தில் நிகழ்காலத்தைக் காண் கிறோம் என்றால், பள்ளியில் வருங்காலத்தை ஓரளவு காண்கிறோம். அதன்மூலம் பயன் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பது இயற்கை."

"வளருகின்ற சமுதாயத்துக்கு ஏற்ப கல்விமுறை அமையவேண்டும் என்பது மறுக்க முடியாதது.

"சமுதாயம் அனைத்தும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கச் செய்ய வேண்டும்; நிம்மதியாக இருக்கச் செய்ய வேண்டும்; நிறைவாக இருக்கச் செய்ய வேண்டும். மக்கள் நிம்மதியாக வாழ்கின்றார்கள்—அவர்களின் பிறகால சந்ததியினரும் வாழ வழி செய்து வாழ்கின்றார்கள். நிலையான மகிழ்ச்சியோடு, நிறைவோடு வாழ்கின்றார்கள் என்ற நிலையை ஏற்படுத்தத்தான் மாணவர்கள் கல்வி பெறுகின்றார்கள்!

"சமுதாயத்தை உயர்த்துவதற்குத்தான் கல்வி என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர வேண்டும்."

"மாணவர்கள் வைரங்களாக இருக்கவேண்டும்; வைரத்திற்கு அதிக மதிப்பு இருப்பதற்குக் காரணம் பூமியின் வெகு ஆழத்தில் அது இருப்பதே ஆகும்.

"நிலத்தின் கீழே தோண்டினால் கிளிஞ்சல்கள் இருக்கும்—சுண்ணாம்பு கிடைக்கும்—நிலக்கரி கிடைக்கும். அதற்கும் கீழே தோண்டினால் பெட்ரோலியம் கிடைக்கும்—அதற்கும் கீழே அழுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் வைரத்துக்குத்தான் மதிப்பு அதிகம். அதைப்போலவே, மாணவப் பருவத்தை அழுத்திவைத்து வைரமாகத் திகழுங்கள்! நீங்கள் பெறுகின்ற கல்வி உங்களுக்காக மட்டுமல்ல—சமுதாயத்திற்காகக் கல்வி பெறுகின்றீர்கள் என்பதை உணர்ந்து செயல்படுங்கள்!"

"தன்னிடத்திலே படித்த மாணவர்கள் உயருவதிலே தான் ஆசிரியர் தொழிலின் சிறப்பு மேலாடுகிறது. ஆசிரியர்கள் பணி கைம்மாறு கருதாத தியாகப் பணியாகும்."

மதச்சாரிபுள்ள அரசாங்கம் கல்வி நிலையங்களை ஏற்று நடத்தினால் அங்கே மனிதனின் சிந்தனை சக்திக்கு இடம் இருக்காது."

"கல்வி எதற்காகக் கற்கிறோம்? பகுத்தறிவு பெற, புதிய பொருளைக் காணக் கல்வி கற்கிறோம். நாட்டிலே நல்லறிவைப் பரப்பக்கூடிய கல்வி வேண்டும்; இதற்காகப் புதிய திட்டங்களை வகுக்கவேண்டும்."

"குழந்தை இல்லாதவர்கள் பணத்தைச் சேமித்து வைப்பதற்காக வாரிசு (வழித் தோன்றல்) தேட வேண்டுவதில்லை. அந்தச் சொத்துக்கு அரசாங்கமே வாரிசாக இருக்கவேண்டும். தனிப்பட்டவர்களிடம் சொத்து இல்லாமல் அரசாங்கத்திடம் சொத்து இருந்தால் அதை நல்லதொரு கலாசாலை அமைக்கவும் நல்ல விஞ்ஞான முறையை ஏற்படுத்தவும் பயன்படுத்தலாம்".

மண வாழ்க்கை

வெண்ணெயும் சுண்ணாம்பும்

நும் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்கள் கடைநிலைப் பிறவிகளாகவே கருதப்படுகிறார்கள்; நடத்தப்படுகிறார்கள். ஆண் பிள்ளைகளிடம் காட்டும் கவனிப்பையோ, கவலையையோ பெண் மக்களிடம் அவ்வளவாகக் காட்டுவதில்லை. பெண் என்பவள் தன் வாழ்க்கையின் முக்கால் பகுதியை அயலார் வீட்டில் தானே கழிக்கப் போகிறாள் என்கிற அலட்சியம் போலும் பெற்றோர்களுக்கு!

அதே சமயம், ஆண் பிள்ளைகளையோ தங்கள் குடும்பப் பெயரை நிலைநாட்ட வந்த குலவிளக்காகவே கருதுகிறார்கள்; கவனிக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாவித வாய்ப்புகளும், வசதிகளும் பெறுவதற்குச் செய்யப்படும் ஏற்பாடுகளோ எண்ணில் அடங்காதவை. என்னதான் பாசத்தையும், பரிவையும் கொட்டினாலும், பெண் மக்களுக்கு என்று கல்வி முதலானவற்றுக்குச் செலவிடுவது, சொத்தைப் பகிர்ந்தளிப்பது போன்ற சிக்கல்கள் வரும் பொழுது பெற்றோர்கள் பெரும்பாலும் ஆண் பிள்ளைகளுக்குச் சார்பாகவே நடந்து கொள்வதைக் காண்கிறோம். ஒரு கண்ணில் வெண்ணெயும், மறு கண்ணில் சுண்ணாம்பும் என்பதை 'ஆண் கண்ணில் வெண்ணெயும் பெண் கண்ணில் சுண்ணாம்பும்' எனக் கூறினால் கூடப் பொருத்தமாகத்தான் இருக்கும்.

எல்லையில்லாச் செல்வம்

அதுவும் ஒரு குடும்பத்தில் ஒரே ஒரு ஆண்பிள்ளை தான் பிறந்திருக்கிறான் என்றால் அவனுக்குக் கிடைக்கிற கவனிப்புக்கு இடமே இராது. அத்தகைய ஒற்றை ஆண்பிள்ளையாகத் தம் பெற்றோர்க்கு வாய்த்தவரே அண்ணா. எனவே வீட்டில் செல்வச் செழுமை அவ்வளவாக இல்லை யெனினும், பெற்றோரும் சிற்றன்னையும் பொழிந்த அன்பு மழைக்கு 'செல்வத்துக்கு' எல்லையே இல்லை!

அவர்களுடைய அந்தச் 'செல்லம்' அண்ணா கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது உச்ச கட்டத்தை அடைந்தது. அவர் படித்து முடித்து, பட்டம் பெற்று வெளிவரட்டுமே என்ற பொறுமைகூட அவர்களுக்கு இல்லை. விரைவிலேயே அவரை மணக்கோலத்தில் மாலை யுங் கழுத்துமாகக் காணத் துடித்தார்கள் அவர்கள்.

மணம் வீசும் மணம்

எனவே பெற்றோர் சிற்றன்னை விழைந்தவாறே அவர்களுடைய கண்கள் குளிர காஞ்சிபுரத்தில் 1930-ஆம் ஆண்டில் அண்ணாவுக்குத் திருமணம் நிகழ்ந்தது. மங்கலக் கருவிகள் இன்னிடை, முழங்க, மறையவர் பழைய மந்திரம் ஒத பெரியவர் பலரும் வாழ்த்தினைப் பெய்ய அண்ணா தம் வாழ்க்கைத் துணையாக இராணி அம்மையாரை ஏற்று மகிழ்ந்தார்.

காதல் மணமா ?

அண்ணாவுக்கு நடந்தது காதல் திருமணமா? இல்லை.

இதைப் பற்றி அவருடைய அன்னையாரே மிக அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

"...அவன் கல்யாணங்கூட இந்தக் காலத்துப் பசங்கள் செய்கிற மாதிரி இல்லை. நாங்கள் போய்ப் பார்த்துத் தீர்மானித்த பெண்ணைத்தான் மணந்துகொண்டான்."

மகளிர் திலகம்! மாணிக்கப் பேழை!

அண்ணாவின் மனமறிந்து நடந்து கொள்ளும் மகளிர் திலகமான இராணி அம்மையார் சென்னையில் பிறந்தார். பின்னர் அவரது குடும்பம் தஞ்சாவூரில் குடியேறிற்று. அம்மையாரின் குடும்பத்தினரும் அண்ணாவின் குடும்பத்தினரும் தூரத்து உறவினராம். அந்த உறவே அவர்களைப் பிணைக்கவைத்தது.

"ஒரு பெண்ணின் கள்ளமற்ற இதயத்தில் புகுந்து பார்த்தால் அங்கே இரக்கம், தியாகம், கற்பு என்னும் மாணிக்கங்களைக் காணலாம்."

—என்றார் ஹார்க்ரேயிங் என்னும் அறிஞர்.

இராணி அம்மையார், பண்பு நலன்களெல்லாம் கூடிப் பட்டொளி வீசும் மாணிக்கப் பேழையே ஆவார்.

பொது வாழ்வில் ஈடுபடும் எந்த ஓர் ஆடவருக்கும் அவரது துணைவி துணையாக இல்லையென்றால், —கணவருக்குக் கடுகளவும் கவலை இல்லாதவாறு குடும்பச் சுமையைத் தானே தாங்கும் குணவதியாக அமையவில்லை யென்றால்—அந்த ஆடவரின் பணிகள் அத்தனையும் பணித்துளியாகவே கரைந்து மறையும்; மணல் வீடாகவே சரிந்து சிதறும்.

அந்த வகையில், அண்ணா மிகவும் கொடுத்து வைத்தவர் என்றே கூறவேண்டும். இராணி அம்மையார் குடும்பப் பொறுப்புக்கள் அனைத்தையும் திறம்பட மேற்கொண்டார். வீட்டைப் பற்றிய நினைவே இல்லாமல் அண்ணா நாட்டைச் சுற்றி நற்பணி ஆற்றியதற்கு அந்த நங்கை நல்லாரின் பொறுமையும் திறமையும் மிக்க துணையே காரணமாகும்.

அந்தக் குடும்ப விளக்கு தந்த பின்பலத்தைக் கொண்டே 'அண்ணா' என்னும் ஒளிவிளக்குத் தமிழ் கத்துக்கு வழி காட்ட முடிந்தது.

அதே சமயம், அண்ணா பொதுவாழ்வில் ஈடுபட்டு இன்னலுற்றபோதெல்லாம் — சிறை சென்ற நேரம் எல்லாம்—இராணி அம்மையார் அடைந்த துயருக்கும் கவலைக்கும் ஆளவே இல்லை. அண்ணாவின் சிறை வாழ்வு 1938-லேயே தொடங்கிவிட்டது. இந்தியை எதிர்த்தே அப்போது சிறை சென்றார். அந்த நாட்களில் தாம் அடைந்த துன்பங்குறித்து அம்மையார் கூறியவை கண் கலங்க வைப்பவை ஆகும்.

“...இந்தி எதிர்ப்பு மறியலில் ஈடுபட்டு அவர் சிறை சென்றார். முதல் முறை அவர் சிறை சென்ற போது எனக்குத் திகிலும் துயரமும் மிகவும் அதிகமாக ஏற்பட்டன. டாக்டர் தருமாம்பாள் அம்மையார் போன்றவர்கள் தைரியம் சொல்லுவார்கள்.”

—இத்துணை உயிருக்குயிரான தம் மனைவிக்குத் தாம் 1962-இல் வேலூர் சிறையில் இருந்தபோது அண்ணா அளித்த பேட்டி நேரம் எவ்வளவு தெரியுமா?

இரண்டே இரண்டு நிமிடங்கள்!

ஆம்: அப்போது விலைவாசி உயர்வைக் கண்டித்துப் போராட்டம் நடத்தியதற்காக வேலூர்ச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார் அண்ணா.

கொடுத்துவைத்தது அவ்வளவே !

ஒருநாள், இயக்கத் தலைவர்கள் பலரும் சிறையிலிருந்த அண்ணாவைக் காண வந்திருந்தார்கள். அப்போது இராணி அம்மையாரும் தம் கணவரைக் காண சிறைச்சாலைக்கு வந்திருந்தார்.

அண்ணா, தம் சட்சித் தலைவர்களிடமிருந்து நாட்டு நடப்பை அறிந்து கொண்டு, வெளியில் நிலவும் சூழ்நிலைக் கேற்ப தி. மு. கழகத்தினர் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பற்றி பற்பல வழி முறைகளை விரிவாகவும், தெளிவாகவும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

அதிலேயே நேரம் பறந்து கொண்டிருந்தது.

கடைசியில்தான் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த தம் மனைவியின் நினைவு அவருக்கு வந்தது. அவரை அழைத்துப் பேச முற்பட்டார். காலங் கடந்துவிட்டபடியால் இரண்டு நிமிடங்களுக்குமேல் தம் குடும்ப நிலை குறித்து அவரால் உரையாட முடியவில்லை.

இதைப் பற்றி உணர்ச்சி ததும்ப அண்ணா என்ன சொன்னார் தெரியுமா?

... நம்மைக் கட்டிக்கொண்ட புண்ணியவதி அவ்வளவு கொடுத்து வைத்தவள்?”

இதிலிருந்து, அண்ணா, தம் வீட்டு நலனைக் காட்டினும் நாட்டு நலனிலேயே குறியாய் இருந்தார் என்பது நன்கு தெரிகிறது அல்லவா?

கணவரைப்பற்றி மனைவி

தம்முடைய பெருமை மிக்க உயிருக்குயிரான கணவரைப் பற்றியும், அவர்களுடைய மணவாழ்க்கை பற்றியும், இராணி அம்மையார் என்ன கருதுகிறார்?

...எங்களுடைய மணவாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியாகவே அன்று முதல் இன்றுவரை இருந்து வருகிறோம். எந்த விதமான மனக்குறையும் ஏற்படுவதில்லை. இதுவரையில் ஒருநாளாவது என்னை அவர் கடிந்து பேசியது கிடையாது. அவருடைய இயல்பே யாரிடமும் கோபம் வந்தால் கூடக் கடிந்து பேசாததுதான். அவர் யாரிடமும் கோபங்

கொண்டு சண்டையிட்டதை நான் ஒருநாளும் கண்டதில்லை. அவருடைய இந்த இயல்பு எங்கள் அனைவருக்கும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. அவருடைய நண்பர்களும் இதைப்பற்றி மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள்.

“அரவு வெகுநேரம் வரையில் விடிய விடியப் படிப்பதும் எழுதுவதும் அவருடைய பழக்கம். படித்துக் கொண்டோ எழுதிக்கொண்டோ இருக்கும்போது வேறு எந்தத் தொல்லையான செய்தியை யார் பேசினாலும் அது அவர் காதில் விழாது; கவனிக்கவும் மாட்டார். அவருடைய இந்த இயல்பைத் தெரிந்துகொண்ட நாங்கள் அவரிடம் குடும்பத் தொல்லைகள் எவற்றையும் கூறுவதே இல்லை. அவர் பொந்து மக்களுக்குத் தொண்டு செய்வதில் ஈடுபட்டுவிட்டார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டுவிட்டோம். அவர் செய்துவரும் தொண்டு நாட்டுக்கு நல்லது என்பதிலே எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சிதான்.

“...எங்களுக்கு நான்கு (வளர்ப்பு) பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். அவருக்கு எல்லாப் பிள்ளைகளிடமும் மிகுந்த அன்பு. வெளி ஊர்களுக்குப் போய்விட்டு எந்த நேரத்தில் வீட்டுக்கு வந்தாலும் எல்லோரையும் பார்க்கத் துடிப்பார்.

“மான், புற, நாய் இவை வளர்ப்பதிலே என் கணவருக்கு மிகவும் விருப்பம்.”

பிள்ளைப்பாசம் பெரிது

அண்ணாவுக்கும் இராணி அம்மையாருக்கும் குழந்தைப் பேறு ஏற்படாமற் போனது ஒரு குறையே. ஆனால் அதை ஒரு குறையாகவே அண்ணா எடுத்துக் கொண்டவர் அல்லர். தம்முடைய பிள்ளைப் பாசத்தை பரிமளம், இளங்கோ, ஆகிய தம் வளர்ப்புப் பிள்ளைகளைக் கொண்டே நிறைவு செய்து கொள்கிறார்.

அவருடைய குழந்தைப் பாசம் குறித்து, அவர் அன்னையார் கூறிய கூற்று படித்து இன்புறத் தக்கது.

“...குழந்தைப் பருவத்தில் எப்படி இருந்தாலோ அப்படித்தான் இப்போதும் இருக்கிறான். குழந்தைகளோடு விளையாடுவது என்றால் அவனுக்குக் கொள்ளை மகிழ்ச்சி. கைக் குழந்தைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு கொஞ்சுவான். அது யார் வீட்டுக் குழந்தையாக இருந்தாலும் சரி! பார்ப்பன வீட்டுக் குழந்தை. நாயுடு வீட்டுக் குழந்தை என்ற வேறுபாடெல்லாம் அவனுக்குக் கிடையாது.”

இதிலிருந்து இளமைக் காலத்திலிருந்தே, சாதி வேறுபாடு பாராத சான்றாண்மை கொண்டவராகவும் பாசக் கடலாகவும் அண்ணா விளங்கி வந்திருப்பது விளங்குகிறது அல்லவா?

மணவாழ்க்கை பற்றி

திருமண வாழ்க்கையைப் பற்றி அண்ணா என்ன எண்ணுகிறார்?

“திருமணம் என்பது ஆண்-பெண் வாழ்க்கை நலத்தில் ஈடுபடுவதற்கான கூட்டு முயற்சியே ஆகும்.”

“இன்பம் இல்லாத இல்லம் ஓர் இருண்ட வீடு. அதனால் இடரும் இன்னலுமே மிகுதியாகின்றன; இழிவும் பழியுமே மலிந்து விடுகின்றன. தந்தி தளர்ந்த வீணையிலிருந்து இனிய நாதம் எங்ஙனம் கிளம்ப முடியும்?”

“வாழ்க்கை முள் உள்ள ரோஜா! முள் தோலால் மூடப்பட்ட பலா. தோலைக் களைந்தெறிந்து பலாவுடன் பிணைந்துள்ள பசையையும் நீக்கி கூற்றுத் தோலை அகற்றினால் மட்டுமே களை கிடைக்கும், கவை உண்டு.”

வேலை தேடி வேட்டை

வெளியிலும் வீசிய ஒளி

அண்ணாவின் ஆழ்ந்த சிந்தனை, அறிவுத் திறன், வாக்குவன்மை, எழுத்து ஆற்றல், ஆகியவை பச்சையப்பன் கல்லூரிக் கட்டிடத்தின் உள்ளேயே படுத்திக் கிடக்கவில்லை. அவரிடம் இயற்கையாகவே கொழுந்து விட்டெரிந்த ஆற்றலின் ஒளி, வெளியுலகிலும் விரைந்து பரவிக்கொண்டிருந்தது. அதற்கு நல்ல வழி திறந்து விடுவதுபோல் திரு. சி. பாசுதேவ் என்பவரின் தொடர்பு அண்ணாவுக்குக் கிட்டியது.

தொழிலாளர் தோழர்

அந்தக் காலத்தில் உறங்கிக் கிடந்த தொழிலாளர்களைத் தட்டியெழுப்பி அவர்களுடைய நலன் காக்கும் உற்ற தோழராய் உழைத்தவர்களில் திரு. வி. கவியாண சுந்தரலூர்; திரு. பி. பி. யாடியா; திரு. வி. சர்க்கரைச் செட்டியார் முதலானோரைத் தலை சிறந்தவர்களாகக் குறிப்பிடலாம். அவர்களுடைய வரிசையில் வைத்து வணங்கத் தக்கவரே திரு. சி. பாசுதேவ் என்பவர். அருவியின் சலசலப்புப் போல் ஆங்கிலத்தில் பேச வல்லவர் அவர். ஆனால் தமிழில் அவருக்குப் பேச வராது. அவர் தொழிலாளர் கூட்டங்களில் ஆற்றும் ஆங்கிலச் சொற்பொழிவுகளை அழகு தமிழில் இனிமை சொட்டப் பெயர்த்துப் பேசும் அரிய பணியினை மேற்கொண்டார் அண்ணா. இதனால் தொழிலாளர் நெஞ்சங்களில் தாம் கல்லூரியில் பயின்றுகொண்டிருந்த அந்தக் காலத்திலேயே ஓர் இடத்

தைப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டார் அவர். அத்துடன் நீதிக்கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவரான திரு சி. பாசுதேவ் அவர்களின் நெருக்கமான தொடர்பும் அவருக்கு அருமையான வாய்ப்பாக அமைந்தது.

‘திரு. பாசுதேவ் ஆங்கிலத்தில் பேசினால் திரு. அண்ணாதுரைதான் மொழிபெயர்ப்பார்’—என்ற அளவில் வெறும் மொட்டாக அரும்பிய அவர்களுடைய தொடர்பு, - நாளடைவில் இணைபிரியாத நட்பாகவே மலர்ந்து தழைக்கலாயிற்று.

நெஞ்சில் புகுந்த நீதிக்கட்சி

திரு. பாசுதேவ் அவர்களிடம் உண்டான நெருங்கிய தோழமை, நீதிக்கட்சியின் கொள்கைகளை நன்கு அறிந்து கொள்வதற்கும் ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கும் அண்ணாவுக்குச் சிறப்பான வாய்ப்பை அளித்தது; பொது மக்களுக்குத் தொண்டுபுரிய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தையும் அது ஊட்டியது.

அதிகாரஞ் செய்ய ஆசையா?

இந்த உள்ளத் தெளிவோடு, ‘கலைத் தலைவன்’ என்னும் ‘எம். ஏ.’ பட்டத்துடன் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்த அண்ணா, தாம் மிக உயர்ந்த பதவி வகிக்க வேண்டும், பணம் பெருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் ஆசைகொண்டவராக அலைய வில்லை. அவருடைய இந்த அடக்கத் தன்மை குறித்து அவர் துணைவியாரே அழகாகக் கூறியுள்ளார்:

“அவர் படித்துக்கொண்டிருந்த போது என்னிடமோ நண்பர்களிடமோ நான் இந்த வேலைக்குப் போகப் போகிறேன், அந்த வேலைக்குப் போகப் போகிறேன்—

என்று சொன்னது இல்லை. வேலைக்குப் போகவேண்டும், பெரிய மேம்பட்ட நிலையில் — அந்தஸ்தில் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு அப்போதே ஏற்பட்டதில்லை. அப்போதே அவர், தமிழ்நாடு, மக்கள் சீர்திருத்தம், கல்வி என்ற இவைகளைப் பற்றித்தான் அதிகமாகப் பேசுவார். படிக்கும்போதே அரசியல் உலகோடு அவருக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. ‘.....தன்மான இயக்கக் கொள்கைகளை அவர் அப்பொழுதே பரப்புவதில் ஈடுபட்டிருந்தார். கல்லூரிப் பாடங்களைப் படிப்பதோடு அவர் நின்று விடவில்லை....’

இவ்வாறாக அரசியல்—சமூகப் பொதுப் பணிக் கருத்துக்கள் தம்முடைய நெஞ்சிலே முளைவிடுவதற்கு இடங்கொடுத்து விட்ட பிறகு அரசாங்கத்தின் மேலதிகாரியின் ஆணைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு “அடிமை வேலை” பார்க்க அண்ணாவுக்கு எப்படி மனம் வரும்?

ஆனால் அவருடைய அருமைச் சிற்றன்னை ‘தொத்தா’வோ, அவர் வேலைக்குப் போய்ப் பெரும்பதவி வகிப்பதையே பெரிதும் விரும்பினார்.

பட்டத்தால் பதவிப் பற்று

பொதுவாகக் ‘கலைத் தலைவன்’ (எம். ஏ.) பட்டம் பெற்ற எவரும், முதலில் வருவாய்த் துறையில் (ரெவின்யூ டிபார்ட்மென்ட்) நுழைந்து எவ்வாறேனும் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் (கலெக்டர்) ஆகிவிட மாட்டோமா என்றே மனப்பால் குடிப்பார். அஃது இயலா விடத்து, வேறு துறைகளிலேனும் உயர்தர அதிகாரியாக வரமாட்டோமா என்றே முயற்சி மேற்கொள்வர். அது கனியவில்லையெனின்தான், கல்லூரி விரிவுரையாளராகவேனும் காலங் கடத்துவோம் என்ற முடிவுக்கு வருவர். அவர்களுடைய அடிப்படைத் திட்டம், கணிச

மான அளவு ஊதியம் பெற்று, மற்றவர்கள் மீது அதி காரஞ் செலுத்திப் பார்க்கவேண்டும், சமூகத்தில் ஒரு செல்வாக்கான வாழ்வு வாழவேண்டும் என்பதே.

அண்ணாவின் சிற்றன்னைக்கும் மற்ற ‘எம். ஏ.’ பட்ட தாரிகளைப் போலவே, தம்முடைய தமக்கை புதல்வனும் பெரிய அதிகாரியாக வரவேண்டும் என்ற மாளாத ஆசை. அண்ணாவுக்கு உள்ளூர அத்தகைய எண்ணம் இல்லையென்றாலும் தம் வளர்ப்புத் தாயின் விருப்பத் தைத்தான் ஏன் கெடுப்பானேன் என்று வேலைதேடும் படலத்தில் அவர் ஈடுபட்டார்.

ஏழையிடம் இரந்த வள்ளல்!

சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் ஒரு வேலை காலியாக இருப்பதாக அண்ணாவுக்கு ஒரு செய்தி வந்தது. அதைப் பெறும் பொருட்டுக் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள குறிப்பிடத் தக்க பெரிய மனிதர் ஒருவரிடம் பரிந்துரைக் (சிபாரிசு) கடிதம் பெற்றுக் கொண்டு வேலை நியமனத்துக்குத் தொடர்புள்ள அதிகாரியைக் காண்பதற்காகச் சென்னை உயர்நீதி மன்றத்துக்குச் சென்றார் அண்ணா. தன்னை அந்த அதிகாரிக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்க அவருக்கு முன்பே பழக்கமான ஒருவரையும் அண்ணா தம்முடன் கூட்டிப்போனார்.

இருவரும் அதிகாரியைப் போய்ப்பார்த்தனர். உடன் சென்றவர், அண்ணாவை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

அண்ணாவின் பேச்சாற்றலையும், நீதிக் கட்சித் தலைவர்களிடம் அவருக்கிருந்த நெருங்கிய தொடர்பினையும் முன்பே அறிந்து வைத்திருக்கிறார் அந்த அதிகாரி. எனவே, அண்ணாவைக்கண்டதும் அவருக்கு அளவுகடந்த

உற்சாகம் உண்டாயிற்று; அவரை மிக்க மரியாதையுடன் வரவேற்று மனந்திறந்து அளவளாவினர்.

அண்ணாவோ அவர் எப்போது தம் பேச்சிலே இடைவெளி அளிப்பார், எப்போது தாம் வந்த நோக்கத்தை வெளியிடலாம் என்ற சிந்தையிலேயே தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதற்குள் அண்ணாவை மந்திக் கொண்டு அந்த அதிகாரி என்ன சொன்னார் தெரியுமா?

“அண்ணாதுரை! நானே தங்களைச் சந்திக்கவேண்டும் என்று நீண்ட நாட்களாகவே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதற்கான வாய்ப்புக் கிடைக்காமலே போய் விட்டது. ஆனால், நான் வந்து சந்திப்பதற்குள் தாங்களே நல்ல சமயத்தில் வந்துவிட்டீர்கள்” என்று நயமாகக் கூறினாராம்.

ஓர் உயர்ந்த பதவியிலுள்ள அதிகாரி, வேலை கேட்க வந்திருக்கும் தன்னை நேரில் காண்பதற்கு முன்பே தன்னைக் காண விரும்பியிருக்கிறார் என்பதைக் கேட்டதும், அண்ணாவுக்கு உள்ளூர் மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அதிகாரி மேலும் தொடர்ந்தார்.....

“அண்ணாதுரை அவர்களே! நான் தங்களிடம் ஒன்றைப்பற்றிக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். நான் மாவட்ட முன்சிப் ஆவதற்கு எனக்கு எல்லாத் தகுதிகளும் இருக்கின்றன. அப்படியிருந்தும் பல ஆண்டுகளாக என்னைத் தேர்ந்தெடுக்காமலே இருக்கிறார்கள். என்னை விட்டு விட்டு யார் யாரையோ தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். நீங்கள். ஆற்காடு (சர். ஏ.) இராமசாமி முதலியாருக்கு மிகவும் வேண்டியவர் என்று அறிந்து கொண்டேன். ஆகையால், தாங்கள் அருள் கூர்ந்து அவரிடம் என்னைப் பற்றிக் கூறி எனக்குச் சிபாரிசு (பரிந்துரை) செய்ய வேண்டும்.”

—அதிகாரியின் வேண்டுகோளைக் கேட்டு வியப்பில் ஆழ்ந்தார் அண்ணா. தன்னை இரந்து வந்து நிற்கும் புலவரிடம் ‘எனக்கு ஏதேனும் தருகிறாயா?’ என்று இரக்கும் வள்ளலாகத் தோன்றினார் அவ்வதிகாரி. தமக்கு வேலை வாய்ப்புத் தர வேண்டிய அவர் தம்மிடமே மேல் வேலைக்குச் சிபாரிசு செய்யுமாறு கேட்டது அண்ணாவுக்கு வேடிக்கையாகத் தோன்றியது. அதை அவர் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“நான் முடிந்தவரையில் உங்களுக்கு உதவி செய்ய முயல்கிறேன். தங்களைச் சும்மா பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்றே வந்தேன்; நான் வருகிறேன்; வணக்கம்.” —என்று திறமையாக மறுமொழி கூறிவிட்டு தாம் வந்த நோக்கத்தை அதிகாரியிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலே வெளியேறி விட்டார் அண்ணா.

அருமையான ஆசிரியப்பணி!

சில நாட்கள் கழித்து அண்ணாவுக்கு ஒரு வேலை கிடைத்தது. அது ஆயிரம், ஐந்நூறு ஊதியம் பெறக் கூடிய வேலையோ, அதிகாரம் செலுத்தக் கூடிய வேலையோ அன்று. எளிமைக்குப் பெயரிடபெற்ற ஆசிரியர் வேலைதான். அதுவேனும், அந்தக் காலத்திலேயே ‘எம். ஏ.’ பட்டம் பெற்ற அண்ணாவுக்குக் கல்லூரி ஆசிரியர் வேலையாக அமைந்ததா? அவ்வாறும் இல்லை. ஒரு நடுத்தரப் பள்ளியில் சாதாரண ஆசிரியர் வேலைதான்!

ஆனால், அதனை மிகவும் விரும்பி மேற் கொண்டார் அண்ணா. படிப்பில் தீவிரமான ஆர்வம் இருந்தது போன்றே படிப்புச் சொல்லிக் கொடுப்பதிலும் அவருக்கு மிகுந்த உற்சாகம் இருந்தது. பணிகளில் எல்லாம் தலையாய பணி நாட்டின் வருங்காலச் சிற்பிகளை உரு

வாக்கும் ஆசிரியர் பணியே என்பதை உளமாரக் கருதியவர் அண்ணா. தம் எண்ணத்துக்கேற்பவே மாணவர்களுக்குப் பாடம் போதிப்பதிலும் ஈடு இணையற்று விளங்கினார் அவர்.

அண்ணா ஏற்றுக்கொண்ட இரண்டாவது அலுவல்— உத்தியோகம்தான் இந்த ஆசிரியப் பணி. முதலில், கல்லூரிப் படிப்புத் தொடங்குமுன் உள்ளூரில் சிறிது காலம் எழுத்தராகப் பணியாற்றியுள்ளார். இதுபற்றி முன்னரே குறித்தள்ளோம். சில ஏடுகள் ஆசிரியர் பணி தான் அண்ணாவின் முதற்பணி என்பதாக எழுதிவந்தன. அதனை மறுத்து அடுத்து இரண்டாவது பணியே என அண்ணாவே வலியுறுத்தியுள்ளார்.

அண்ணாவை ஆசிரியராக அமர்த்திக்கொள்ளும் பேறு பெற்ற பள்ளி எது தெரியுமா? சென்னையில் சைனாபசாரில் உள்ள கோவிந்தப்ப நாயக்கர் நடுத்தரப் பள்ளிதான்.

ஆனால் அப்பணி சிலகாலமே நீடித்தது.

பறந்துசெல்லும் பசுங்கிளி

ஏழை எளியவர்களை வாழவைப்பதற்கும், மூடக் கருத்துக்களைக் குழியில் போட்டு மூடுவதற்கும், தமிழக மக்கள் தன்மானத்துடன் தலை நிமிர்ந்து நிற்பதற்கும், பரந்த உலகில் பணியாற்ற வேண்டும் என்ற ஆர்வம், அண்ணாவின் உள்ளத்தில் பொங்கித் ததும்பிய வண்ணம் இருந்தது. ஆசிரியப் பணி சிறந்ததுதான் என்றாலும் அத்துறையைச் சார்ந்த மேலதிகாரிகளோ அண்ணாவின் ஆர்வத்துக்கு அணைபோடுகின்றவர்களாகவே இருந்தார்கள். தன் மதிப்பை இழக்கக்கூடிய அந்நிலை அண்ணாவுக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. எனவே, பள்ளிக் கட்டிடத் தினுள்ளேயே கூண்டுக் கிளியாக அடைபட்டுக் கிடக்

காமல் இந்தப் பரந்த உலகை நோக்கிச் சிறகடித்துப் பறக்கத் தொடங்கிவிட்டார் அண்ணா.

செட்டிநாட்டரசரீடம் சென்றார்

வழக்கம் போல் அண்ணாவின் சிற்றன்னை 'தொத்தி'வோ, அவர் இவ்வாறு அலுவல் ஏதும் இன்றி வானம்பாடியாகத் திரிவதை வரவேற்கவில்லை. ஏதேனும் வேலை பார்த்து வரவேண்டும் என்றே விரும்பினார்; வற்புறுத்தினார். அவரது அன்புக் கட்டளைக்கு அடிபணிந்து பிறிதொரு வேலை முயற்சியில் ஈடுபட்டார் அண்ணா.

செட்டி நாட்டரசர் மாக்டர் உயர் திரு. முத்தையா செட்டியார் அவர்களைப் பற்றித் தமிழகத்தில் அறியாதவர் இரார். அவர் நிறைந்த செல்வர்; சிறந்த கல்வியாளர். அக்காலத்தில் நீதிக்கட்சியுடன் நெருக்கமான பிணைப்புக் கொண்டு அதன் தலைவர்களில் ஒருவராகவே விளங்கியவர். 1937-38 இல் இந்தி எதிர்ப்பிலும் ஈடுபட்டவர். தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ச் சொல் என்பது மருந்துக்குக்கூட இல்லாமல், சங்கீதம் என்ற பெயரில் வேற்றுமொழிப் பாடல்களை வேண்டுமென்றே ஒருசாரார் பாடிக்கொண்டிருந்த வேளையில், இனிய தமிழ்ப் பாடல்கள் எங்கும் எதிரொலிப்பதற்கென்று 'தமிழ் இசை இயக்கம்' என்னும் ஒன்று அக்காலத் தமிழார்வத் தலைவர்களால் தோற்றுவிக்கப் பெற்றது. அதிலே தீவிரமான பங்கு பற்றி உழைத்தவரும் ஆவார் திரு. முத்தையாச் செட்டியார். நீதிக்கட்சி தலைமை இழந்துவிட்டதால் பிறரை நாட்களில் அவர் காங்கிரசுக் கட்சியைத் தழுவிக்கொண்டபோதிலும் 'தென்னகம் தொழில் துறையில் சிறக்கவேண்டும், இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கவேண்டும், ஆங்கிலம் இந்நாட்டில் என்றென்றும் நீடிக்கவேண்டும்.'

என்பன போன்ற கொள்கைகளில் இன்றுங்கூட அழுத்தி
மான பிடிப்புக்கொண்டு உழைத்து வருபவர்.

அவரைக் காணச் சென்றார் அண்ணா. திரு.
முத்தையாச் செட்டியாரின் தந்தையார் செட்டிநாட்
டரசர் திரு. அண்ணாமலைச் செட்டியாரி தாம் சிதம்பரத்
தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தைத் தோற்றுவித்
தவர். அந்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில்
டிபூட்டர் வேலை தருமாறு கேட்பதற்கே அண்ணா செட்டி
நாடு இளவரசர் திரு. முத்தையாச் செட்டியாரைக்
காணச் சென்றார். அவருடன் திரு. அங்கமுத்து என்
பவரும் சென்றார்.

இளவரசர் திரு. முத்தையாச் செட்டியார் அண்ணா
வையும் திரு. அங்கமுத்து அவர்களையும் மிகுந்த அன்
புடன் வரவேற்றார். மூவரும் இளவரசரின் அரண்
மனைக்கு அருகில் உள்ள அடையாற்றில் படகில் அமர்ந்து
உரையாடிக்கொண்டே சென்றனர்.

அந்த வேளையில் தமக்குக் கல்லூரியில் 'டிபூட்டர்'
வேலை வேண்டும் என்று தாம் வந்த நோக்கத்தை
மெள்ள வெளியிட்டார் அண்ணா.

இளவரசரோ அந்த வேலை அண்ணாவுக்குத் தேவை
யில்லை என்று கூறிவிட்டார் அதற்குச் சரியான காரண
மும் பகர்ந்தார்:

“நீங்கள் டிபூட்டர் வேலையில் சேர்ந்துவிட்டால்
பின்னர் நீதிக்கட்சிக்குச் சிறந்த பேச்சாளர் ஒருவர்
கிடைப்பது அரிதாகிவிடும். ஆகவே எனக்கு அந்தரங்கச்
செயலாளராய் ஆக இப்போதே வந்துவிடுங்கள்; நான்
உங்களுக்கு மாதம் 120 ரூபாய் தந்து விடுகிறேன்”

மாதம் 120 ரூபாய் என்றால் இந்தக் காலத்தில்
அத்தொகை 1200 ரூபாய்க்கு இணையாகும்.

எனினும்கூட அண்ணா பணத்தைக் கண்டு மயங்கி
விடவில்லை. இளவரசர் திரு. முத்தையார் செட்டியா
ரின் கூற்றுக்கு மறுமொழி ஏதும் உடனே பகராமல்
அமைதியாகவே இருந்துவிட்டார்.

இல்லம் வந்து சேர்ந்ததும் திரு. முத்தையாச்
செட்டியார் அவர்களுக்கு அடியிற் கண்டவாறு கடிதம்
அனுப்பி விட்டார்:

‘...தாங்கள் குறிப்பிட்டிருந்த அலுவலை மேற்
கொள்ள இயலாமைக்கு மிகவும் வருந்துகிறேன்.’

கடிதத்தைக் கண்டதும் இளவரசர் திரு. முத்தையாச்
செட்டியார் மிகுந்த வியப்புக்கு உள்ளானார்.

செல்வம் மிகுந்த தனியொரு மனிதரிடம் செயலாள
ராகப் பணியாற்றுவதால் எங்கே தம்முடைய ‘தன்
மதிப்பை’ இழக்க நேரிடுமோ என்று அஞ்சினார்போலும்
அண்ணா? தம் உள்ளத்தில் தோன்றும் கருத்துக்களை தம்
இச்சைப்படி வெளிப்படுத்த இயலாமலும் போய்விடக்
கூடுமே என்றும் எண்ணியிருக்கலாம்.

தமிழகம் பிழைத்தது

எவ்வாறோ, அண்ணா அங்கே வேலையை மேற்கொள்
னதது தமிழக நலனுக்கு நன்மையாகவே முடிந்தது.

அண்ணாவின் வேலை தேடும் படலமும் அத்துடன்
ஒழிந்தது.

பின்னர் அவர் முழுமூச்சுடன் நீதிக்கட்சியோடு
தொடர்பு கொண்டு பொதுப்பணியாற்றப் புறப்பட்டு
விட்டார்.

பொது வாழ்வின் நுழைவாயில்

அடித்தளம் அமைத்தவர்

அண்ணா பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுவதற்கு அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்த பெருமை, தமிழகத்தில் அப்போது தன்மக்க முற்பட்டிருந்த இரண்டு இயக்கங்களையே சாரும். ஒன்று பெரியார், ஈ. வே. இராமசாமி அவர்களின் தன்மான இயக்கம் (சுயமரியாதை இயக்கம்); மற்றது 'நீதிக்கட்சி' (JUSTICE PARTY).

இந்த இரு இயக்கங்களின் வரலாற்றுப் பின்னணியை ஓரளவு அறிந்து கொள்வது, அண்ணாவின் பொதுவாழ்வு நுழைவைப் புரிந்துகொள்வதற்குப் பெருந் துணை புரிவதாகும்.

செந்தமிழ்த் திருநாடு

நம்முடைய செந்தமிழ்த் திருநாடு வடக்கே வேங்கடமலையையும், தெற்கே குமரி முனையையும், மேற்கே அரபிக் கடலையும், கிழக்கே வங்காளக் குடாக் கடலையும் எல்லைகளாகக் கொண்ட பரந்த பெருநாடாகும்.

'வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத்
தமிழ் கூறு நல்லுலகம்'

என்னும் பழம் பாடல் வரிகள் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கன.

'நிலத் திரைக்கடல் ஓரத்திலே—நின்று
நித்தந் தவஞ்செய் குமரி எல்லை—வட
மாவன குன்றம் இவற்றிடையே—புகழ்
மண்டிக் கிடக்கும் தமிழ்நாடு'

என்று எல்லைகளைக் காட்டிப் பாரதியும் பாடியுள்ளார்.

திராவிட இனத்தினர்

இவ்வாறு பரந்து விரிந்த தமிழகத்திற்குத் 'திராவிடம்' என்றும் பெயர். இப்பகுதியில் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்த மக்கள் 'திராவிடர்' என்று அழைக்கப் படுகிறார்கள். இவர்கள் பழம் பெருமை வாய்ந்த ஒரு தனி இனத்தினர் ஆவர். இவர்களுக்கு என்று தனியான ஓர் தன்மையும், பண்பாடும் நாகரிகமும் உண்டு.

"நான் திராவிட இனத்தைச் சார்ந்தவன். நான் என்னைத் திராவிடன் என்று அழைத்துக் கொள்ளப் பெருமைப் படுகிறேன்"

('I belong to Dravidian Stock. I am proud to call myself a Dravidian.')

என்று இந்திய நாடாளுமன்ற மேலவையில் (Parliament-Rajyasabha) அண்ணாவே கூறியுள்ளார்.

ஆரியர் வருகையால்

தென்னாட்டில் வாழ்ந்த இத்தகு கிர்த்தி வாய்ந்த திராவிட இன மக்கள் ஆரியர்களின் வருகைக்குப் பிறகு பல பிரிவினராகச் சிதறுண்டனர். பல்வேறு சாதிப் பிணக்குகள் தலையெடுத்தன.

இதைப்பற்றி விசயநகரம், மகாராசா கல்லூரி வரலாற்றுப் பேராசிரியர் திரு. எம். எஸ். இராமசாமி அய்யங்கார் தாம் எழுதிய மதுரைமாவட்ட பூ வருணனை நூலில் அடியிற்கண்டவாறு திட்டியுள்ளார்:

'ஆதிகாலத்தில் திராவிடர்கள் சாதி பேத மின்றி ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். பின்பு ஆரியர் திராவிட நாட்டில் வந்து குடியேறித் திராவிட மன்னர்களின் தயவைப் பெற்றார்கள். ஆரியர்களில் சிலர், அந்த

மன்னர்களுக்குக் குருவானார்கள். அதன் பின்னர்தான் தமிழ்நாட்டில் 'ஆரிய நாகரிகம்' பரவத் தொடங்கிற்று.

திராவிடரின் சீர்குலைவு

ஆரியர்கள் தென்னாட்டில் அடி வைப்பதற்கு முன்னர் ஒரே இன மக்களாகவும், ஒரே மொழியைப் பேசுகின்றவர்களாகவும் இருந்த திராவிடர்கள், அவர்கள் வருகைக்குப் பின்னர், பல்வேறு பிரிவினராகச் சிதறுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது அவர்களுடைய சமசுகிருத மொழியே.

அந்த ஆரிய மொழியின் ஊடுருவலால் தனித் தன்மையோடு விளங்கிய பழந்தமிழாகிய திராவிட மொழி நான்கு, ஐந்து என்று சிதறத் தொடங்கிற்று. அவ்வாறு பிரிந்து உருவான மொழிகளே, ஆந்திரம், கன்னடம், துளு, மலையாளம் முதலானவை.

நாளடைவில், சமூக அமைப்பில் திராவிட இன மக்கள் தாழ்ந்தவர்கள் ஆனார்கள்! இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் ஏற்பட்ட பின்னர் அவர்களுடைய நிலை மேலும் மோசமாயிற்று. ஆங்கில மொழியை விரைந்து கற்ற ஆரிய இனத்தைச் சார்ந்தோராய்க் கருதப்படும் பார்ப்பனர்கள், அரசாங்கத்தில் பல்வேறு பதவிகளை வகிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றனர். அவ்வாறு ஆங்கிலம் கற்கத் தவறிய திராவிட இனத்தினர் செல்வாக்கிழந்தனர்—சீர்குலைந்தனர்.

திராவிட இன மக்களின் இழிந்த நிலையை ஒழித்து அவர்களுக்கு எழுச்சி மிக்க வளமான எதிர்காலத்தை உருவாக்குவதற்கு என்றே பிறப்பெடுத்து வந்த முதல் தலைவர்—தனிப்பெருந் தலைவர்—சர். பி. நியாக்ராய் அவர்களே.

அவருடைய அருமையான பணியினைப் பற்றி திரு. டி. எம். பார்த்தசாரதி அவர்கள் தம்முடைய 'தி. மு. க. வரலாறு'—நூலில் மிகவும் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அதனை நன்றியறிதலுடன் கீழே தருகிறோம்:

'தமிழர் என்ற உணர்ச்சியும் தமிழ்நாடு என்ற எண்ணமும் மங்கிப் போய் எங்கு நோக்கினும் தமிழர் துன்ப வாழ்வில் சிக்கிச் சிதைந்து வந்த காலம். இந்தக் காலத்தில்தான் தமிழரின் தனிப் பெருந்தலைவராக சர். பி. நியாக்ராய் தோன்றினார். வேதனை மிகுந்த காட்சி தமிழ் நாட்டைக் கப்பிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். உள்ளம் வெதும்பினார். சிறிப் போரிட்டுச் சீர்கேட்டை ஒழிக்கச் செயலில் இறங்கினார். அவரைப் பொறுத்த மட்டில் அவருக்கு ஒரு குறையும் கிடையாது. பெருத்த வியாபாரி. பணமும் அதனால் ஏராளமாகக் கிடைத்து வந்தது. போக போக்கியங்கள் உண்டு. கூப்பிட்ட நேரத்தில் குற்றேவல் புரிய காத்துக் கொண்டிருந்தனர் எத்தனையோ சீமான்கள், சிற்றரசர்கள், வியாபார வேந்தர்கள், சமீன்தார்கள் ஆகியோர். உண்டு களித்து உல்லாச வாழ்வு வாழ அவர் மனம் இடந்தரவில்லை. அவரது கால்கள் அந்தப் போக போக்கியப் பாதை வழி செல்லவில்லை. அத்தகைய பாதையை விட்டு விலகினார். தாமாகவே கல்லும் முள்ளும் காட்டாறும் கடுங்குழியும் நிரம்பிய பாதை வழிச் செல்லத்தொடங்கினார். பார்ப்பனர் அல்லாதார் சேவை என்ற பயங்கரப்பாதையில் புக ஆரம்பித்தார்.....திராவிடப் பெருங்குடி மக்கட்குத் தலைமை பூண்டு அவர்கள் வாழ்வில் இருந்து வந்த அடிமைத்தனத்தை அகற்றப் பாடுபட்டுச் சமுதாயத் துறை, பொருளாதாரத் துறை அரசியல் துறை ஆகிய வற்றில் தமிழர் இடம்பெற முற்பட்டார்.'

தலைவர், தியாகராயரின் சிந்தனையில் அரும்பிய திட்டங்களை நிறைவேற்ற அவருக்குத் தக்க நண்பர்களும் கிடைத்தார்கள். டாக்டர் சி. நடேச முதலியார், பனகல் அரசர், சர். பி. டி. இராசன், சர். ஏ. இராமசாமி முதலியார். சர். ஏ. டி. பன்னீர்ச்செல்வம், தஞ்சை—வாண்டையார், தஞ்சை-உமாமகேசுவரம்பிள்ளை, நானை வி. பக்கிரிசாமி, சேலம்—எல்லப்பன், மதுரை—எம். டி. சுப்ரமணியம் முதலானோர் தியாகராயரின் கரத்தை வலுப்படுத்தி நாடெங்கும் திராவிட இன மக்களைத் சட்டி யெழுப்பும் பணியில் ஈடுபடுவதற்கு இசைந்தனர். அவர்களுடைய முழு ஒத்துழைப்புடன்:

1916-ஆம் ஆண்டு, நவம்பர்த் திங்களில் திராவிட இன மக்களின் நலனைக் காப்பதற்கு என்று 'தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்' என்னும் ஓர் அரசியல்கட்சி தோற்று விக்கப்பட்டது; அதன் முதன் தலைவராக சர். பி. தியாகராயர் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார்.

அக்கட்சியின் கொள்கைகளைப் பொதுமக்களிடையே பரப்பும் படைக்கலன்களாக மூன்று நாளேடுகள் துவக்கப் பெற்றன.

'ஜஸ்டிஸ்' (Justice) என்னும் ஆங்கில நாளிதழுக்கு டாக்டர் டி. எம். நாயர் ஆசிரியர் ஆனார். திரு பி. என். இராமன் பிள்ளை அவருக்குத் துணையாசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

'திராவிடன்' என்னும் தமிழ் நாளிதழுக்கு திரு. பக்தவத்சலம் பிள்ளை பி. ஏ. என்பவர் ஆசிரியர் ஆனார். சாமி ருத்ரா கோடஸ்வரரும் பண்டித வில்வபதி ரெட்டியாரும் துணை ஆசிரியர்கள் ஆனார்கள்.

'ஆந்திர பிரதேசினி' என்னும் தெலுங்கு ஏட்டுக்கு திரு. ஆ. சி. பார்த்தசாரதி நாயுடு ஆசிரியர் ஆனார்; திரு பூராவையா நாயுடு துணை ஆசிரியர் பொறுப்பேற்றார்.

நாளடைவில், டாக்டர். டி. எம். நாயரின் கவரீச்சி மிக்க எழுத்து வன்மையினால் 'ஜஸ்டிஸ்' ஆங்கில ஏடு கற்றறிந்த மாந்தரிடையே பெருஞ் செல்வாக்கைத் தேடித் தந்தது; தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கக் கட்சியையும் வளர்த்துக் கொடுத்தது. கருத்துப் பெட்டகமாய் விளங்கிய அதனுடைய இணையில்லாச் சிறப்பின் காரணமாகக் காலப் போக்கில் 'ஜஸ்டிஸ்' இதழின் பெயரே அதன் கட்சிக்குச் சிணையாகு பெயராக அமையலாயிற்று. 'தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்' என்றால் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள்கூட 'ஜஸ்டிஸ்-பார்ட்டி' (நீதிக்கட்சி) என்றால் உடனே தெரிந்து கொண்டார்கள்.

இவ்வாறாக 'ஜஸ்டிஸ்-பார்ட்டி' என்னும் 'நீதிக்கட்சி' கருவுற்று, உருப்பெற்றுத் தலையெடுத்து தழைக்கலாயிற்று.

தூய வெண் துகிலையே உடுத்தியதன் காரணமாக 'வெள்ளாடை வேந்தர்' என்று பொதுமக்களிடையே புகழ் பெற்றிருந்த சர். பி. தியாகராயர் 1916-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்களில் ஓர் உணர்ச்சிமிக்க அறிக்கை யொன்றை நீதிக் கட்சியின் தலைவர் என்ற முறையில் வெளியிட்டார். அவ்வறிக்கை உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த திராவிட இன மக்களின் இமைக் கதவங்களைத் திறந்து விட்டது; புதிய எழுச்சியை அவர்களிடம் பொங்க வைத்தது. அதுமட்டுமின்றி, காங்கிரசு இயக்கச் சார் புள்ள 'ஹோம்ரூல்' இயக்கத்துக்கும் சரியான சவுக்கடி கொடுத்திருந்தது.

இந்தியாவில் வைசிராயாக இருந்த சேம்ஸ் போர்டு பிரபுவும், இந்தியாவின் நலனைக் காப்பதற்கென்று, இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தில் இந்திய அமைச்சராக இருந்த மாண்டேகு பிரபுவும் 1917-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்

திங்கள் 24-ஆம் நாள் சென்னை வந்தனர். அவர்களிடம் நீதிக்கட்சியின் சார்பில் ஓர் அறிக்கை அளிக்கப்பட்டது. 'ஹோம் ரூல்' இயக்கத்தினரும் ஓர் அறிக்கை கொடுத்தனர். ஆனால், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் இன்னல் மலிந்த வாழ்க்கையை உண்மையாகப் படம் பிடித்துக் காட்டியிருந்த நீதிக்கட்சியின் அறிக்கையே ஆங்கில ஆட்சியாளரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

அவ்வறிக்கை இன்னொரு விளைவையும் ஏற்படுத்திற்று. தங்கள் முன்னேற்றத்தில் உண்மையாகவே கண்ணுங் கருத்துமாய் உழைக்கின்றவர்கள் நீதிக்கட்சியினரே என்ற நல்லெண்ணத்தைத் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரிடையே அது தோற்றுவித்தது இதனால், தாழ்த்தப்பட்ட சமூக மக்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் நீதிக்கட்சியில் சேர்வதற்கு, அவர்களின் தலைவர்களான எம்.சி. இராசா, இரட்டமலை சீனிவாசன், என். சிவராஜ் ஆகியோரின் அயரா உழைப்புக் கட்சிக்குக் கிட்டியது.

நாடெங்கும் அங்கங்கே எட்டு மாவட்ட மாநாடுகளை ஒரே ஆண்டில் நடத்தி மக்களைத் தட்டி யெழுப்பியபின் 'முதல் மாநில நீதிக்கட்சி மாநாடு' 1917-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 28, 29-நாட்களில் சென்னை வெலிங்டன் ஹியேட்டரில் நடைபெற்றது. தலைவர்கள் அற்புதமான கருத்து விளக்கங்களை அளித்தார்கள்.

இவ்வாறு கட்சி வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்த இவ்வித வேளையில் ஓர் அதிர்ச்சிதரத்தக்க நிகழ்ச்சி நடந்து விட்டது. இலண்டன் மாநகருக்கு முன்பே ஒருமுறை சென்று தென்னக மக்களின் திராத்தியப் பற்றி எடுத்துக் கூறி அங்குள்ளவர்களின் அனுதாபத்தை ஈட்டி வந்த டாக்டர் டி. எம். நாயர் மீண்டும் சர். ஏ. ராமசாமி

முதலியாருடன் இலண்டன் சென்றார். சென்றவர் திரும்பவே இல்லை. 1919-ஆம் ஆண்டு சூலைத் திங்கள் 17-ஆம் நாள் அங்கேயே உயிர்த்தார்; 'ஜஸ்டிஸ்' நாளேட்டின் ஆசிரியராக நாட்டுமக்களைக் கிளர்ந்தெழுத்தூண்டிய எழுத்து மன்னராக விளங்கியவர் அவர். அவர் மறைவு கட்சிக்குப் பெரும் இழப்பாகி விட்டது.

தமிழகத்தின் முதல் அமைச்சரவை

பின்னர், மாண்டேகு—செம்ஸ் போர்டு சீர்திருத்தத்தின் விளைவாக 1920—நவம்பர் 20 ஆம் நாள் முதல் பொதுத் தேர்தல் நடந்தது. அதிலே கலந்து கொண்ட நீதிக்கட்சி பெரும்பான்மை இடங்களைக் கைப்பற்றியது. அப்போது சென்னை மாநில கவர்னராக இருந்த வெலிங்டன் பிரபு முறைப்படி நீதிக்கட்சித் தலைவரான சர். பி. தியாகராயரை அமைச்சரவை அமைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் பதவிப் பித்துச் சிறிதும் இல்லாத 'வெள்ளாடை வேந்தர்' ஏ. சுப்பரயாலு ரெட்டியாரை முதலமைச்சராகவும், பனகல் அரசரை இரண்டாவது அமைச்சராகவும் கே. வி. ரெட்டி நாயுடுவை மூன்றாவது அமைச்சராகவும் நியமித்தார்; சர். பி. இராஜகோபாலாச்சாரியார் சட்டமன்றத் தலைவர் ஆக கவர்னரால் நியமிக்கப்பட்டார்.

இதுவே தமிழகம் கண்ட முதல் அமைச்சரவை.

காங்கிரஸின் காழ்ப்பு !

நீதிக்கட்சி இவ்வாறு அமைச்சரவை அமைக்கும் தகுதியை அடைந்துவிட்டமை காங்கிரசுக் கட்சியினருக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை.

'நம்மை முந்திக்கொண்டு இந்த நீதிக்கட்சி மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றுவிட்டதே! நடைமுறைக்கு ஒத்த

திட்டங்களை அளித்து, ஆங்கிலேயரின் நம்பிக்கைக்கும் உரியதாகிவிட்டதே! ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கும் வாய்ப்பையும் அடைந்துவிட்டதே! என்றெல்லாம் ஆத்திரமுற்றனர் காங்கிரசார்.

புகைச்சலுக்கும், பொறுமைக்கும், கசப்புக்கும் காழ்ப்புக்கும் ஆட்பட்டுவிட்ட அவர்கள்,

‘நீதிக்கட்சி, வெள்ளையனுக்கு நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்த கட்சி’ என்று கூசாமல் ஏசினர்.

வஞ்சகர் வாயில் அண்ணா

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், நீதிக்கட்சி முதல் அமைச்சரவை அமைத்த காலத்தில், அதைப் பற்றி அணுவும் அறியாமல் பள்ளிப் பையனாக இருந்த அண்ணாவையும் ‘வஞ்சகர் பட்டியலில்’ சேர்த்துச் சிலர் வஞ்சகமாகப் பேசுவதே!

ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டதாலேயே நீதிக்கட்சி காட்டிக்கொடுத்த கட்சி ஆகிவிடுமா?

அண்ணாவின் அரிய விளக்கம்

இதைப்பற்றி அண்ணாவே மிக அழகான விளக்கம் தந்துள்ளார்:

“அன்றைய நீதிக்கட்சிக்கு இரண்டு மகத்தான பொறுப்புக்கள் இருந்தன.

“மக்களின் விருப்பத்தை ஈடேற்றும் வகையில் செயல்பட வேண்டிய பொறுப்பு ஒன்று; இன்னொன்று, ஆங்கிலேயரின் அதிகாரத்துடன் மோதிக்கொள்ளாமல், பெறவேண்டியவைகளைப் பெறுவது என்பது; அதாவது நீதிக்கட்சியின் தத்துவம்: ஆங்கிலேயரிடம் மோதல்களை

ஏற்படுத்திக்கொள்ளாமல் ‘பெறவேண்டிய பயன்களைப் பெறவேண்டியது’ என்பதாகும்.

“முன்பெல்லாம் காங்கிரசுக் கட்சியின் அமைச்சர்களிடம் ‘மத்திய அரசுடன் போரிட்டு உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்’ என்று சொன்னபொழுது, ‘மத்திய அரசிடம் மோதலை ஏற்படுத்திக்கொண்டு பெறும் பயன்களைவிட அவர்களுடன் இணைந்து நின்று பெறுவதுதான் அதிகமாகும்’ என்றனர்.

“காங்கிரசு ஆட்சி மத்திய அரசிடம் கொண்டிருந்த அதே தத்துவத்தைத்தான் முன்பு நீதிக்கட்சி (ஆங்கிலேயரிடம்) கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது, அந்தக் காலத்திலிருந்த வசதிகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் கட்சியாக நீதிக்கட்சி இருந்தது.”

நீதிக்கட்சியைக் காட்டிக்கொடுத்த கட்சியாகத் தூற்றும் அவசரக்காரர்கள் அண்ணாவின் பொருள் பொதிந்த வாக்கினை ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

காட்டிக் கொடுத்த கட்சியா?

இணைந்து செயல்படும் தத்துவம் ஒருபுறம் இருக்க, வெள்ளைக்காரர்கள் கொணர்ந்த எல்லாத் திட்டங்களுக்குமே தலையை ஆட்டும் ‘பெருமாள் மாடாக’வும் நீதிக்கட்சி இருந்ததில்லை. ஆங்கிலேயர் ‘இரட்டை ஆட்சி’ முறையைப் புகுத்த முற்பட்டபோது அதற்கு எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்பியிருக்கிறது நீதிக்கட்சி; 1927-லேயே ‘முழு மாநில தன்னாட்சி உரிமை’ (Full Autonomy for the State Government) வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியதும் நீதிக்கட்சியே. பின்னர், 1938-இல் பெரியார் அக்கட்சியின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றதும், அதுகாரும் ‘குடியேற்றநாட்டு நிலை’ (Dominion Status)யை வற்புறுத்தியதும்.

புறுத்தி வந்த தன் அடிப்படைக் கொள்கையை மாற்றி, 'முழுத் தன்னாட்சி' (Full Independence) வேண்டும் என்று குரல் கொடுத்ததும் நீதிக்கட்சியே.

காங்கிரசுத் தலைவர்களான மோதிலால் நேரு, சி. ஆர். தாசு, கோகலே போன்றவர்கள், தொடக்கத்தில் வெள்ளையரோடு இணங்கிப்போய் ஆட்சிப் பொறுப்பில் பங்கு பெறுவது தவறன்று என்று வாதிக்கவில்லையா? அதற்காகவே 'சுயராச்சியக் கட்சி'யையும் தோற்றுவிக்க வில்லையா? தேர்தலிலும் ஈடுபடவில்லையா?

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தலைவர்களை இன்று யாரும் 'துரோகிகள்' பட்டியலில் சேர்க்கத் துணியமாட்டார்கள். ஏனெனில் நாட்டு நலனில், அந்நிய ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பதில் அவர்களுடைய பணி இம்மியளவு கூடப் போலித் தன்மை பூண்டது அன்று.

அவர்களைப் போன்றுதான் அன்றிருந்த நீதிக்கட்சியும் ஆங்கிலேயருடன் இணங்கிச் சென்றே, நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையான உடனடி நன்மைகளைப் பெறுவதில் குறியாக இருந்தது. அக்காலத்தில் தமிழகத்தைப் பிடித்திருந்த சாதிபேதச் சமூகங்களும், பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளும், தாழ்ந்து கிடந்த சமுதாய இழிநிலையுமே இதற்குக் காரணங்கள் ஆகும்.

புரிந்த பொல்லாங்கு என்ன?

அப்படியாயின் நீதிக்கட்சி தவறே புரியவில்லையா என்றால் புரிந்திருக்கிறது. ஆனால் அந்தத் தவறு இது தான்:—காங்கிரசுக் கட்சி 'முழு விடுதலை' பற்றிய கொள்கையை தானே முந்திக்கொண்டு அறிவித்து அதற்காக முனைந்து செயல்பட்டபோது, நீதிக்கட்சி காலந்தாழ்ந்தே அக்கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டது. அடுத்தது, சட்டத்

துக்குப் புறம்பாகவும் சென்று விடுதலை பெற காங்கிரசு வேலை செய்தபோது நீதிக்கட்சியோ, சட்டத்துக்கு உட்பட்டே அதனைச் சாதிக்கலாம் என்று மெள்ள ஊர்ந்தது.

போராடத் தயங்கவில்லை

அதே சமயம் வெள்ளையர்கள் நாட்டு நலனுக்குக் கேட்டை விளைவித்தபோதெல்லாம், அவர்களுக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்திப் பதவியைத் துறக்கவும் தயங்காமல் போராடியிருக்கிறார்கள் நீதிக்கட்சியினர். ஓர் அரிய நிகழ்ச்சியே போதும், அவர்களுடைய துணியையும், தொண்டின் உயர்வையும் மெய்ப்பிக்க.

வெல்லிங்டன் பிரபு சென்னை மாநில ஆளுநராக (கவர்னராக) இருந்த காலத்தில்தான் நீதிக்கட்சியின் முதல் அமைச்சரவை முகிழ்த்தது. அச்சமயம் சென்னையில் மில் தொழிலாளர் வேலைநிறுத்தம் நீடித்து நடந்துகொண்டிருந்தது. அதன் விளைவாக ஏழைத் தொழிலாளர்கள் ஆறு பேர் இறந்துபட்டனர். இந்நிலையில், தொழிலாளர் இயக்கத்தை முனையிலேயே கிள்ளி எறிய முற்பட்டார் வெல்லிங்டன் பிரபு. தம் எண்ணத்தைச் செயற்படுத்த தொழிலாளர் தலைவர்களான திரு. வி. க., பி. பி. வாடியா, வி. சர்க்கரைச் செட்டியார், இ. ஏல். அய்யர், கோடம்பாக்கம் நடேச நாயக்கர் ஆகிய ஐவரையும் நாடு கடத்துமாறு ஓர் அவசர ஆணை பிறப்பித்தார்.

ஆளுநரின் ஆடாத செயல் கண்டு நாட்டு மக்கள் நலனையே மூச்சாகக் கொண்டிருந்த நீதிக்கட்சித் தலைவர் சர். பி. தியாகராயர் கொதித்தெழுந்தார். அவருடைய அறிவுரைப்படி அமைச்சரவை கூடி, "தலைவர்களை நாடு கடத்தும் ஆணையை கவர்னர் (ஆளுநர்) திரும்பப் பெற வேண்டும் என்றும், இல்லையேல் அமைச்சரவை பதவி விலகவேண்டும் என்றும் முடிவு செய்தது.

உடனே ஆளுநரைச் சந்தித்து அவரிடம் அமைச்சரின் பதவி விலகல் கடிதத்தை அளித்தார் சர். பி. தியாகராயர். நாட்டில் அன்று நிலவிய பொதுமக்களின் எழுச்சியைப் புரிந்துகொண்டுவிட்ட வெல்விங்டன் பிரபு ஆளுங்கட்சியைப் பகைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. எனவே தியாகராயரின் மிரட்டலுக்கு அடிபணிந்து, தொழிலாளர் தலைவர்களை நாடுகடத்தும் ஆணையைத் திரும்பப் பெற்றார்.

இதிலிருந்து நீதிக்கட்சி என்றுமே நீதிக்காகப் போராடியதே அன்றி மாற்றார் தூற்றுவதுபோல வெள்ளையரிடம் மண்டியிட்டுக் கிடக்கவில்லை என்பது தெரிகிறதல்லவா?

இரண்டாவது அமைச்சரவை

1923—நவம்பரில் இரண்டாவது பொதுத் தேர்தல் நடந்தது. இதிலும் நீதிக்கட்சியே வென்றது. இந்த முறை பலருடைய வற்புறுத்தலுக்கிணங்க சர். பி. தியாகராயரே முதலமைச்சர் ஆனார். பனகல் அரசர் திவான் பகதூர் சிவஞானம் பிள்ளை, ஏ. பி. பாத்திரோ ஆகியோரைச் சேர்த்துக்கொண்டு இரண்டாவது அமைச்சரவை அமைத்தார். ஆனால் அவர் சில மாதங்களிலேயே காலமாகி விட்டதால் பேராசிரியர் திரு. எம். இரத்தினசாமி (தற்போது சுதந்திராக் கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவர்) நியமிக்கப்பட்டார்.

கலங்கரை விளக்கு அணைந்தது

இந்த இரண்டாவது அமைச்சரவை மிகச் சிறப்பான முறையில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த வேளையில் நீதிக்கட்சியின் தலையில் மட்டுமின்றி, திராவிட இன மக்களின்

தலையின்மீதே ஒரு பேரிடி விழுந்தது. ஆம்; துயரக் கடலில் நிலைதடுமாறித் தவித்த திராவிட இன (பார்ப்பனர் அல்லாத) மாந்தர்க்குத் திசைகாட்டும் கலங்கரை விளக்கமாய்த் திகழ்ந்த வெள்ளுடை வேந்தர் சர். பி. தியாகராயர் 1925-ஆம் ஆண்டு சூன் திங்கள் 29-ஆம் நாள் இயற்கை எய்தினார். நாடே கண்ணீர்க் கடலில் மூழ்கியது.

பின்னர் பனகல் அரசர் நீதிக்கட்சியின் தலைவர் ஆனார். இவர் முயற்சியால்தான் அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது.

மூன்றாவது அமைச்சரவை

1926-ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் மூன்றாவது பொதுத் தேர்தல் நடந்தது. இதில் நீதிக்கட்சி பெரும் எண்ணிக்கையில் இடங்களைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அதே சமயம் நிறைந்த இடங்களைப் பெற்ற 'கயராச்சியக்' கட்சியினர்—அமைச்சரவை அமைக்க முன்வரவில்லை. எனவே டாக்டர் சுப்பராயன் மூன்றாவது அமைச்சரவை அமைத்தார். இவருடைய அமைச்சரவையில் முதலில் என். ஆர். ஆரோக்கியசாமி முதலியாரும், ஏ. அரங்கநாத முதலியாரும் இடம் பெற்றிருந்தனர். சிறிது காலத்தில் அவர்கள் பதவியிலிருந்து விலகிவிட்டவே, எஸ். முத்தையா முதலியாரும், எம். ஆர். சேதுரத்தினம் அய்யரும் அமைச்சர்கள் ஆயினர்.

வாராது வந்த மாமணி

இந்த மூன்றாவது அமைச்சரவை முழுக்க முழுக்க நீதிக்கட்சியின் ஆதரவைக்கொண்டே நடந்தது. அமைச்சர் எஸ். முத்தையா முதலியாரின் அரும்பெரும் முயற்சியால் 'வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறை' சட்டமாக்கப்

பெற்றது. விழ்ச்சியுற்ற திராவிடரை எழுச்சிகொள்ள வைப் பதற்காக "வாராது வந்த மாமணி" யாகும் இந்த வருப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறை.

தேய்ப்பிறை வளர் பிறையாக!

1926 மூன்றாவது பொதுத் தேர்தலுக்குப் பின்னர் நீதிக்கட்சியின் செல்வாக்கு தேய் பிறையாகக் குறையத் தொடங்கிற்று. எனவே, கட்சியையும் கட்சி ஏடுகளையும் வலிமைப்படுத்துவதில் தீவிரமான ஆர்வங் காட்டினர் தலைவர்கள்.

'ஜஸ்டிஸ்' ஏட்டின் ஆசிரியர் பொறுப்பை சர். ஏ. இராமசாமி முதலியார் ஏற்றார். துணையாசிரியராகத் திரு. டி. ஏ. வி. நாதன் அமர்ந்தார். 'திராவிடன்' இதழ் ஆசிரியராக திரு. கனகசங்கர கண்ணப்பரும், துணையாசிரியராகப் புலவர் பு. செல்வராசும் அலுவல் மேற்கொண்டனர். இழந்த செல்வாக்கு மீண்டும் வருவதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன. 1927-ஆம் ஆண்டு பனகல் அரசர் தலைமையில் மதுரையில் மாநில மாநாடு கூடி புதிய திட்டங்களைத் தீட்டியது. அத்திட்டங்களைப் பொதுமக்களிடையே பரப்பும் ஆக்கப் பணியில், திரு. வாளர்கள் ஜே. என். இராமநாதன், டி. வி. சுப்பிரமணியன், பட்டுக்கோட்டை அழகிரிசாமி, சேலம் சித்தையன், டி. எம். பார்த்தசாரதி, எஸ். வி. லிங்கம், எஸ். எஸ். அருணகிரிநாதர், டாக்டர் சி. கணேசன், மாயவரம் நடராசன், சேலம் நடேசன் முதலானோர் முழு முச்சுடன் ஈடுபட்டு உழைத்தனர்.

பனகல் அரசர் மறைவு

1927 சூலைத் திங்களில் கோயம்புத்தூரில் நீதிக்கட்சியின் மாநாடு ஒன்று கூடியது.

நீதிக்கட்சியின் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்கள், வளர்ந்து வரும் காங்கிரசுக் கட்சியினுள் பார்ப்பனர் ஆதிக்கம் மேலோங்காமல் இருக்கவும், திராவிட இன நலன் காப்பாற்றற்படவும் அக்கட்சியினுள் புதுந்து வேலை செய்யலாம் என்றும் இரட்டை ஆட்சிமுறை நீக்கப்பட வேண்டும் என்றும், 'முழு மாநிலத் தன்னாட்சி உரிமை' (பூரண மாகாண சுயாட்சி) தரப்பட வேண்டுமென்றும் பிரிட்டன் ஆட்சியாளரை வற்புறுத்தி மூன்று தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

இந்நிலையில் நீதிக்கட்சிக்கு மீண்டும் ஒரு பேரிடி விழுந்தது. தியாகராயருக்குப் பின் அக்கட்சியின் தூணாக விளங்கிய பனகல் அரசர் 1928 டிசம்பர் 16-ஆம் நாள் இயற்கை எய்தினார்.

நான்காவது அமைச்சரவை

1929 நவம்பரில் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் நீதிக்கட்சி மீண்டும் வெற்றி பெற்றது.

சித்தூர் திவான்பகதூர் சி. முனுசாமி நாயுடு அவர்கள் நான்காவது அமைச்சரவை அமைத்தார். இதில் சர். பி. டி. இராசன் அவர்களும், திரு. குமாரசாமி ரெட்டியாரும் அமைச்சர்களாக இடம் பெற்றனர்.

நீதிக்கட்சியில் பெரியார்

இக்காலத்தில்தான், காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறி திராவிட இனத்தவரின் முன்னேற்றங்கருதி தன்மான இயக்கம் கண்ட ஈராடு பெரியார் ஈ. வே. இராமசாமி அவர்கள் நீதிக்கட்சியுடன் சேர்ந்து பணியாற்ற முன் வந்தார். 'திராவிடன்' நாளேட்டின் பொறுப்பும் இவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. (பெரியார் இயக்கம், தொண்டுபற்றிப் பின்னர் விரிவாகக் காண்போம்.)

பொப்பிலி அரசர் ஆட்சி

1932-இல் நீதிக்கட்சியின் தலைவராகப் பொப்பிலி அரசர் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார். முதலமைச்சராக இருந்த சி. முனுசாமி நாயுடுமீது கட்சியில் நம்பிக்கை யற்றுப் போனதால்தான் தஞ்சையில் நடந்த சிறப்பு மாநாட்டில் இந்தத் தேர்தல் நடந்தது. பின்னர், பொப்பிலி அரசர் முதலமைச்சர் பொறுப்பேற்றார். சைமன் குழுவின் அறிக்கை வெளிவரத் தாமதம் ஏற் பட்டதால் அவரது பதவிக்காலம் ஏழாண்டுகள் வரை நீடித்தது. அவருடைய அமைச்சரவையில், செட்டி நாட்டரசர் சர். முத்தையாச் செட்டியார் அவர்களும், சர். ஏ. டி. பன்னீர்ச்செல்வம் அவர்களும் அமைச்சர் களாகப் பணியாற்றினர்.

நீதிக் கட்சியில் அண்ணா

பொப்பிலி அரசர் ஆட்சிக் காலத்தில்தான், நீதிக் கட்சியுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டார் அண்ணா.

கல்லூரியில் பயின்றுகொண்டிருந்த காலத்திலேயே அக்கட்சியின் கொள்கைகளில் அண்ணாவுக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட்டிருந்தது. முகையளவில் இருந்த அந்த ஈடுபாட் டைச் செடியளவு வளர்த்து ிட்ட பெருமை, நீதிக் கட்சியைச் சார்ந்த தொழிலாளர் தலைவர் திரு. சி. பரசு தேவ் அவர்களைச் சாரும். இதைப்பற்றி முன்பே குறிப் பிட்டுள்ளோம். மாணவப் பருவத்திலேயே தொழிலாளர் நெஞ்சங்களில் இடம் பிடித்துக்கொண்டுவிட்ட அண்ணா வின் பேச்சாற்றல் நீதிக்கட்சித் தலைவர்களின் கவனத்தை யெல்லாம் கவரத் தொடங்கியதில் வியப்பேதும் இல்லை.

1934-இல் 'எம். ஏ.' பட்டம் பெற்று வெளிவந்த பின் அண்ணாவை நீதிக்கட்சியினுள் இழுப்பதற்கு அப்

போது 'ஜஸ்டிஸ்' ஆங்கில ஏட்டின் பொறுப்பாளராக இருந்த திரு. டி. ஏ. வி. நாதன் அவர்களும், 'சன்டே அப்சர்வர்' (Sunday Observer) ஆங்கில ஏட்டின் ஆசிரியர் திரு. பி. பரசுப்பிரமணியம் அவர்களும் மிகவும் முயன் றனர். அவர்கள் முயற்சி வீண் போகவில்லை. அண்ணா, நீதிக்கட்சியில் நேரடியான பங்கு ஏற்று உழைப்பதற்கு இசைந்தார்.

ஒரு வைரக்கல்லின் ஒளி வீச்சைப் பெறும் பேற்றினை நீதிக்கட்சி பெற்றது!

இதுவே அண்ணா பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுவதற்கு முன்பிருந்த நீதிக்கட்சியின் வரலாறு ஆகும். இனி அவர் தன்மான இயக்கத்துடன் எங்ஙனம் தொடர்பு கொண் டார் என்பதைக் காண்போம்.

பொது வாழ்வின் நுழைவாயில் II

2. தன்மான இயக்கம்

பெருந் தலைவர் பெரியார்

சுர. பி. தியாகராயருக்குப் பின்னர், திராவிட மக்களுக்கு இன உணர்ச்சியும், மொழிப் பற்றும், பகுத் தறிவும் சிந்தனையும் ஊட்டி அவர்களைத் தட்டியெழுப்பிய தனிப் பெருந் தலைவர், பெரியார் ஈ. வே. இராசசாமி அவர்களே.

1925 ஆம் ஆண்டு வரை காங்கிரசு இயக்கம் தமிழ் நாட்டில் தழைத்து ஒங்குவதற்கு அவர் அரும்பாடுபட்டு உழைத்தார். காந்தியடிகளின் நம்பிக்கைக்கும் நன்மதிப்புக்கும் உகந்தவராக அவர் விளங்கினார்; அவருடைய திட்டங்களைச் செயற்படுத்துவதில் தீவிரமாய்த் தொண்டாற்றினார். தீண்டாமை ஒழிப்பில் முன்னணியில் நின்று 'வைக்கம் வீரர்' என்னும் பட்டமும் பெற்றார். மது விலக்கு வெற்றியுறும் பொருட்டுக் கள்ளுக் கடைகளின் முன்னே மறியல் செய்திருக்கிறார். தம் தோட்டத்தில் நின்ற தென்னை மரங்களைக்கூட வெட்டி வீழ்த்தி யுள்ளார்.

காங்கிரசிடம் கசப்பு

இவ்வாறு உண்மைத் தொண்டராக உழைத்துக் காங்கிரசை வளர்த்து வந்த பெரியார் நாளடைவில் அக் கட்சியின்பால் கசப்புணர்ச்சி கொண்டார். காரணம், காந்தியக் கொள்கைகளை வாயளவில் பேசிக்கொண்டு

அதே சமயம் செயல் அளவில், சாதிப் பாகுபாடுகள் தழைக்கவும், திராவிட இனத்தவர்கள் தலையெடுக்காத வாறு தடுக்கவும் ஒருசில தலைவர்கள் மேற்கொண்ட அறம் பிறழ்ந்த போக்கேயாகும்.

'குடியரசு' ஏடு

அத்தகைய சாதி வெறியாளர்களைத் திருத்தவும்.

'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமை யான்'

—என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழியை நிலைநிறுத்தவும், சமூக—அரசியல்—பொருளாதாரம் முதலான அத்தனைத் துறைகளிலும் தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி நிற்கும் திராவிடர்களுக்கு எழுச்சியூட்டவும், ஓர் ஏடு இருத்தல் இன்றியமையாதது என்பதைப் பெரியார் உணர்ந்தார். தம் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற 2-5-1925-இல் 'குடியரசு'—என்னும் பெயரில் ஒரு கிழமை இதழைத் தோற்று வித்தார். சிறந்த தமிழறிஞரும், இன்றைய சொற் பொழிவுச் சிற்பிகளுக்கு முன்னோடியாய் விளங்கியவருமான திருப்பாதிரிப்புலியூர், சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரியார் என்னும் ஞானியார் சுவாமிகள் அவ்விதழின் முதல் வெளியீட்டைத் தொடங்கி வைத்தார்.

பெரியாரின் இலட்சியம்

'குடியரசு'—ஏட்டின் முதல் இதழிலேயே அதன் நோக்கத்தை தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் பெரியார். அது வருமாறு:

ஒவ்வொரு வகுப்பும் முன்னேறவேண்டும். இதை அறவே விடுத்து வெறும் 'தேசம்' 'தேசம்' என்று கூக்குரல் இடுவது எமது பத்திரிகையின் நோக்கம் அன்று.

மக்களுக்குச் சுயமரியாதையும் சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும் ஒங்கி வளரவேண்டும்.

உயர்வு—தாழ்வு என்னும் உணர்ச்சியே நமது நாட்டில் வளர்ந்து வரும் சாதிச் சண்டை என்னும் நெருப்புக்கு நெய்யாய் இருப்பதால் இவ்வுணர்ச்சி ஒழிந்து அனைத்துயிரும் ஒன்றென்று என்னும் அறிவு வளரவேண்டும்.

இந்த அரிய நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதில்தான் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை குறியாய் இருந்து வந்திருக்கிறார் பெரியார். ஜாதிப் பிணக்குகளைத் தரைமட்டம் ஆக்கவேண்டும்; அந்த முயற்சி முழு வெற்றி அடைய வேண்டுமாயின், திராவிட இனத்தைச் சார்ந்த தாழ்த்தப்பட்ட—பிற்பட்ட—வகுப்பினர் அனைவரையும் உயர் சாதியினர் அளவுக்கு உயர்த்த வேண்டும்; இதற்குச் சட்டத்தின் வாயிலாகவே பிற்பட்ட மக்களுக்குச் சலுகைகள் கிடைக்க வழிசெய்ய வேண்டும். இதுவே பெரியாரின் தெளிவான கோட்பாடு; உயிருக் குயிரான இலட்சியம். இதற்காகவே இந்தத் தள்ளாத வயதிலும் அவர் பாடுபட்ட வண்ணம் இருக்கிறார். சுருங்கச் சொன்னால் இங்கிலாந்தில் ஆன்மீக மூட நம்பிக்கைகளுக்கு முடுகுழி தோண்டி பகுத்தறிவுப் பயிர் விளைவதற்குப் பாடுபட்ட சார்லஸ் பிரிட்ஜ்வுக்கு இணையானவர் பெரியார்.

குருகுலத்தில் சாதிக்கொடுமை?

அக்காலத்தில் வ. வே. சு. அய்யர் என்னும் பழுத்த காங்கிரசுக்காரர் சேர்மாதேவி என்னும் ஊரில் 'தமிழ் நாட்டுக் குருகுலம்' என்னும் ஓர் அமைப்பை நிறுவினார். அதன் வளர்ச்சிக்காக பெரியார், சு. வே. ரா., திரு. வி. சு., டாக்டர் பி. வரதராஜலு நாயுடு, காஞ்சுகாத்தான்

வயி. சு. சண்முகம் செட்டியார் ஆகியோர் மிகவும் பாடுபட்டனர். காங்கிரசுக் கட்சியிலிருந்தும் அதற்கு நிதி கொடுக்க ஏற்பாடாயிற்று. இந்நிலையில் சாதி வேறு பாட்டை ஒழிப்பதைத் தலையாய குறிக்கோள்களில் ஒன்றாய்க் கொண்டிருந்த காங்கிரசுக் கட்சியைச் சார்ந்திருந்தும் தாமே ஒரு காங்கிரசுக்காரராக இருந்தும் வ. வே. சு. அய்யர், தாம் நடத்தி வரும் 'குருகுலத்தில்' சாதி வெறிக்கு இடமளிக்கிறார் என்ற புகார் கிளம்பிற்று. ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அது உண்மையென்றும் புலனாயிற்று. பார்ப்பனப் பிள்ளைகளுக்குத் தனி உணவு, தனி உடை, தனி உறைவிடம், தனித் தொழுகை. திராவிடப் பிள்ளைகளுக்குத் தனி உணவு, தனி உடை, தனி உறைவிடம், தனித் தொழுகை. வ. வே. சு. அய்யரின் இந்தப் போக்கைக் கண்டு மிகுந்த சேற்றங் கொண்டார் பெரியார். அத்தகைய குலவெறியை காங்கிரசுக் கட்சியிலிருந்து அறவே களையவேண்டும் என்றும் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டார். அதற்குரிய முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டார். "ஆனால் திராவிடர் நலனுக்காகப் போர்க்கொடி உயர்த்திய அவருக்குத் துணையாக—தோளோடு தோள்நிற்க—காங்கிரசுக் கட்சிக்குள் இருந்த திராவிட இனத் தலைவர்களே துணிந்து முன்வரவில்லை; தூர விலகி நின்றார்கள். ஆயினும் பெரியார் அஞ்சவில்லை. வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையில் திராவிட இனத்தவருக்குச் சலுகைகள் அளிக்க அரசாங்கத்தை வற்புறுத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை காங்கிரசு மாநாடுகளில் முழங்கத் தொடங்கினார்.

நிறைவேறுத கோரிக்கை

தம்முடைய கோரிக்கைக்குத் தீர்மான வடிவந்தந்து நிறைவேற்ற 1920-ல் நடந்த திருநெல்வேலி காங்கிரசு

மாநாட்டிலும், 1921-இல் தஞ்சாவூர்—மாநில மாநாட்டிலும், 1922-இல் திருப்பூர்—மாநில மாநாட்டிலும், 1923-இல் சேலம் மாநில மாநாட்டிலும் 1924-இல் திருவண்ணாமலை மாநாட்டிலும், தம்மாலான முயற்சி களையெல்லாம் மேற்கொண்டார். சாதாரணத் தொண்டர்களிடம் அவருடைய தீர்மானத்துக்குப் பெருத்த வரவேற்பு இருந்தது. ஆயினும் மேல் மட்டத்தில் இருந்த தலைவர்கள் குறுக்கிட்டு அவருடைய எண்ணம் ஈடேற மலே செய்து வந்தனர். இதனால் மிகவும் மனஞ் சலிப்புற்றார் பெரியார்.

காங்கிரசைக் கை கழுவினார்

இறுதியாக, 1925-நவம்பரில் காஞ்சிபுரத்தில் நடந்த காங்கிரசு மாநாட்டிலும் தம் தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற முயன்றார். மாநாட்டுக்குத் தலைமை வகித்தவர் தமிழ்த் தென்றல், திரு. வி. க. அவர்களே. அவரே பெரியாரின் தீர்மானத்தைத் தள்ளுபடி செய்தார்.

இதனால் வெகுண்டெழுந்த பெரியார்,

காங்கிரசால் பார்ப்பனர் அல்லாதார் (திராவிடர்கள்) நன்மைபெற முடியாது; காங்கிரசை ஒழித்துக் கட்டுவதே இலாபம் என்பது—என்று மாநாட்டிலேயே ஆத்திரத்துடன் அறை கூவல் விடுத்தார். பின்னர் மாநாட்டை விட்டு வெளியேறினார். அவரைப் பின்பற்றி ஒரு பெருங் கூட்டமே மாநாட்டை விட்டு வெளியேறிற்று.

அங்கேயே, அப்போதே காங்கிரசு மாநாட்டுக்கு எதிர்நாயகப் பெரியாரின் முயற்சியால் பார்ப்பனர் அல்லாத திராவிட மக்களின் மாநாடு ஒன்று கூட்டப்பெற்றது.

கோவை, திரு. டி. ஏ. இராமலிங்கஞ் செட்டியார் அதற்குத் தலைமை தாங்கினார்.

தன்மான இயக்கத் தோற்றம்

காங்கிரசுக் கட்சியைத் துறந்து வந்த பெரியார், ஒரு தனிப்பட்ட இன ஆதிக்கத்தை அரசியலில் ஒழித்தால் மட்டும் போதாது என்றும், சமூக அளவிலும் ஒழிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார். அதற்கேற்ற திட்டங்களை வகுத்து தம்முடைய 'குடியரசு' இதழில் கட்டுரைகள் வரைந்தார்.

பின்னர் 1926-இல் பெரியார் 'சுயமரியாதை இயக்கம்' என்னும் பெயரிய தன்மான இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

தன்மான இயக்கத்தின் கொள்கைகளைப் பரப்புவதில், பட்டுக்கோட்டை அழகிரிசாமி, மாயவரம் நடராசன், நாகை—காளியப்பன், எஸ். வி. லிங்கம், புதுக்கோட்டை—முத்துசாமி. வல்லத்தரசு, சாமிசிதம்பரனார், என். தண்டபாணிப்பிள்ளை, டி. எம். பார்த்தசாரதி, சேலம், சித்தையன், புலவர் பு. செல்வராசு, சி. கணேசன், கே. எம். பாலசுப்பிரமணியம், ப. சீவானந்தம், தங்கராசு, அய்யாக்கண்ணு மேஸ்திரி, எஸ். இராமநாதன், அ. பொன்னம்பலனார், எஸ். குருசாமி முதலானோர் தீவிரமாய் ஈடுபட்டனர்.

நீதிக்கட்சியிடம் நேசக் கரம்

பெரியாரும் அவருடைய தொண்டர்களும் இவ்வாறு தன்மான இயக்கக் கருத்து விதைக்களை நாடெங்கும் சூழிக் கொண்டிருந்த வேளையில்தான், நீதிக்கட்சியின் முழு ஆதரவுடன் டாக்டர் கப்பராயனின் அமைச்சரவை

ஆட்சிப் பொறுப்பில் அமர்ந்திருந்தது. அதில், எஸ். முத்தையா முதலியார் அவர்களும் அமைச்சராக இடம் பெற்றிருந்தார். அவருடைய இடையறா முயற்சியின் பயனாக வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவ உரிமைக்கான சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதை முன்பே கண்டோம்.

தாம் எந்த 'வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவ உரிமைக் காகப் போராடிக் காங்கிரசை விட்டு வெளியேறினாரோ அதே உரிமைக்காக, நீதிக்கட்சியின் ஆதரவில் இயங்கிய டாக்டர் சுப்பராயன் அமைச்சரவை குறிப்பாக திரு. எஸ். முத்தையா முதலியார்—சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியது, பெரியாரின் இதயத்திலே இன்பப் பாலை வார்த்தது, நன்றிப் பெருக்கோடு அவர் நீதிக்கட்சியை நோக்கினார்; தம் நேசக் கரத்தை நீட்டினார். அவரைப் போன்ற தன்னலமற்ற தலைவர்களின் ஆதரவு நீதிக்கட்சிக்கும் அப்போது மிகத் தேவையாக இருந்தது.

அண்ணாவைக் கவர்ந்த தன்மானக் கொள்கை

பெரியார், தன்மான இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்த பொழுது அண்ணாவின் நிலை என்ன?

அவர் அப்போது காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் உயர் நிலைப் பள்ளியில் பயின்று கொண்டிருந்தார். பதினாறே வயதான இளைஞர் எனினும் தமிழக அரசியல் காற்று தம்மை மெல்ல வருடிச் செல்லும் பேற்றினைப் பெற்றிருந்தார். ஏனெனில், 1925-ஆம் ஆண்டு மாநிலக் காங்கிரசு மாநாடு அவர் பிறந்த காஞ்சி மண்ணில்தான் நிகழ்ந்தது. அந்த மாநாட்டில்தான் திராவிடர் நலன்களைக் காக்க பெரியார் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவ உரிமை கோரித் தீர்மானம் கொண்டுவர முயன்றார். அதில் தோல்வியுற்ற அவர், காங்கிரசை விட்டு வெளி

யேறியதும் அதே காஞ்சி மண்ணில்தான்; உடனே ஐரப்பனார்-அல்லாதார் மாநாட்டைக் கூட்டியதும் அதே காஞ்சி மண்ணில்தான்.

எனவே, பார்ப்பனியம்—பார்ப்பனர் அல்லாதார் பற்றிய அரசியல் கொந்தளிப்புகள் அண்ணாவின் செவியில் விழாமல் இருக்க இடமே இல்லை; அவரும் அவற்றைக் கூர்ந்து கவனிக்கலானார்.

அண்ணா, உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வரும் பொழுதெல்லாம் பெரியாரின் தன்மான இயக்கக் கருத்துக்கள் தமிழகம் எங்கும் எதிரொலி எழுப்பின; விழிப்பினை அளித்தன. திராவிட இன மாந்தர்க்குப் புதிய முறுக்கினையே கொடுத்தன!

அறிவுக்குப் பொருந்தாத சமயக் கோட்பாடுகளும், ஆற்றலைக் குலைக்கும் மூடநம்பிக்கைகளும் இந்த நாட்டை விட்டு ஒழிந்தால் அன்றி, திராவிட மக்கள் புத்துயிர் பெற வழியே இல்லை என்று உணர்ந்து தெளிந்து அதற்கு ஏற்றவாறு, பணியாற்ற முற்பட்டிருந்த பெரியார், "பகுத்தறிவுப் பகலவா" கீவ அண்ணாவின் கண்களுக்குப் பட்டார். அந்தச் சிந்தனைச் சிற்பியின் அடிச்சுவட்டில் நடை பயிலவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தின் விதை, அப் பொழுதே அண்ணாவின் இதயப் புலத்தில் பதியத் தொடங்கிவிட்டது.

சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் சேர்ந்தபிறகோ, தன்மான இயக்கப் பற்றுதல் மேன்மேலும் தழைத்துக் கிளைப்பதற்குரிய வாய்ப்புகள் அண்ணாவுக்குத் தொடர்ந்து ஏற்படலாயின.

செங்கற்பட்டில் 1929-இல் முதலாவது தன்மான இயக்க மாநாடு நடந்ததல்லவா? அதன் எதிரொலியாகச்

சென்னை மாநகரில் கொள்கைகளைப் பரப்ப வேண்டும் என்னும் உணர்ச்சி சில இளைஞர்டையே கொழுந்து விட்டெறிந்தது. திருவாளர்கள்- சி. கணேசன், சிவ ஞானம், புலவர் செல்வராசு, அரங்கநாதம், முத்து. பிரகாசம் முதலானோர், அவ்விளைஞர்களுள் குறிப்பிடத் தக்கோர் ஆவர். அவர்கள் யாவரும் கூடி 'சுயமரியாதை இளைஞர் மன்றம்' என்னும் ஓர் அமைப்பினை நிறுவினர்; இதன் வாயிலாக விவாத அரங்குகள் நடத்தி மக்களுக்குக் கொள்கை விளக்கம் அளிக்கும் சீரிய பணியினைச் சிறப்புற ஆற்றினர்.

அப்போது பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பயின்று கொண்டிருந்த அண்ணா தம் 'கல்வி வளர்ச்சியை முன்னிட்டுத் தன்மான இயக்கத்தில் நேர்முமாகப் பங்குபெற இயலவில்லை. எனினும், சென்னையில் 'சுயமரியாதை இளைஞர் 'மன்றத்தினர்' ஏற்பாடு செய்த விவாத அரங்குகளில் அடிக்கடி கலந்து கொண்டார்; அதன் மூலம் இயக்கக் கருத்துக்களில் தெளிவு கண்டார்.

சாக்ரட்டீஸ்—பிளேட்டோ சந்திப்பு!

இவ்வாறுகத் தன்மான இயக்கக் கருத்துக்கள் தம் நெஞ்சிலே ஆழ வேர் விடுவதற்கு இடமளித்து விட்ட அண்ணா அந்த இயக்கத்தின் தந்தையை எங்கே எப்போழுது சந்தித்தார் தெரியுமா?

திருப்பூரில் நடைபெற்ற 'செங்குந்தர் இளைஞர் மாநாட்டில்' தான் அண்ணா முதன் முதலில் நேர்முகமாகப் பெரியாரைச் சந்தித்தார்; தம் தலைவராகவும் அவரை ஏற்றுக் கொண்டார். இச் சந்திப்பு பற்றி அண்ணாவே என்ன கூறுகிறார் தெரியுமா?

".....எனக்கு அவரோடு தொடர்பு ஏற்பட்டது 1935-ஆம் ஆண்டில்தான். அப்போது நான் பி.ஏ. (ஆனார்சு) பரீட்சை எழுதியிருக்கிறேன். பரீட்சை முடிவு தெரியாத நேரம் அது. அப்போது கோவைக்கடுத்த திருப்பூரில் ஒரு வாலிபர் மாநாடு நடந்தது. அங்குதான் பெரியாரும் நானும் முதன்முதலில் சந்தித்தது. எனக்குப் பற்றும் பாசமும் ஏற்பட்டது. அவருடைய சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் எனக்குப் பெரிதும் பிடித்தன. பெரியார் என்னைப் பார்த்து 'என்ன செய்கிறாய்?' என்று கேட்டார். 'படிக்கிறேன்; பரீட்சை எழுதியிருக்கிறேன்' என்றேன். 'உத்தியோகம் பார்க்கப் போகிறாயா?' என்றார். 'இல்லை; உத்தியோகம் பார்க்க விரும்பம் இல்லை.' 'பொது வாழ்விட ஈடுபட விரும்பம்' என்று பதில் அளித்தேன். அன்று முதல் அவர் எனது தலைவர் ஆனார். நான் அவருக்குச் சுவீகாரப் புத்திரனாகிவிட்டேன், பொது வாழ்வில்!

இந்தச் சந்திப்பின் மூலம்,

நேருவை இனங்கண்டு ஏற்றுக் கொண்ட காந்தியடிகள் ஆனார் பெரியார்!

விவேகானந்தரை இனங்கண்டு ஏற்றுக்கொண்ட இராமகிருட்டினர் ஆனார் பெரியார்!

இவர்கள் யாவரையும் விட,

பிளேட்டோவை இனங்கண்டு ஏற்றுக் கொண்ட சாக்ரட்டீஸ் ஆனார் பெரியார்!

சாக்ரட்டீசை - இனங்கண்டு குருவாய்ப் பணிந்த பிளேட்டோ ஆனார் அண்ணா!

"—...என் பொதுவாழ்வில் நான் ஏற்றுக் கொண்ட ஒரே தலைவர் பெரியார்!"

—என்று தம் ஒப்பற்ற தலைவரைப்பற்றி அண்ணாவே கூறியுள்ள சொற்கள் எண்ணி மகிழற்பாலன.

முதல் தேர்தல்

விடி. வெள்ளி!

“இந்த நாட்டை ஆள்வதற்குத் தேவையானது ‘வேட்டு முறை’ அல்ல; ‘ஒட்டு முறை’!—என்று அடிக்கடி முழங்கியுள்ளாரி அண்ணா.

வன்முறைச் ‘சரிவாதிகார ஆட்சி’யில் தமக்குள்ள வெறுப்பை வெளிப்படுத்தவும் மக்களாட்சி நெறியில் தமக்குள்ள விருப்பை, பிடிப்பை, நம்பிக்கையை உணர்த்துவதே அவர் இவ்வாறு முழங்கி வந்துள்ளார்.

இதே முழக்கம், ஒரு நாற்றாண்டுக்கு முன்னர் அமெரிக்க நாட்டிலும் எதிரொலி எழுப்பிற்று. அவ்வாறு முழக்கமிட்டவர் யார் தெரியுமா?

“அது ஓர் அழகான கை; வன்மையும், உறுதியும், மென்மையும் பொருந்திய கை. நாள்நோறும் நான் அதைப் பாரிப்பேன். எனக்கு அது வலுவூட்டுகின்றது” என்று தமக்கு எதிரே மேசையை அணி செய்யும் பித்தளையால் ஆன ஓர் அழகான வலக்கரம்பற்றிக் காலஞ் சென்ற நேரு அவர்கள் பெருமிதத்துடன் கூறுவாராம்.

அந்தக் கரத்துக்குரிய ஆண்மைமிக்க அரசியல் அறிஞர் ஆப்பிரகாம் லிங்கன் அவர்களே. நாம் மேலே குறித்த வாறு வாக்குச் சீட்டின் வலிமைபற்றி அமெரிக்க நாட்டில் முழங்கியவர்.

அவரது வாழ்க்கை, வீழ்ச்சிப் பள்ளத்தில் விழுந்த வர்க்கெல்லாம் நம்பிக்கை யூட்டும் விடி. வெள்ளி! தோல்

விக் கணையால் துவண்டோரிக் கெல்லாம் துணிவைக் கொடுக்கும் துருவத் தாரகை!

அவர் சந்திக்காத தோல்வி இல்லை; தழுவாத வெற்றியும் இல்லை! அவர் எய்தாத இன்னல் இல்லை; கொய்யாத இன்பமும் இல்லை! அவர் வடிக்காத கண்ணீர் இல்லை; பிடிக்காத கோட்டையும் இல்லை! அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் உறையும் ‘வெள்ளை மாளிகை’ (White House) யை விட மாட்சிமை மிக்க ஒரு ‘கோட்டை’ இந்த மன்பதையில் இன்று உண்டோ?

ஆப்பிரகாம் லிங்கனைப் பற்றி அண்ணா

அத்தகைய மாமனிதர் ஆப்பிரகாம் லிங்கனிடம் அண்ணாவுக்கு அளவற்ற மதிப்பு உண்டு. மக்களாட்சி மாண்பு பற்றி விளக்க முற்படும் பொழுதெல்லாம் அண்ணா அவருடைய பொன்னுரைகளை மேற்கோள் காட்டிப் பேசியிருக்கிறார்; எழுதியிருக்கிறார்.

அண்மையில் (22-3-67)-இல் சென்னை, இராயப் பேட்டை ஓய். எம். சி. ஏ. திடலில் நடைபெற்ற ‘செமினி விண் வெளிக் கப்பல்’ கண் காட்சியைத் திறந்து, வைத்து, அமெரிக்கத் துணைத் தூதர், திரு. டாக்டர் ஆல்பர்ட் டி. பிராங்லின் அவர்களை நோக்கி, ஆப்பிரகாம் லிங்கனை நினைவு கூர்ந்து அண்ணா ஆற்றிய உரைகள் எண்ணி மகிழத் தக்கன.

“உங்கள் ஆப்பிரகாம் லிங்கனைப்பற்றி அமெரிக்க மக்கள் மதிப்பதைவிட, ஒருதுளியும் குறையாத மதிப்பை இந்திய மக்களும் கொண்டிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவை வளமடையச் செய்ய உங்கள் குடியரசுத் தலைவர்கள் தொடர்ந்து மேற்கொண்ட முயற்சிகள் எங்களுக்குப் பாடங்கள்—அமெரிக்க சனநாயகத்தின் (மக்களாட்சி

முறையின்) வழிமுறைகளை அறிந்து பேணிக் காக்க நாங்கள் மிகவும் விரும்புகிறோம்.

'Government of the people for the people and by the people' (மக்களுக்காக மக்களால் ஆன மக்களின் ஆட்சி)—என்பன போன்ற (ஆப்பிரகாம் லிங்கன்) இலட்சிய வரிகள் எங்களுக்குப் பாடம்!"

—என்று அண்ணா பகர்ந்துள்ள வார்த்தைகள் லிங்கனிடம் அவருக்குள்ள பெரு மதிப்பையே காட்டுகின்றன. இந்தப் புகழ் மாலை மட்டுமா?

"இப்போது நீக்ரோ அடிமை அல்ல! சந்தைச் சதுக்கத்திலே அவனைக் சட்டிவைத்து அடிக்க, சட்டம் இடம் கொடுப்பதில்லை. இப்போது அவன் அங்காடிப் பொருள் அல்ல, ஆப்பிரகாம் லிங்கன் அடிமை முறையை ஒழித்ததால்!"

—என்று தம்முடைய 'காஞ்சி' ஏட்டிலே தீட்டிப் போற்றியுள்ளார் அண்ணா.

அறிஞர்களின் அற்புத ஒற்றுமை

1809-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தவர் ஆப்பிரகாம் லிங்கன். சரியாக ஒரு நூற்றாண்டு சிறித்து 1909-இல் பிறந்தவர் அண்ணா.

'துப்பாக்கி வேட்டை விட ஒட்டுச் சீட்டுத்தான் வலிமை யானது.'

—என்று முழங்கிய ஆப்பிரகாம் லிங்கனுக்கும், அதே பொருள் பொதிந்த கருத்தைத் தமிழகத்தில் பரப்பும் அண்ணாவுக்கும் விந்தையான சில ஒற்றுமைகள் உள்ளன.

லிங்கன் ஏழைக் குடிசையில் பிறந்தவர்; அண்ணாவும் எளிய குடும்பத்தில் பிறந்தவர்!

லிங்கன் இரவு முழுதும் புத்தகங்களை விழுந்து விழுந்து படிப்பவர்; அண்ணாவும் விடிய விடியப் புத்தகங்களில் புதைந்து கிடப்பதில் புலி!

ஐம்பது மைல் சுற்றுவட்டத்தில் அவர் படிக்காத புத்தகங்களே இல்லை என்று பெருமைபெற்றவர் லிங்கன்; மிகப் பெரிய பல்லாயிரக் கணக்கான நூல்களைக்கொண்ட 'கன்னிமாரா' நூலகத்தையே கரைத்துக் குடித்தவர் என்று பெயர் பெற்றவர் அண்ணா.

ஆடம்பரம் என்பது துளியும் இல்லாதவர் லிங்கன்; அதே ஆடம்பரமற்ற முறையில் அடக்கத்தின் சின்ன மாய்த் திகழ்பவர் அண்ணா.

சினம் என்பதே சிறிதும் தீண்டாதவர் லிங்கன்; 'ஆத்திரம் வந்து பார்த்ததே இல்லை' என்று தம் மனைவி முதல் கட்சித் தொண்டர் வரை பாராட்டும் அளவுக்குப் பொறுமைக் கடலாய் விளங்குபவர் அண்ணா.

நகைச் சுவை சொட்டப் பேசி எதிரிகளின் வாயை அடக்குவதில் வல்லவர் லிங்கன்; அதே நகைச்சுவை மண்ப் வீச மாற்றுக் கட்சியினரும் போற்றும் அளவுக்கு மேடைப் பேச்சுக்கே இலக்கணம் வகுத்தவர் அண்ணா.

ஊராருடன் எப்போதும் நன்கு பழகுவவர் லிங்கன்; தனிமையை விரும்பாமல் எப்பொழுதுமே தம்மைச் சுற்றிலும் நண்பர் குழாம் சூழ்ந்திருக்க உரையாடிக் களிப்பவர் அண்ணா.

ஒடுக்கப்பட்ட நீக்ரோ இன மக்களின் விடுதலைக்குப் பாடுபட்டவர் லிங்கன்; தாழ்த்தப்பட்ட ஆதிதிராவிட இன மக்களின் எழுச்சிக்காக உரக்கக் குரல் கொடுத்தவர் அண்ணா.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக,

இருவருமே, மக்களாட்சி மரத்தின் ஆணி வேரான வாக்குச் சீட்டின் வலிமையில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டவர்கள்.

ஆனால் அதே வாக்குச் சீட்டைத் தாங்கள் முதன் முதலில் கலந்துகொண்ட தேர்தலில் தாங்கள் இருவரும் பெறவேண்டிய அளவு பெற முடியாமல் தோற்றவர்கள்!

முதன் முதல், இவ்வியாஸ் மாநிலச் சட்டமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட லிங்கன் வெற்றியைத் தழுவ முடியவில்லை.

முதன் முதல் சென்னை மாநகராட்சிக்குப் பெத்து நாயக்கன்பேட்டையில் போட்டியிட்ட அண்ணாவும் வெற்றியை அணைக்க முடியவில்லை.

இந்த விந்தையான ஒற்றுமையை என்னவென்று இயம்புவது.

நீதிக்கட்சியின் நிலை

1935 ஆம் ஆண்டில்தான் அண்ணா முதன் முதலில் தேர்தல் களத்தில் குதித்தார்.

கல்லூரியை விட்டு வெளி வந்திருந்த அவர் நெஞ்சைக்கவர்ந்திருந்தவை நீதிக்கட்சியின் கொள்கையாகும். தொழிலாளர் தோழர் சி. பாசுதேவ், 'ஜஸ்டிஸ்' ஏட்டின் துணையாகிரியர் திரு. டி. ஏ. வி. நாதன், 'சண்டே அப் சர்வர்' ஆசிரியர் திரு. பி. பாலசுப்பிரமணியம் ஆகியோருடைய தொடர்பும் நீதிக்கட்சியின்பால் அவருக்கிருந்த பிடிப்பை வலுப்படுத்திய வண்ணம் இருந்ததை முன்பே கண்டோம்.

அன்று நீதிக்கட்சியின் நிலை என்ன?

1916-இல் 'தென்னிந்திய நலவுரிமைச் சங்கம்'—என்னும் பெயரில் திராவிட இன மக்களுக்கு (பார்ப்பனர் அல்லாதாருக்கு) என்றே தோற்றுவிக்கப் பெற்ற நீதிக்கட்சி (Justice Party), ஏறத்தாழ இருபதாண்டுகால அரசியல் ஆக்கப் பணிகளுக்குப் பின்னர், பழைய பொலிவையும், வலிவையும் இழந்து வரப்போகும் தோல்விச் சாக் காட்டின் சவக்களையோடு, தொய்ந்து நைந்து கரைந்த வண்ணம் இருந்த காலம் அது. ஏழை—எளிய திராவிடர் முன்னேற்றங் கருதி 'வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறைக்கே வழி வகுத்த அக்கட்சியில் பட்டாடைக்காரர்களும், பதவிப் பித்தர்களும் மலிந்து விட்டார்கள். ஆணவப் போக்கும், அதிகாரச் செருக்கும் ஆங்கில அரசாங்கம் அளித்த சிறப்புப் பட்டங்கள் தந்த வீண் பெருமையும் கொண்ட அவர்கள் பொது மக்களை விட்டு வெகு தூரம் விலகிப் போய்விட்டார்கள்.

அத்தகைய மனவளங் குன்றிய அவர்கள். ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்து, எளிய ஆடையே உடுத்தி 'எம். ஏ.' பட்டம் பெற்றிருந்தம்கூட அந்தக் கல்வித் தரத்தைக் காட்டும் செருக்குச் சிறிதும் இன்றி ஒரு கூட்டத்தில் சிக்கிவிட்டால் கண்டுபிடிப்பது கடினம் என்று கூறும் அளவுக்குக் குட்டையான வடிவங் கொண்ட அண்ணாமீது, அசட்டையான—அலட்சியமான—பார்வையை வீசியதில் வியப்பேதும் இல்லை. அதுமட்டுமா? தமக்கு இணையான செல்வச் செழிப்பு இல்லாத அவரை நீதிக்கட்சியின் சார்பாகத் தேர்தலில் நிறுத்தவும் அவர்கள் தயங்கினர். தடுத்தனர். 'அவருக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது?' என்று கேள்விக் கணையும் தொடுத்தனர். அவர்கள் குறிப்பிட்ட தகுதி, பணத்தால் அளக்கப்பட்டு வருவதே யன்றி வேறு அன்று. அண்ணா பெற்றிருந்த

‘கலைத்தலைவன்’ எனப்படும் ‘எம். ஏ.’ பட்டமோ எதிரே இருப்போர் இதயங் குளிர இனிக்க இனிக்கப் பேசும் அவர் சொல்லாற்றலோ, தொழிலாளர் உட்பட பல்லாயிரக் கணக்கான பொதுமக்களிடம் அவர் பெறத் தொடங்கியிருந்த செல்வாக்கோ, ‘மாடிவாழ் மனிதர்’ களுக்குத் நகுதியாகப் படவில்லை. எனவேதான் சென்னை மாநகராட்சித் தேர்தலில் அண்ணா நீதிக்கட்சியின் சார்பில் நிற்பதை அவர்கள் எதிர்த்தனர்.

புனர் நடுவே பூ!

புதர்களின் நடுவே அழகான பூ ஒன்று பூத்தமாதிரி அந்த ஆணவக்காரர்களின் நடுவே ஒரு நல்ல உள்ளமும் இருக்கத்தான் இருந்தது. அந்த உள்ளத்துக்குரிய பெரு மனிதர் யார் தெரியுமா?

செட்டி நாட்டு இளவரசர் சர். திரு. எம். ஏ. முத்தையாச் செட்டியார் அவர்களே?

திரு. முத்தையாச் செட்டியார் அவர்களைப் பற்றி நாம் முன்பே குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

அவர் வணிகர் குலத்தில் பிறந்தவர்; ஆனால், வாழ்க்கைப் போக்கில் ‘வணிகத் தன்மை’க்கு ஒரு வரம்பு கட்டித் தம்முள் ‘மனித உணர்வு’ (Humanitarian Sense) மவரச் செய்தவர். பஞ்சணையில் படுத்துப் புரளும் பேறு பெற்ற நிலையிலும் பஞ்சம்—பசியால் நலிந்தோர்க்காகப் பரிந்து பேசுகின்றவர்; தாய் மொழியாம் தமிழுக்கு ஊறு ஏற்படப் போகிறது என்று உணர்ந்ததும் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்துச் சென்னை மாநகரிலே தெருத் தெருவாகக் கொடி தூக்கிக்கொண்டு முழக்கமிட்டவர். வடக்கே பணச் செழிப்பு மிகுந்து, இளவரசர்களோடு

படித்த நேரு, நாட்டு விடுதலைக்காக நடுத்தெருவுக்கு வந்தார்; தெற்கே, அதே பணச் செழிப்பு பூண்டு செட்டி நாட்டின் இளவரசராகவே பட்டங் கொண்ட திரு. முத்தையாச் செட்டியார், செந்தமிழைக் காக்கத் தெருத் தெருவாய் அலைந்தார்.

எதிர்கால அரசரை ஆதரித்த இளவரசர்

பொதுமக்களில் ஒருவராகவே தம்மைக் கருதி உழைத்த அந்த இளவரசருக்குப் பொதுமக்களின் அரசராகவே—தலைவராகவே—உருவாகிக் கொண்டிருந்த அண்ணாவின் ஆற்றலைப் பற்றி அப்போதே நன்கு எடைபோட முடிந்திருக்கிறது. எனவேதான், நீதிக்கட்சியிலிருந்த மற்றப் பெரும் புள்ளிகள் பணக்குறையை ஒரு காரணமாகக் காட்டி அண்ணா தேர்தலில் நிற்பதற்குக் குத்துக் கல்லாய் வழிமறித்தபோது, ‘அண்ணாதுரையின் ஆற்றலை நாம் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது...அவர் தேர்தலில் நிற்பதற்குப் பணம் இல்லாதுதான் ஒரு தடை என்றால் அவருக்குப்போதுமான் பணத்தைக் கொடுத்து—நம்மைப் போல அவரையும் பணக்காரர் ஆக்கி—அந்தத் தடையை தகர்க்கவும் நான் தயாயாக இருக்கிறேன்...’—என்று அறைகூவல் விடுத்தவர் திரு. முத்தையாச் செட்டியார். அவருடைய ஆணித்தரமான வாதத்தின் முன்னே மற்றவர்களின் விதண்டாவாதம் வேர் அறுந்த செடியாக விழுந்தது.

முடிவில்,

அண்ணா, தம்முடைய முதல் தேர்தல் களத்தில் குதித்தார்; சென்னையிலுள்ள பெத்துநாய்க்கன் பேட்டையே அவர் மாநகராட்சி உறுப்பினர் தேர்தலில் போட்டியிட்ட தொகுதி.

காங்கிரசு கட்டிய கச்சை

அப்போது காங்கிரசுக்களின் தலைமையில் காங்கிரசுக் கட்சி மிக விரைந்து வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார், டாக்டர் பி. வரதராசலு நாயுடு, அரசியல் அறிஞர் சி. இராச கோபாலாச்சாரியார் திரு. சத்தியமூர்த்தி முதலான பெருந்தலைவர்களால் தமிழகத்திலும் அக்கட்சிதழைத்துப் படர்ந்தவண்ணம் இருந்தது.

அக்கட்சியின் சார்பில் திரு. மா. சுப்பிரமணியம் என்பவர் அண்ணாவை எதிர்த்துப் போட்டியிட்டார். இருவருக்கும் இடையே கடுமையாக இருந்தது போட்டி.

காங்கிரசு வேட்பாளருக்காக, அன்று ஆங்கில ஆட்சி யாளரைத் தம் பேச்சு வன்மையால் அதிரவைத்துக் கொண்டிருந்த திரு. சத்தியமூர்த்தியே வேலை செய்தார். மேடையிலே தமிழ்மொழியாகிய தென்றலைத் தவழ விட்டுப் படித்த புலவர்களை மட்டுமின்றி படிக்காத பாமரரையும் தேசிய இயக்கத்தின்பால் திரண்டு வரு மாறு செய்த திரு. வி. க.வும் காங்கிரசு வேட்பாளரை ஆதரித்து வேலை செய்தார். சீனிவாசராவ், வி. சி. கோபாலரத்தினம் போன்ற தலைவர்களும் அண்ணாவை எதிர்த்து வேலைகள் செய்தனர்.

மாற்றுகை மருளவைத்தவர்

அவர்கள் அத்தனைபேர்களின் எதிர்ப்புக்கும் ஈடு கொடுத்துச் சளைக்காமல் தேர்தல் பணியினை மேற் கொண்டார் இளைஞர் அண்ணா. துடிப்பு மிகுந்த அவர் சில காங்கிரசுத் தலைவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுத்து அவர்களைத் திக்குமுக்காடச் செய்ததும் உண்டு.

இப்படித்தான் அண்ணா ஒருமுறை தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் திறைந்த ஒரு கூட்டத்தில் அடியிருண்டவாறு ஓர் அறைகூவல் விடுத்தார்.

"அன்புள்ள தோழர்களே! உங்களைப்பற்றியும் சமமாகக் கருதுக்கூடியவன் நான். அப்படிச் கருதிக்கொண்டிருக்கிற காரணத்தால்தான், நான் உங்களுடன் இணைந்திருந்து உணவு உண்டேன். அப்படி நான் செய்ததுபோல், காங்கிரசுத் தலைவர்கள் உங்களைச் சமமாகக் கருதுகிறார்களா? இல்லையே? வேண்டுமானால், நீங்கள் உங்கள் உணவை உண்ண வரும்படியாக அவர்களை அழைத்துப் பாருங்கள். உங்கள் உணவை உண்ணமாட்டார்கள். இதிலிருந்து தெரிகிறதெல்லாம் அவர்கள் எந்த விதத்தில் உங்களை மதிக்கிறார்கள் என்று?"

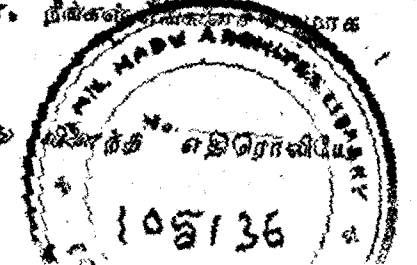
இவ்வாறு அறைகூவல் விடுத்ததோடு அண்ணா சென்னுலிடலிலே, கூட்டம் முடிந்ததும், தாழ்த்தப் பட்ட தோழர் ஒருவர் இல்லத்தில் உணவு அருந்தியே சென்றார்.

சில நாட்களில் அண்ணா சொற்பொழிவு ஆற்றிய அந்தப்பகுதியில் காங்கிரசுக் கட்சியின் கூட்டம் நடைபெற்றது. அதிலே திரு. சீனிவாசராவ் என்பவர் உரை நிகழ்த்தினார். அவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஓர் அன்பர் மீன்குழம்பு ஊற்றப்பட்ட சொற்றை ஒரு பாத்திரத்தில் கொண்டுநீட்டார். அதை அவர் மூன் நீட்டி,

"இதை உண்டாத்தான், நீங்கள் உணவாக மதிப்பதாகக் கருதுவோம்.

—என்று.

அண்ணாவின் பேச்சினால் இதை எதிரொலியாக அத்தோழரின் செய்கை.



திரு. சீனிவாசராவ் புலால் உணவு உண்ணும் பழக்கம் இல்லாதவர். எனவே, என்ன செய்வது என்று புரியாமல் விழித்தார். கூட்டத்தில் குழப்பம் ஏற்படும் போல் தோன்றியது. அதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு,

“நான் இறைச்சி உணவு உண்டு பழக்கம் இல்லாதவன். சைவ உணவு போட்டால் நானும் உங்களுடன் இணைந்து உண்பதற்கு இசைகிறேன்.”

— என்றார்.

அப்படியும் விடவில்லை கூட்டத்தினர். அவருடைய கூற்றையே ஒரு பிடியாகப் பற்றிக்கொண்டனர். விரைவில் சைவ உணவைச் சமைத்துக்கொண்டு அவரை உண்பதற்கு அழைத்தனர். மிகுந்த சகிப்புத் தன்மையுடன் திரு. சீனிவாசராவ் தாழ்த்தப்பட்ட தோழர் களோடு அமர்ந்து வேண்டாவெறுப்போடு சைவ உணவை உண்டு முடித்தார்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே ஓர் எழுச்சியையும் பாரிப்பனர்களிடையே ஒரு மனமாற்றத்தையும் அண்ணா இவ்வாறு ஏற்படுத்திவிட்டார்.

வெற்றிக்கு முன்னோ....?

எனினும் கூட அந்தத் தேர்தலின் முடிவு அண்ணாவுக்குச் சாதகமாக இல்லை; பாதகமாகவே இருந்தது. காங்கிரசு வேட்பாளரே வெற்றி பெற்றார்.

அந்தத் தோல்வி, அவர் சார்ந்திருந்த நீதிக்கட்சிக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியையன்றி, அவருடைய தனித்திறமைகளுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியன்று. ஏனெனில், தேர்தல் கூட்டங்களில் அவருடைய சொற் பொழிவுகள் சுவையும், கருத்தும் பொதிந்து கேட்போர் உள்ளங்களைக் கிறுங்கவைத்தன; அவரைத் தலைநிந்த

பேச்சாளர்களில் ஒருவர் என்று பொதுமக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தின.

மேலும், அந்த முதல் தோல்வியினால் துவண்டு படுத்துவிடவில்லை அண்ணா. தொடர்ந்து பணியாற்றக் கிளம்பிவிட்டார்.

தோல்வி என்னும் படிக்கட்டுகளைத் தாண்டித்தான் வெற்றியென்னும் பளிங்கு மாளிகைக்குள் அடிவைக்க முடியும் என்பதை அறியாதவர் அல்லவே அண்ணா! அவருடைய அந்தத் தன்னம்பிக்கையும் தளரா முயற்சியும் வீண்போகவில்லை.

முதல் தேர்தலில் தோல்வியுற்ற ஆப்பிரகாம்லிங்கன் கடைசியில் குடியரசுத் தலைவராகவே ஆகவில்லையா? அப்படித்தான் முதல் தேர்தலில் தோல்வி கண்ட அண்ணாவும் தமிழகத்தின் முதலமைச்சராக ஆட்சிபீடம் ஏறிவிட்டார்.

அன்னைமொழியோ? ஆலயமோ?

“ஒவ்வொரு மொழியும் ஓர் ஆலயம்; அதைப் பேசுவோரின் ஒவ்வோர் ஆத்மாவும் அங்கே புனிதமான தாகவைத்துப் போற்றப்படுகிறது.”

என்றார் அறிஞர் சாமுவேல் ஜான்சன்.

சிலர் தங்கள் மொழியைப் புனிதமான ஆலயமாக வைத்து வழிபடுவதோடு அமைதியுறுவதில்லை; அதையே மற்றவரை அடிமைப்படுத்த வாய்த்த கருவியாகக் கருதி படைக்கலனாக எண்ணிப் பயன்படுத்த முனைந்து விடுகின்றனர்.

“ஒரு மொழியை இன்னொரு மொழி அழிக்க முடியுமா?” எனச் சிலர் வினவக்கூடும்.

“எறுப்பு ஊரக் கல்லுந் தேயும்” என்னும் பழ மொழியையே அவர்களுக்கு நாம் விடையாகப் பகர விழைகிறோம்.

தோட்டாக்கள்—குண்டுகள்—தோல் பைக்குள்ளே செயலற்றுக்கிடக்கிறவரை தீமை இல்லைதான்; அவையே துப்பாக்கி வழியாக வெடித்து வரும்பொழுது உயிரி களையே குடித்துவிடுகின்றன. அவ்வாறே ஒரு மொழி தன்னளவில் வளர்வதோடு சாதாரண நிலையில் இயங்கும்வரை அதனால் எந்தத் தீங்கும் இல்லைதான்; அதுவே, ஆட்சி அதிகாரம் என்னும் துப்பாக்கி வழியே பாய்ந்து வரும்பொழுது தான் சந்திக்கின்ற மற்ற மொழிகளையெல்லாம் அது சாய்க்கிறது; மாய்க்கிறது.

விளக்கில்லா வீடு!

விளக்கு இல்லாத வீட்டில் குடியிருந்துவிடலாம்; ஆனால் மொழியழிந்த நாட்டில் வாழ்வே பாழாகிவிடும்! இருளில் புதைபுண்டு திசையே தெரியாமல் இடறி மடிவர் மக்கள்.

இடிவிழுந்த பனைமரம் விறகுக்கேனும் பயன்படும்; ஆனால் மொழியழிந்த நாடு முன்னேற்றம் என்னும் படிக்கட்டில் அடிவைக்கவே முடியாத முடமாகிவிடும்.

ஏன்?

ஒரு நாட்டின் கலை, நாகரிகம், பண்பாடு, செயலாக்கம், அறநெறி, அறிவாற்றல் முதலான அனைத்தையும் வளர்க்கும் ஊட்டச் சத்துள்ள உணவு மொழியே யாகும்.

“எந்த ஒரு நாட்டு மக்களின் சிறப்புக்கும் அடிப் படைத் தத்துவமாயிருப்பது அந்நாட்டினரின் தாய் மொழியே!”

—என்றா திரு. வி. க.

இவ்வாறு ஒரு நாட்டுக்கே அச்சாணியாய் விளங்க வல்ல அன்னை மொழி எதுவாக இருப்பினும், எத்துணை வளமும், வரலாறும் உடையதாக இருப்பினும் அயல் மொழியொன்றின் ஆதிக்கத்துக்கு ஆட்பட நேரும் போது தன்னுடைய சீர்மையிலும் நீர்மையிலும் சிதைய நேரும் என்பதில் ஐயம் இல்லை?

அதனால்தான் அந்நாளில் இந்திய விடுதலைக்குப் பாடுபட்ட தலைவர்கள், ஆங்கில மொழியின் ஆதிக்கத்தை அறவே வெறுத்தனர்! அதற்கு மாற்று வழியைக் கண்டுபிடிக்க மண்டையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டனர்.

ஆனால் அவர்கள் கண்டுபிடித்த மாற்றுவழி, இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கே பள்ளம் பறிக்கும் என்பதை அன்றே எண்ணிப்பார்க்கத் தவறிவிட்டனர்; பிரிவினை பற்றிய சிந்தனைக்கு அது அரியணை அமைக்கும் என்பதையும் அறிய மறுத்தனர்.

தஞ்சாவூர்க் கதம்பம்

இந்தியா என்பது ஒரே மொழி நாடு அன்று; ஒரே இனத்தவரின் நாடும் அன்று; ஒரே சமயத்தினரின் வீடும் அன்று.

மல்விகை, மருக்கொழுந்து, ரேரீஜா, வெற்றிவேரீ, சிவந்திப்பூ, செண்டிப்பூ முதலான பல்வேறு பூக்களும் ஒன்றாய்ச் சிரிக்கும் தஞ்சாவூர்க் கதம்பம் போன்றதே இந்தியத் துணைக் கண்டம். இக் கதம்ப மாலை இதமான மணம் வீசுவதற்கு பற்பல மொழி, இன, சமய மலர் களைச் சாரிந்தவர்களும் தத்தமக்குரிய பங்கினை ஆற்றி வருகின்றனர் என்பது கண்டம்.

கலை நாகரிகம் ஆன்மீகம் போன்ற துறைகளில் பன்னெடுங்காலமாகவே பாரதம் முழுவதும் ஒருவகையான ஒருமையுணர்வு இழையோடிக்கொண்டிருந்தபோதிலும் அது 'அரபு நாடுகள் யாவும் ஒன்றே' என்பது போன்ற ஒருமையே அன்றி, அரசியல் ஒருமைப்பாடு என்பது இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் வருகைக்குப்பின்னர் உருவானதே ஆகும்.

இவ்வாறு, இந்தியா என்னும் கதம்ப மாலையில், பல்வேறு இன, மொழி, சமய மாந்தர்களாகிய மலரகளைப் பின்னிப் பிணைய வைத்துள்ள நாடு இறை எது? ஆங்கிலம், ஆங்கிலம், ஆங்கிலமே!

இந்த உண்மையை ஒப்புக் கொள்ள வெட்கப்படுவானேன்? அவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ள மறுப்பது நடுநிலைமை பிறழ்ந்த மறம் ஆகும்; நன்றிகெட்ட செயலும் ஆகும்!

இணையின்லாத இணைப்புப் பாலம்!

கத்தியவார்ப் பகுதியில் தோன்றிய காந்தியடிகள், உத்தரப் பிரதேசத்தில் உதித்த நேரு, வங்காள நாட்டில் வளர்ந்த விபிள் சத்திர்பாஸி, தங்கை தமிழகம் தந்த வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, முதலானோர் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்ளுமாறும், 'நாட்டு விடுதலை' என்று ஒரே அணிக்குள் திரளுமாறும் செய்த பெருங் கருவி—அரிய பாலம்—ஆங்கில மொழியின்றி வேறு எது?

பாஸ்கரத் தலைவர் மகாராட்டிர மொழியிலும், ஸாஸ்பதிராய் பஞ்சாபி மொழியிலும், கரேந்திரநாத் பானர்ஜி வங்காள மொழியிலும், பிரகாசம் பத்மநாபாரு ஆந்திர மொழியிலும், ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் தமிழ் மொழியிலும் மட்டுமே பேசிக் கொண்டு இருந்திருந்தால் வெள்ளையன் மொழியை உதட்டால் கூட முணுமுணுப்

போமோ?'—என்று ஆங்கிலத்தை அடியோடு புறக்கணிக்கும் பரிதா முறையை இறுக்கிப் பற்றிக்கொண்டு இருந்திருந்தால்—இந்திய விடுதலை இயக்கம் இந்த அளவுக்கு வெற்றி பெற்றிருக்க முடியுமா? மேலே கூறப் பெற்ற தலைவர்கள்தாம் 'தேசியத் தலைவர்களாக (National Leaders) உருவெடுத்திருக்க முடியுமா?

இவ்வடிப்படை உண்மையை இம்மியளவும் எண்ணிப் பாராது உலக நாகரிகத் தவறும் உபயோகையாய்த் திகழும் ஆங்கிலத்தை, 'அந்நிய மொழி' என்னும் ஒரே காரணங்கொண்டு உதறித் தள்ள நினைப்பது, நமக்கு நாமே சுண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு நடுச்சாலையிலே நடக்க முற்படும் 'கபோதித் தன்மை'க்கே கதவைத் திறந்து விடும்.

இழப்பு யாருக்கு?

பற்பல துறைகளிலும் விற்பன்னர்களாக விளங்குவதற்குத் தேவையான அறிவுக் கருவூலங்கள் மலிந்த அருமையான புதையலே ஆங்கிலம்!

அந்த ஆங்கிலத்தை அறிந்தவனால் உருவாக்கப்பட்ட புகைவண்டியிலே ஏறி வந்து, அதே ஆங்கிலம் தெரிந்தவனால் படைக்கப்பட்ட மின்சார விளக்கை எரியவிட்டுக் கொண்டு, அதே ஆங்கிலம் பயின்றவனால் சுண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒளி பெருக்கியின் முன்னே நின்று கொண்டு அதே ஆங்கிலேயனின் கிராப்புத் தலையை விடாமல் வைத்துக் கொண்டு, 'வெள்ளைக்காரன் மொழியை இந்த நாட்டை விட்டு விரட்டியே தீருவோம் என்று வீர முழக்கம் புரிவதால் இழப்பு யாருக்கு? இங்கிலாந்து நாட்டவருக்கா? இல்லவே இல்லை; இந்திய நாட்டினருக்கே இழப்பு உண்டாகும்; இருண்ட நிலையும் ஏற்படும்!

பேரநகுர் அண்ணாவின்

பெருமாழ்சி

அ. சகரமன்மார்

V211, 2187

N67

1051736

1009

பேற்றிதர்
அண்ணா தின் பெருமையு

211,2147N9

N67

3136

தெடுக்க வேண்டுமா? அடுத்தாற்போல், பெரியாரையே கண்ணாடி தெய்வமாக வணங்கிப் போற்றும் அண்ணா இல்லையா?

—என்னும் கேள்விகள் இங்கே எழக்கூடும். அவற்றுக்கும் தக்க விடைகள் உள்ளன.

பெரியாரிடம் தாம் வாங்கிப் பெருக்கிய 'பாசம்' என்னும் நிதியை, சம்பத்திடம் திருப்பி வழங்கிக்கொண்டிருந்தார் அண்ணா! பெரியார் எவ்வாறு அரசியலில் தம் தத்துப் பிள்ளையாக அண்ணாவை ஏற்றுக் கனித்தாரோ, அதேபோல் அண்ணாவும், சம்பத்தைத் தம் உடன் பிறந்த தம்பியினும் மேலாக நேசித்தார். இவ்வுண்மையைப் பெரியாரும் அறிவார். எனவே, சம்பத்தைப் புறக் கணித்து அண்ணாவிடம் சொத்துக்களை ஒப்படைத்தால், எங்கே அண்ணாவின் இரக்க குணத்தைப் பயன்படுத்தி சம்பத் அண்ணாவிடம் தம் பாசத்தைக் காட்டியே எல்லாச் சொத்துக்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கெடுத்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று பெரியார் அஞ்சினாரோ என்னவோ?

பெரியார், இவ்வாறு சம்பத்திடம் கொண்டிருந்த அவநம்பிக்கையும் அண்ணாவுக்குத் தெரியும்; சம்பத்துக்குப் பெரியாரிடம் ஏற்பட்ட ஆத்திரமும் அவருக்குப் புரியும்.

எனினும்கூட, 'பெரியார்—சம்பத் பிணக்குகளை' முன் வைத்துப் பார்க்காமல் மணியம்மையாரின் மணத் திருல் கட்சிக் கொள்கைக்கு ஏற்படக்கூடிய களங்கத்தைப்பற்றியே பெரிதும் கருத்தைச் செலுத்தினார் அண்ணா.

அவருடைய ஆழ்ந்த சிந்தனையைப் புரிந்துகொள்ளாமல், அவரைச் சந்திக்கக் காஞ்சிபுரம் வந்த திரு. சம்பத்தும், திரு. குருசாமியும், அளவுக்கு மீறிப் பரபரப்பைக் காட்டினர்; ஆத்திரத்தைக் காட்டினர். இளமைத் துடிப்புள்ள சம்பத்துதான் உணர்ச்சிப் பிழம்பாய் மாறினார் என்றால், வயதில் சற்று மூத்தவரான திரு. குருசாமியும் அவரோடு சேர்ந்து குமுறிக் கொதித்தார்.

"என்ன அண்ணா! நாம் சும்மா இருக்கக்கூடாது! உடனே ஒரு கண்டனக் கூட்டம் சென்னையில் போட்டே தீர வேண்டும். கூட்டம் போடுங்கள்; நானே தலைமை வகித்து நடத்துகிறேன்"—என்று முழக்கமிட அவர் தயங்கவில்லையாம்.

ஆனால், அடக்கத்தின் தனிப்பெரும் சின்னமான அண்ணாவோ,

"...ஆத்திரப்பட வேண்டாம்; வேண்டுகோள் விடுப் போம்; விளைவைப் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்"—என்று வந்திருந்தவர்களை அமைதிப்படுத்தினார்.

பின்னர் தம் பொறுப்பினை உணர்ந்து, அதனை நிறைவேற்ற, திரு. சா. குருசாமி, திரு. என். வி. நடராசன், திரு. சம்பத் ஆகியோருடன் சென்னைக்குக் கிளம்பினார் அண்ணா

பெரியாரைக் காணத் தூதுக் குழு

சென்னை கோவந்தப்ப நாயக்கன் தெருவில் தங்கியிருந்த அண்ணாவை கழக முன்னணி வீரர்கள் பலரும் வந்து சந்தித்தார்கள்; தங்களுக்குத் தகுந்த வழியைக் காட்டுமாறும் வேண்டினார்கள். அண்ணாவும் பலப்பல யோசனைகளையும் வெளியிட்டார்.

அவற்றின்படி, ஏற்காடு சென்று அங்கு ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்த பெரியாரைச் சந்தித்து, திருமண ஏற்பாட்டைக் கைவிடுமாறு வேண்டிக் கொள்வதற்காக முதல் தூதுக்குழு புறப்பட்டது. குடந்தை நகரிக் கழகத்தைக் கட்டிக் காத்து வளர்த்த திரு. கே. கே. நீலகந்தைக் கட்டிக் காத்து வளர்த்த திரு. கே. கே. நீலமேகம் அவர்களைத் தலைவராகவும், திரு சா. குருசாமி, திரு என். வி. நடராசன், திரு. வேலுரர் திருநாவுக்கரசு, திரு. கடலூர்-குருசாமி ஆகியோரை உறுப்பினர்களாகவும் கொண்ட அத் தூதுக்குழு தோக்வியையே தழுவினது.

அடுத்தாற்போல், திரு. டி. எம். பார்த்தசாரதி, திரு. காஞ்சி மணிமொழியார், திரு. கண்ணபிரான், திரு. சி. வி. இராசன் ஆகியோரைக் கொண்ட தூதுக்குழுவும் வெற்றி இலக்கை எட்ட முடியாமலே திரும்பிற்று.

பின்னர், திராவிடர் கழக மத்திய நிர்வாகக் குழு உறுப்பினர்கள் 32 பேர்களும், மற்றும் பல தலைவர்களும், பெரியாருக்குக் கண்டனக் கடிதங்கள் வரைந்தனர்; தம் மறுமண முடிவை அவர் மாற்றிக் கொள்ளாவிட்டால், தாங்கள் கழகத்தை விட்டே விலகிக் கொள்வதாகவும் எச்சரிக்கை விடுத்தனர்.

உருக்கமான அறிக்கை

வேண்டுகோள், கண்டனக் கணை, எச்சரிக்கை—எதற்கும் மசியவில்லை பெரியார்.

எனவே, 3-7-49-இல், சென்சையில், அண்ணாவின் தலைமையில் இயக்கத்தின் முன்னோடித் தலைவர்கள் பலரும் கூடி அறிக்கை யொன்று வெளியிட்டனர்.

“...பொருந்தாத் திருமணம் புரிந்து கொள்ளத் துணிபவர்களை எவ்வளவு காரசாரமாகக் கண்டித்திருக்கிறோம்!—எவ்வளவு ஆவேசமாகக் கண்டித்திருக்கிறோம்! இப்போது, எவ்வளவு சாதாரணமாக நம்மையும் நமது உணர்ச்சிகளையும் நமது கொள்கைகளையும் இயக்கத்தையும் எவ்வளவு அலட்சியமாகக் கருதி, நமது தலைவர் 72-ஆம் வயதிலே திருமணம் செய்து கொள்வதாகத் தெரிவிக்கிறார்!—நாட்டு மக்களின் நகைப்புக்கு இடமாக்கி, ‘வெட்கித் தலைகுனிந்து போங்கள், எனக் கென்ன?’ என்று தெரிவித்து விட்டார்.

“ஆந்தோ! எவ்வளவு பெரிய தாக்குதல்! எத்துணை அவமானம் தரும் காரியம்! இதற்கோ இவ்வளவு எழுச்சி பெற்றோம்? இந்தப் பழியை ஏற்றுக் கொள்ளவா இந்த அளவு வளர்ந்தோம்? என்னே நம் நிலை! என்னே நம்கதி! எங்கே நமக்குப் புகலிடம்? என்னதான் நமக்கு எதிராகலம்? எதிரே பெரும் இருள்! சுற்றிலும் கேவி பேசுவோர்! இடையே நாம்! நெஞ்சிலே பெரும் வேதனை! கண்ணீர்! கை கால்களிலே நடுக்கம்! இதற்கோ இந்த வளர்ச்சி?

“எம்மை ஆளாக்கி விட்ட தலைவரே! இந்தக் கதிக்கு எம்மை ஆளாக்கவோ இவ்வளவு உழைப்பும் பயன்பட வேண்டும்? உலகின் முன் தலைகாட்ட முடியாத நிலைமையில் எம்மைச் செய்யும் அளவுக்கு நாங்கள் தங்களுக்கு இழைத்த குற்றம் என்ன? நீங்கள் காட்டிய வழி நடந்தோமே, அதற்கா இந்தப் பரிசு? புயலை எதிர்த்துச் செல்லுங்கள் என்று தாங்கள் கட்டளை யிட்டபோதெல்லாம் ‘சரி’ என்று சொல்லால் அல்ல, செயலால் காட்டினோமே, அதற்குப் பரிசு இதுதானா?

“முத்தமிட வந்த குழந்தையின் முக்கைக் கடித் தெரியும் தாயை நாங்கள் கண்டதில்லை. தந்தையே! நாங்கள் செய்த தவறுதான் என்ன? இந்தத் தகாத காரியத்தைத் தாங்கள் செய்து எங்கள் தன்மானத்தை அறுத்தெறிவது ஏன்?.....”

—என்றெல்லாம் அந்த அறிக்கையிலே அன்றா உருக்கமாகத் திட்டியவையும் கூட பெரியாரின் உள்ளத்தை அவசிக்கவில்லை.

திருச்சியில் தி. சு. செயற்குழு

பின்னர், 10-7-1949-அன்று திருச்சி தென்னூரில் திரு. தி. பொ. வேதாசலம் அவர்கள் இல்லத்தில் பின்புறத் தோட்டத்தில் திராவிடர் கழக மத்திய நிர்வாகக் குழு கூடிற்று. 48—மத்திய செயற்குழு உறுப்பினர்களில் 32-பேர் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர். கூட்டத்தின் இறுதியில், இயக்க நலன் கருதி பெரியார் தம் திருமண முயற்சியைக் கைவிட வேண்டும் என்றும், அவரை அவ்வாறு கேட்டுக் கொள்வதற்காகத் திருவாளர்கள். தி. பொ. வேதாசலம், எஸ். எஸ். பழனிச்சாமி, ஜி. பி. சோமசுந்தரம், நீதிமாணிக்கம், கே.கே. நீலமேகம் ஆகியவர்களைக் கொண்ட தூதுக்குழு ஒன்று பெரியாரை நேரில் சந்தித்துப் பேச வேண்டும் என்றும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. செயற்குழுக் கூட்டத்தில் பங்கு கொண்ட 32 உறுப்பினர்களுள் ஒருவர் தவிர மற்ற எல்லாருமே அத் தீர்மானத்தை ஆதரித்தனர்.

மங்களமாண மணச் செய்தி!

ஆனால் அத் தீர்மானம் பயனற்றதே ஆகும். ஏனெனில், 10-7-49-ஆவ்தான் மத்திய செயற்குழு கூடி-

மேற் கண்டவாறு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிற்று. பெரியாரோ 9-7-49-லேயே, தாம் திட்டமிட்டிருந்த வாறு திருமணத்தை முடித்துக் கொண்டு விட்டார்!

அந்த ‘மங்களகரமான’ செய்தி செயற்குழுக் கூட்டத்துக்கு ‘மங்களம்’ பாடும்பொழுதுதான் வந்து சேர்ந்தது!

அந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும், திருச்சியில் கூடிய அதிவேக நிருவாகக் குழு உறுப்பினர்களும் அதிர்ச்சிக்கு ஆளாயினர்!

அவர்கள் மட்டுமா? நாடே பரபரப்புக்கு உள்ளாயிற்று!

மேனாட்டுப் பாணியையும் மிஞ்சிய பெரியார்!

நினைத்த நேரத்தில் பழைய ஆடையைக் களைத் தெறிந்து புதிய ஆடையைப் புனைவது போல, எத்தனையோ கணவர்களையும் மனைவிகளையும் மாற்றி மாற்றி மணப்பதையும், சொத்து சுகங்களை முன்னிட்டுக் கிழவிகள் இளைஞர்களை மணப்பதையும், கிழவர்கள் இளம் பெண்களை மணப்பதையும் பொருந்தாப் போக்காகக் கருதிப் பழக்கமில்லாத மேல் நாடுகளில் ஒன்றான அமெரிக்க நாட்டிலேயே, சில ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுபது வயதுக்கு மேற்பட்ட நீதிபதி ஒருவர், இளம் பெண் ஒருத்தியை மணம் புரிந்து கொண்டதற்கு பலத்த எதிர்ப்பைக் கிளப்பினர் என்றால், கற்புக்கும், பெண்களின் கண்ணிய வாழ்க்கைக்கும் மதிப்பளிக்கும் தமிழ் நாட்டில், பொருந்தாத திருமணங்களை ஒழிப்பதையும் ஒரு குறிக்கோளாய்க் கொண்டிருந்த பெரியாரே, மேனாட்டுப் ‘பாணி’யிலே தம் ‘சொந்த நலனை’யே பெரிதாய்க் கருதி மணம் புரிந்து கொண்டார் என்னில்.

பொதுமக்கள் வியப்பிலும் திகைப்பிலும் ஆழ்வது
இயற்கைதானே!

கண்ணீர்க் குளத்தில் கழுகம்

கழுகத் தோழிகளின் நிலையோ.....?

காங்கிரசுக் கட்சியினரும் மற்றக் கட்சியினரும்,
ஏளனக் கணைகளை இரக்கமின்றி வீச எந்தக் கட்சியையும்
சாராதவர்களும் வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்ச, அழு
கையும் ஆத்திரமும் பிரிட்டுக் கிளம்ப, கண்ணீர்க் குளத்
திலேயே மிதந்தனர் கழுகத் தோழிகள்!

வெள்ளி முனைத்தது !

பெரியார் முடித்துக் கொண்ட திருமணம் திரா
விடர் கழகம் என்னும் மணிமண்டபத்தின் மீது வீசப்
பட்ட குண்டாகவே கருதப்பட்டது.

தொண்டரிகளிடையே துயரவெள்ளம் பொங்கிப்
புரண்டது! எங்கு நோக்கினும் திகைப்பு, குழப்பம்,
மலைப்பு, மருட்சி!

கழுகத்துக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட இந்த 'இழவு வீட்டு'
—நிலையிலும் அமைதியையே கடைப்பிடிக்கச் சொன்னார்
அண்ணா.

"...இந்தத் திருமணம் நடைபெறுவது கூடாது.
இது நிறுத்தப்பட்டு நாம் எப்பொழுதும்போல் பெரியார்
தலைமையிலே கழகப்பணி புரியவேண்டும் என்ற நல்லெண்
ணத்திலிருந்து சிறிதும் வழுவாதபடியேதான் கடைசி
வரை முயற்சி செய்தோம். ஆனால் திருமணம் நடந்
தேறிவிட்டது. இனிச் செய்யவேண்டியது என்ன
என்பதை அவசரமும் ஆத்திரமும் இன்றி, தூண்டிவிடு
வோர், தூபம் இடுவோர், சிண்டு முடித்துவிடுவோர்,
கண்டதைக் கிளறிப் பாரிப்போர், சந்தி சிரிக்கவைப்போர்
என்போருக்கு இரையாகாமல், யோசித்துத் தீர்மானிக்க
வேண்டும்.

...விரோதத்தைக் கிளப்பி விடுவதும், தப்பெண்ணம்
கண்டுபிடித்துவிடுவதும் சுலபம்;—ஆனால் நேர்மையல்ல.
பொறுத்திருந்து, தீர யோசித்துக் காரியம் செய்வது—
எந்த வகையிலும் நன்மை பயக்கக்கூடியது.

—பிரச்சினை தனிப்பட்ட மாச்சரியம் குரோதம் ஆகியவைகளைக் கொண்டு நடத்தும் விளையாட்டல்ல. பல ஆண்டுக்காலமாக இருந்து வரும் பந்தம், பாசம் ஆகியவை சம்பந்தப்பட்டதுமாகும். இந்த ஒரு வேண்டுகோளை அவர் மதிக்கக் கூடப் பயன்படவில்லை என்ற நெஞ்சு நோகும் நிலையில் உள்ளவர்கள், இனிக் கொள்கைக்கு முரண்பாடின்றி எப்படிப் பணிபுரிவது என்ற சிக்கலில் தள்ளப்பட்டிருக்கும் பிரச்சினையாகும்.

ஆகவேதான், அமைதியாகச் சிந்தியுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்....."

ஆண்ணாவின் இந்த வேண்டுகோள், துயருற்ற தொண்டர்களுக்கும், குழப்பமுற்ற பொதுமக்களுக்கும் திறனைக் கொடுத்தது.

அவர் வாக்குப்படியே கழகத்தைச் சாரிந்தவர்கள் பொறுமையையே தழுவிக் கிடத்தனர்.

தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லப்போமோ?

இரண்டு திங்கள்கள் பறந்தோடிவிட்டன.

அதற்கு மேலும் கழகத்தோழர்களின் பொறுமையைச் சோதிக்க விரும்பவில்லை அண்ணா. மீண்டும் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார் அவர்:

"...பெரியாரின் திருமணம், கட்சிப் பெருமையின் மீது வீசப்பட்ட ஈட்டி. இயக்கத்தின் மாண்பு, அதன் தலைவரின் தகாத செயலால் தரைமட்டம் ஆகிவிடும். உரத்த குரல் எடுத்து ஊரெல்லாம் சுற்றினாலும் தலைவர் போக்கால் ஏற்பட்ட கண்ணியக் குறைவைக் காப்பாற்ற முடியாது. போற்றிப் பரப்பிவந்த இலட்சியங்களை மண்ணில் வீசும் அளவுக்குத் தலைவரின் சுயநலம் கொண்டு

போய் விட்டது. இனி அவரின் கீழ் இருந்து தொண்டாற்றுவதால் பயன் இல்லை. உழைத்து நாம் சிந்தும் வியர்வைத் துளிகள் அவரது 'சொந்த' வயலுக்கு நாம் பாய்ச்சும் தண்ணீராகவே ஆகும்! என்று கருதி 'இவரது தலைமை கூடாது; அது மாறும்வரை கழகப் பணியி் விருந்து விலகி நிற்கிறோம்.'—என்பதாக எண்ணற்ற (கிளைக்) கழகங்களும் தோழர்களும் நிருவாகக் குழு உறுப்பினர்களும் கண்ணீர்த்துவிட்டுச் சிந்தி ஒதுங்கி நிற்கின்றனர்.

கட்சியின் நரம்பும், சதையும் (ஊழியர்கள்) ஆடாமல் போகவே அதன் வேலைகள் அத்தனையும் அப்படியே ஸ்தம்பித்து (தேங்கி) நிற்கின்றன.....

...தலைவர் பெருமையைத் துதிபாடுவதில் கண்ணோக்கு இருந்த காரணத்தால், ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் தங்கள் தொண்டின் தரத்தைச் சிந்தித்துப் பார்த்தது கூட கிடையாது. ஆனால் இன்று அந்த உண்மை வெளி விடை மலையாகி விட்டது. கழகத்தைச் சாரிந்த உழைப்புச் சக்தி எங்கு இருக்கிறது என்பது விளங்கி விட்டது, கழகம் வளரத் தொண்டர்களின் சேவையே அதிக முக்கியமானது என்று தெளிவாகிவிட்டது. ஒரு கட்சியின் நரம்பு, இரத்தம், சதை எல்லாம் தொண்டர்கள் தான் என்பதை யாவரும் அறியும்படி ஏற்பட்டுவிட்டது.

...இரண்டு மாதங்களாகக் கழகப் பணிகள் நடைபெறவில்லை; இந்த 'அசையாத நிலை' தொண்டர்களின் சேவையை விளக்கியுள்ளது. தொண்டர்கள்தான் கட்சியின் ஜீவநாடி; அவர்கள் அசைந்தால்தான் (கழகம்) இயங்கும் என்பது தெரிந்து விட்டது.

...தன்னலமற்ற கொள்கை வீரர்களின் 'மாபெரும் சக்தி'—கழகப் பணிகளிலிருந்து ஒதுங்கி நிற்பதால் மூன்

போல எந்தக் காரியங்களும் நடைபெறவில்லை; கட்சித் தொண்டு, பிரச்சாரம் எதுவும் நடக்கவில்லை.

...இந்த அசையா நிலை தலைவரைத் (பெரியாரை) திடுக்கிடச் செய்திருக்க வேண்டும்.....ஆனால், அவரது 'இலட்சியம்' இயக்கத்தைப் பற்றி, அதன் வளர்ச்சியைப் பற்றி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. 'ஏதோ பார்ப் போம்'—என்ற விதண்டாவாத எண்ணமே அவரது போக்கில் தென்படுகிறது. எனவே, அவராக விலகுவாரி என நாம்' எதிர்பார்ப்பதற்கு இல்லை.

...ஆகவே, மேற்கொண்டு கழக ஆக்கத்திற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். இதில் இன்னும் நாள் ஒட்டக் கூடாது. நல்லதொரு முடிவு கண்டு நம் நாட்டுப் பணி மீண்டும் முன்போல் முழங்க வேண்டும்.

இதற்கான முடிவுகள் இரண்டொரு வாரத்தில் செய்யப்பட்டாக வேண்டும். அதற்கான வேலைகள் ஆரம்பமாகிவிடும் என்று நம்புகிறேன். விரைவில் வெள்ளி முனையும் வேதனையும் விம்முதலும் நீங்கி, வெற்றிப் பாதையில் நடப்போம்."

—அண்ணாவின் இந்த அறிக்கையிலிருந்து "உருள் தேர்க்கு அச்சாணி அன்ன....." தொண்டர்களிடம் அவர் வைத்துள்ள நம்பிக்கையையும் நன்மதிப்பையும் நாம் தெற்றென விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

கண்ணைப் பொத்தும் கும்மிருட்டில் குழப்ப முகில்களும் திரை விரித்துக் கிடக்கும் பயங்கர வேளையில் "அதோ வெள்ளி முனையுங்கப் போகிறது!"—என்று நைந்த உள்ளங்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதாகவும் அமைந்திருந்தது இவ்வறிக்கை.

'மாலைமணி'—நாளேடு

பின்னர், 30-7-49-இல், கழக முன்னணி வீரக்களின் கூட்டம் ஒன்று பெத்தாம்பாளையம் பழனிச்சாமி அவர் தலைமையில் சென்னையில் கூடியது. அதில் இறுதியாகப் பேசிய அண்ணா ஓர் அரிய கருத்தினை வெளியிட்டார்.

"...நமது எண்ணத்தை நாடு அறிய—நமது செயலை எதிரிகள் கண்டு அஞ்சி மனமாற்றம் அடைய—நாம் மேற்கொள்ளும் திட்டத்தில் வெற்றி காண—நமக்கு ஒரு தின இதழ் மிகமிக அவசியம் ஆகிறது. இப்போது நமக்கு இருப்பவை எல்லாம், வார, மாத—இதழ்கள் தாம். அவைகள் மட்டும் போதா. ஆகவே, வசதியுள்ள யாராவது முன்வந்து ஒரு தினசரி நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்."

அண்ணாவின் இந்த வாக்கினைத் தலைமேற் தாங்கி செயலாற்ற முன்வந்தார் திரு. டி. எம். பார்த்தசாரதி அவர்கள். அவர் வளம் மிகுந்தவர் அல்லர்; ஆயினும் இயக்க வளர்ச்சியில் அடிநாள் தொட்டு ஆர்வங்காட்டி வருபவர்.

"நண்பர் டி. எம். பார்த்தசாரதி இன்னல்களுக்கு இடையில் எப்போதும் இருந்து இருந்து பழகிப் போனவர்—தழும்பேறிப் போன நிலை."

—என்று அண்ணாவாலேயே பாராட்டு மாலை சூட்டப் பெற்ற அவர், இனம் விளங்காத ஒரு துணிவின் உந்தலினாலேயே நாளேடு நடத்தும் மலைபோன்ற பொறுப்பினைச் சுமக்க முன்வந்தார். அதே சமயம் ஒரு விதியையும் விதித்தார்

"...நான் தினசரி இதழை நடத்தும் பணியினை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் அறிஞர் அண்ணா அதற்கு ஆசிரியராக இருக்கச் சம்மதிக்க வேண்டும்."

—என்பதே அது.

அண்ணாவும், ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்க இசைவு தந்தார்.

அப்போது காஞ்சியிலிருந்து வெளியாகும் 'திராவிட நாடு'—என்னும் கிழமை இதழை நடத்திக்கொண்டு வந்தார் அவர்.

'—இந்த ஏட்டிலேயே ஓரொரு பக்கங்களைத் தவிர மற்றவை யாவும் என்னாலேயே எழுதப்படுபவை.'—என்று அண்ணாவே கூறியுள்ளார்.

இந்நிலையில் திரையுலகும் அவரது எழுத்துத்திறனில் திளைத்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்த வேளையும் அது.

அத்துடன் கழகத்தின்மீது விழுந்த பேரிடியின் அதிர்ச்சி தாங்காமல் வருந்தும் தோழர்களுக்கு ஆறுதலும் அறிவுரையும் பகர்ந்து, சிக்கல்கள் அத்தனைக்கும் தீர்வு கண்டு புதுப்பாதை வகுத்துத் தரவேண்டிய பொறுப்பும் அவர் தலைக்குமேல் பெருஞ் சமையாய் அழுத்திக்கொண்டிருந்தது.

இத்தகைய இடுக்கண்களுக்கும், இடி—பாடுகளுக்கும் இடையே தெளிந்த சிந்தனையோடு நாளேட்டின் ஆசிரியராகச் செயலாற்ற அண்ணா ஒப்புக்கொண்டமை வியக்கத்தக்க நிகழ்ச்சியே ஆகும்!

அண்ணா—டி. எம். பார்த்தசாரதி இருவரின் கூட்டு முயற்சியால், 10-8-49-அன்று 'மாலைமணி'—என்னும் நாளேடு வெளியாயிற்று.

வெள்ளோட்ட முயற்சி வினாக்களில்லை

அண்ணாவிடம் எத்தனையோ சிறப்பியல்புகள் குடி கொண்டுள்ளன. எனினும் அவையாவற்றினும் அவர்தம்

ஆற்றல்களின் தனித்தன்மையைப் பறைசாற்றும் உயி ரோட்டத்துடன் ஒளிர்வது எது தெரியுமா? வெறும் புறக் கண்கொண்டு பார்ப்போர்க்கு ஒருபொருளும், அகக்கண்கொண்டு ஆழ்ந்து நோக்குவார்க்கு ஒரு பொருளும் அளிக்கவல்ல உட்பொருள் ஒன்று, அவருடைய எழுத்து, பேச்சு, செயல் ஆகிய எதுவாயினும் அதிலே பொதிந்து கிடக்கும். அதை எவ்வாராலும் புரிந்து கொள்வது கடினம்; புரிந்து கொண்டவர்களும் குறைவு.

'மாலைமணி'—என்னும் பெயரில் ஒரு நாளேடு வேண்டும் என்று அண்ணா விழைந்தது, நாட்டு நடப்பை அறிந்துகொள்ளவும், அறிவிக்கவும் மட்டுமா? அல்ல. அதன் மூலம், (1) பெரியாரின் பொருந்தாத்திருமணச் செயலுக்கு எந்த அளவுக்கு எதிர்ப்பு இருக்கிறது? (2) பகுத்தறிவுக் கொள்கையினிடத்து அழுத்தமான பற்றும் பிடிப்பும் இந்த நாட்டில் எத்தனை பேருக்கு இருக்கக் கூடும்? (3) வெள்ளத்தில் நட்ட பயிர் வேர் பிடிக்காது என்பதுபோல் பெரியாரை எதிர்த்து வெளியேறிய எதிருணைப் பெரிய தலைவர்களும் தலையெடுத்ததே இல்லை என்கிறபோது தாமும் (அண்ணாவும்) தம்மைச் சார்ந்தவர்களுள், தனிக் கட்சி நடத்த முடியுமா? (4) ஆகஸ்டுப் பதினைந்து இன்பநாள்தான் என்று தாம் அறிக்கை விட்ட காலத்தில் தம்மை எதிர்த்தவர்களும், ஏசியுவர்களும் எந்த அளவுக்கு மனமாற்றமும் மனப் பக்குவமும் அடைந்திருக்கிறார்கள்? (5) தமிழக மக்களிடத்தில் தம் முடைய (அண்ணாவினுடைய) தலைமைக்கு நிலையான உறுதியான உளமார்ந்த வரவேற்பு இருக்குமா?

—என்றெல்லாம் எடைபோட்டுப் பார்த்துத் தமக்குத் தாமே திடம் சேர்த்துக் கொள்ளவே, ஓர் அயிய

கருவியாக 'மாலைமணி'—ஏட்டை வெளிக்கொணர விழைந்தார் அண்ணா.

அவருடைய இந்த 'வெள்ளோட்ட' முயற்சி வீண் போகவில்லை.

'மாலை மணி'—ஒலிக்கத் தொடங்கி சில நாட்களுக்குள்ளே, கழகத்தவருள் பெரும்பாலான தொண்டர்களுக்குப் பெரியாரிடம் ஏற்பட்டிருந்த மனக்கசப்பும், அண்ணாவிடம் வைக்கத் தொடங்கிய முழு நம்பிக்கையும் நன்றாக எதிரொலிக்கலாயின.

'தலைவர்'—என்றும் 'தந்தை' என்றும் பாசந்ததும்ப அழைக்கப் பெற்ற பெரியாரின் பொருந்தாத் திருமணத்தால் பகுத்தறிவுக் குழந்தைக்கு விழுந்த சவுக்கடிகளைக் காணச் சிக்காமல் ஆயிரக்கணக்கானோர் சிந்திய 'கண்ணீர்த்துளி'கள் கங்குகரையற்ற பெரு வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்தோடிய அவலக் காட்சியையும் 'மாலை மணி' மூலம் பொதுமக்கள் காண முடிந்தது.

பிளவுற்ற கழகம்

பெரியார் என்ன சொன்னாலும், எதைச் செய்தாலும் அது சரியாகத்தான் இருக்கும் என்று எதையுமே ஆய்ந்து பார்க்க அஞ்சும்—மறுக்கும் பக்தர்களுக்கே உரித்தான 'வழிபாட்டு' முறையைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் ஓர் அணியாகவும்,

பெரியாரே சொன்னாலும்கூட, செய்தாலும்கூட அந்தச் சொல்லோ, செயலோ அவரே வலியுறுத்தி வளர்த்து வந்துள்ள பகுத்தறிவுக்குப் பொருந்தினாலன்றி எதனையுமே ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோம் என்ற இலட்சியப் பிடிப்புக் கொண்டவர்கள் பிறிதோர் அணியாகவும்,

திராவிடர் கழக உறுப்பினர் பிளவுற்றனர்.

பரணி பாடி வந்த பகலவன்

இப்பொழுதுதான், இருளைக் கிழித்து ஒளியைக் கொடுக்கும் உறுதியோடு எழுந்தான் பகலவன்! முகிலைப் பிளந்து, குளிர்ஒளி சிந்தும் குழைவுடன் மலர்ந்தது முழுமதி!

ஆம்; குழம்பிய நெஞ்சங்களுக்குத் தெளிவினை அளிக்கும் திண்மையுடன் எழுந்தார் அண்ணா. தங்கள் எதிர்கால ஒளிவிளக்கைத் தமிழக மக்கள் இனங்கண்டு வழிநடக்கும் வகையிலே தமக்குரிய கடமையை உணர்ந்து செயலாற்ற முற்பட்டார், அந்தத் தமிழ்த் தாயின் தலைமகன்.

வித்தினை ஊன்றிய வித்தகர்

அண்ணா அவர்கள் 'மாலைமணி' நாளிதழில் விடுத்த வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, பெரியாரின் பொருந்தாத் திருமணத்தால் வருந்திக் கொண்டிருந்த திராவிடர் கழக மத்திய செயற்குழு உறுப்பினர்கள் யாவரும் 17-9-1949 சனிக்கிழமையன்று சென்னை, பவழக்காரத் தெரு, 7-ஆம் எண்ணுள்ள இல்லத்தில் கூடினார்கள்.

திரு. கே. கே. நீலமேகம் அவர்கள் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கினார்கள்.

அந்தக் கூட்டத்தில் மற்றவர்களைப்போல அண்ணா அவர்கள் பேசவில்லை; மாறாக, ஓர் அறிக்கையை எழுதிக் கொணர்ந்து படித்தே காட்டினார்கள்.

அவ்வறிக்கை வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கதாகும். ஏனெனில் அதில்தான், பெரியாரிடம் பிணக்குற்று திராவிடர் கழகத்திலிருந்து பிரிந்தவர்கள் எல்லாரும்

ஓர் அமைப்பின் கீழ் இயங்குவதற்குரிய விதையைப் பதித் திருந்தார் அண்ணா

அந்த விதை 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்' என்பதே.

அதுவே இன்று முனையாக, செடியாக, தருவாக வளர்ந்து, பூத்துச் சிரித்துக் காய்த்துக் குலுங்கி ஆட்சிப் பொறுப்பு என்னும் கனியையும் அளித்துள்ளது.

அவ்வறிக்கையில், 1. பெரியாரின் பொருந்தாத் திருமணத்தால் கழகத்தவரிடையே கொந்தளிக்கும் கசப்புணர்ச்சி, 2. அதனைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு மாற்றுக்கட்சியினர் பகுத்தறிவு இயக்கத்தின் பணிகளைத் தூர்ப்பதற்காகக் காட்டக்கூடிய கைவரிசை, 3. கழகத் தில் பெரும்பான்மையார் எதிர்ப்பது தெரிந்திருந்தும் தலைமையைத் துறக்க மனமில்லாத பெரியாரின் பிடிவாதம், 4. அதற்காக கட்சியினர் நடப்பிக்கை இல்லாத தீர்மானம் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றினாலும் பயனில்லாமல் போகக்கூடிய வீண் விளைவுகள், 5. அவ்வாறு தலைவரோடு போராடுவதிலேயே நாட்டுக்கு ஆற்ற வேண்டிய பொதுப்பணிகளுக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆற்றல் — அழிவுகள் ஆகியவற்றைப்பற்றி யெல்லாம் விரிவாக ஆராய்ந்திருந்தார் அண்ணா.

“பெரியாரின் தலைமை வேண்டாம்; அதே சமயம், அவர் மீது நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் நிறைவேற்றி அவரைத் தாழ்த்தவும் வேண்டாம். அவரைத் தலைவராகக் கொண்ட திராவிடர் கழக அமைப்பிலே ஒட்டிக் கொண்டு இருக்கவேண்டாம்; அதே சமயம் திராவிட கழகத்தின் நல்ல கொள்கைகளையெல்லாம் உதறித் தள்ளவும் வேண்டாம்.”

—என்று, புதிர்களின் நடுவே தடங்காணும் தனித் திறமையுடனும், பல்வகையான எண்ணக் குழப்பங்களுக்கும்

நடுவே அண்ணா வகுத்தளித்த தெளிவான பாதை கழக முன்னணி வீரர்களுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி தரக்கூடியதாக அமைந்திருந்தது.

வெள்ளி முளைத்தது

இவ்வாறாக, தென்னக மக்களின் இன்னல்களையெல்லாம் துடைத்து, இன்ப உலகுக்கு இட்டுச் செல்லும் 'விடிவெள்ளி' யாகத் 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்' என்னும் ஓர் அமைப்பு 17—9—1949 அன்று அண்ணா அவர்களின் பொன்னான அறிவுரையோடு முகிழ்த்தெழுந்தது.

அன்று மாலையே, சென்னை இராயபுரம், இராபின்சன் பூங்காத் திடலில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் துவக்கவிழாப் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது.

பெத்தாம்பாளையம் திரு. பழனிச்சாமி அவர்கள் தலைமையில் நிகழ்ந்த அம் மாபெரும் கூட்டத்தில், மழைத் தூற்றலையும் பொருட்படுத்தாது வெள்ள மெனத் திரண்டிருந்த பொதுமக்களின் ஐயப்பாடுகள் அனைத்தும் அகலும் வண்ணம் தி. மு. கழகத்தின் கொள்கைகள் என்னென்ன என்று தெளிவாக விளக்கிப் பேசினார் அண்ணா.

“திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தோன்றிவிட்டது. திராவிடர் கழகத்திற்குப் போட்டியாக அல்ல; திராவிடர் கழகத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளின் மீதேதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

1. சமுதாயத் தீர்திருத்தம், 2. பொருளாதாரத் துறையிலே சமதர்மக் குறிக்கோள், 3. அரசியல் துறையிலே வடநாட்டு ஏகாதிபத்தியத்தினின்றும் விடுதலை—ஆகிய கொள்கைகள்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கோட்பாடுகளாகும்.

“கொள்கைக்கே புறம்பாக சனநாயகத்திற்கே அப்பாற்பட்டுத் தமது போக்கிலேயே சென்று கொண்டிருக்கிறார் பெரியார். அவர் தலைமையிலே வேலை செய்ய மனம் ஒப்பவில்லை; செயலாற்றும் வகை கிடையாது என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர் வகுத்த பாதையிலிருந்து அவரே தவறிவிட்டார்—தடுமாறிவிட்டார். இயக்கம் பெரிது; இயக்கத்தின் கொள்கைகள் மிகமிகப் பெரிது ‘கொள்கையை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டோம்; கொள்கைக்கு இழுக்கும் வரலிடமாட்டோம்; தவறு செய்பவர் தலைவரேயானாலும் கண்டித்திடத் தயங்கோம்’ என்ற குரல் நாடெங்கும் கேட்டது. தலைவர் தம் வழியே செல்கிறார்; தவறை உணராது, சரியென்று சாதித்துக்கொண்டு.

“இத்தனை ஆண்டுகளிலும் நான் அறிந்த தலைவர்—தெரிந்த தலைவர்—பார்த்த தலைவர், அவர் (பெரியார்) ஒருவர்தான். வேறு தலைவரின் தலைமையில் நான் வேலை செய்தது கிடையாது செய்யவும் மனம் வந்ததில்லை; வராது. அதே காரணத்தினால்தான், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்குக்கூடத் தலைவரை ஏற்படுத்தவில்லை. அவசியம் என்று கருதவில்லை. இதயபூர்வமான தலைவர், இதயத்திலே குடியேறிய தலைவர், நமக்கெல்லாம் அப்போது நல்வழி காட்டிய பெரியார் அமர்ந்த பீடத்தை...தலைவர் பதவியை நாற்காலியைக் காலியாகவே வைத்திருக்கிறோம். அந்தப் பீடத்திலே, நாற்காலியிலே வேறு ஆட்களை அமர்த்துவோ, அல்லது நாங்களே, அல்லது நானே அமரவோ விரும்பவில்லை.

“நான் மிகமிகத் தெளிவாகவே கூறிவிடுகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எந்த விதத்திலும் திராவிடர் கழகத்துக்கு எதிரானது அல்ல; எதிர்போக்கம் கொண்டதும் அல்ல; கொள்கை ஒன்றே.”

“இரு கழகங்களும் இரு திக்குகளிலுமிருந்தும் வட நாட்டு ஏகாதிபத்தியத்தை ஒழித்து, வைதிகக் காட்டை அழித்துச் சமதர்மப் பூங்காவைத் திராவிடத்தில் செழிக்கச் செய்தல் வேண்டும். அதிலே எந்தக் கழகம் பூங்கா அமைத்தாலும் அதில் பூக்கும் பூக்கள், காய்கள், கனிகள் திராவிடத்தின் எழுச்சியை, மலர்ச்சியைத்தான் குறிக்கும். இரு பூங்காவும் தேவை; ஒன்றோடொன்று பகைக்கத் தேவையில்லை; அவசியமும் இல்லை. எது பூத்தாலும் மாலையாகப்போவது திராவிடத்துக்குத்தான் என்ற நல்ல எண்ணம் வேண்டும்.”

“கொள்கையைப் பரப்புவதே நமது முதல் பணி. பகைமை உணர்ச்சியை அடியோடு விட்டொழிக்க வேண்டும்; பகை உணர்ச்சியை வளர்த்து எதிரிகளுக்கு இடங்கொடுத்து ஏமாளியாகத் தேவையில்லை.”

தி. மு. கழகத் துவக்க நாள் அன்று அண்ணா நிகழ்த்திய முதல் கொள்கை அறிவிப்புச் சொற்பொழிவின் சில பகுதிகளை மேலே நாம் காட்டியுள்ளமை, வெறும் ‘நினைவு கூர்தலோடு’ ஒதுக்கிவிடுவதற்கு அன்று; அந்தத் தொடக்கச் சொற்பொழிவை ஒட்டி எந்த அளவுக்கு அண்ணாவாலும், தி. மு. கழகத்தாலும் நடக்க முடிந்தது என்பதை இணைத்துப் பார்ப்பதற்கேயாம்.

அத்துடன், தி. மு. கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்கும் தகுதியினை அடைந்ததும், சில ஆங்கில நாளேடுகளைச் சார்ந்த அரசியல் திறனாய்வாளர்கள் ஒரு கருத்தினை விநயமான முறையில் வெளியிட்டார்கள். ‘பொதுமக்களின் பெரும் ஆதரவைப் பெற்று ஆளுங்கட்சியாகியுள்ளபோதிலும் தி. மு. க. வின் அடிப்படைக் கொள்கைகள் என்ன என்பது தெரியவில்லை; இனிமேல் தான் அவற்றை அக்கட்சி உருவாக்கித் தெளிவாக்கிச் செயல்படுத்திக் காட்டவேண்டும்’ என்பதே அக்கருத்து.

அந்தத் திறனுவாலர்களின் ஐயப்பாட்டைத் தி. மு. க. துவக்க நாள் சொற்பொழிவிலேயே அண்ணா தீர்த்துவிட்டார் என்பதை ஊன்றிப் பார்ப்போர் உணர முடியும்.

'...சமுதாயத் துறையிலே சீர்திருத்தம், பொருளா தாரத் துறையிலே சமதர்மக் குறிக்கோள், அரசியல் துறையிலே வடநாட்டு ஏகாதிபத்தியத்தினின்றும் விடுதலை—ஆகிய கொள்கைகள்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கோட்பாடுகள்'

—என்று கூறியிருப்பதைவிட வேறு என்ன சிறப் பான அடிப்படைக் கொள்கைகளை ஒரு கட்சியிடமிருந்து எதிர்பார்க்க முடியும்?

'திராவிட நாடு பிரிவினை வேண்டாம்' என்று கூறியதன் மூலம் தி. மு. க. வின் அரசியல் துறையின் அடிப்படைக் கொள்கை மாறவில்லையா? என்று சிலர் கேள்வி எழுப்பக்கூடும். இதைப்பற்றிப் பின்னர் விரிவாக விவாதிக்க இருக்கிறோம். எனினும்கூட, 'அரசியல் துறையிலே வடநாட்டு இந்தி மொழி ஏகாதி பத்தியனின்றும் விடுதலை'—என்றும், 'மத்திய அரசின் அதிகாரக் குவிப்பினின்றும் விடுதலை'—என்றும் சிறிது மாற்றிச் சிந்தித்தோமானால், அண்ணாவின் தொடக்ககால அரசியல் கொள்கை பெரும் அளவு மாறிவிடவில்லை என்பது விளங்கும்.

அடுத்து, இரு கழகங்களுக்கும் இடையே பகையுணர்ச்சிக் கூடாது என்ற தம் கொள்கைக் கேற்பவே, திராவிடர் கழகத்தினர் எவ்வளவோ தம்மை இழித்தும் பழித்தும் ஏசியும்கூட, அக்கழகத்தைத் தனிமைப்படுத்தி அதன் கொள்கைகளைக் காரசாரமாக விவாதித்தோ, கண்டித்தோ பேசினவர் அவர் அண்ணா.

மூன்றாவதாகப், 'பெரியார் அயர்ந்த தலைவர் பீடத்தை - பதவியை - நாட்காலியைக் காலியாகவே வைத்திருக்கிறோம்' என்று அறிவித்ததற்கு ஒப்பவே, தி. மு. கழகத்தில் 'தலைவர் பதவி' என்னும் ஒன்று உருவாகாதவாறே செய்துவிட்டார் அண்ணா. அக்கட்சியில் 'அவைத் தலைவர்' ஒரு பதவி உண்டாக்கப்பட்டிருந்தாலும், அது கழகப் பொதுக்குழு செயற்குழுக் கூட்டங்கள் அவ்வப்போது திறம்பட, அமைதியாக நடத்திச் செல்வதற்காக மட்டுமே ஏற்படுத்தப்பட்டதேயன்றி, கட்சியின் 'பொதுச் செயலாளர்' பதவியைப்போன்று அதிகாரத் தலைமை பூண்டது அன்று.

நான்காவதாக, 'இன்னும் அவருக்கும் எனக்கும் உள்ள பற்று பாசம் அகலவில்லை; என்னை விடவில்லை.' பொதுவாழ்வில் அவருக்கு நான் கவிசாரப் புத்திரனாகி விட்டேன்...'—என்றெல்லாம் அண்ணா அன்று குறிப்பிட்டிருந்தார். தம் வாழ்நாளில் தாம் கூறிய வார்த்தைகளை 'வெறும் பேச்சாக்கி'—அரசியல் காற்றிலே பறக்க விடவில்லை அண்ணா. தம்மை எல்லாமிறிப் பெரியார் இழித்துப் பேசிய காலத்தும், தமக்காகத் தம்மைச் சார்ந்தவர்கள் பெரியாருக்குப் பதிலடி கொடுத்துவிடத் துடியாய்த் துடித்த நேரத்திலும், தம் ஒரே தலைவரிடம் தாம் கொண்டிருந்த பழைய பாசத்துக்குப் பாடை கட்டி விடாமல், பெரியாருக்குரிய மரியாதை அளித்தே பேசி வந்திருக்கிறார் அவர் அண்ணாவின் இப் பெருந்தன்மையைப் பெரியாரும் இன்றும் உளந்திறந்து ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். ஆட்சிக்கு வந்ததும், திருச்சி சென்று பெரியாரை அண்ணா வணங்கியெழுந்த காட்சி, அன்னவரின் ஆழமான பாச உணர்ச்சிக்கும் அற்புதமான நன்றி யறிதலுக்கும் அரியதோர் நற்சான்று ஆகும்.

ஐந்தாவதாக, 'பழைமையும் பாசேமும் முறியடிக்கப் படும்வரை ஓயமாட்டோம், உழைப்போம், உருவான பலனைக் காண்போம்'. அப்போது பெரியார், "பயல்கள் பரவாயில்லை; உருவான வேலைதான் செய்கிறார்கள்"—என்று உள்ளம் மகிழும் நிலை வரத்தான் போகிறது என்று அண்ணா கூறியவாறே இன்று பெரியார் தி. மு. க. ஆட்சியின் செயல்திறனைப் பாராட்டுவதைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம்.

வாக்குப் பவித்தது

அவை யாவற்றையும் விஞ்சக்கூடியதாக அந்தத் துவக்க நாள் சொற்பொழிவின் இறுதியில் அண்ணா தமக்குப் புதுக்கட்சியின் வளர்ச்சியிலே இருந்த அசையா நம்பிக்கையை அழகு வழிய வெளிப்படுத்தினார் :

"...திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஓர் ஒட்டுமாஞ் செடிதான். மண்வளம் ஏராளம். அதே பூமி. நீர் பாய்ச்ச, பதப்படுத்த, பாத்தி கட்ட முன்னிற்போர் பலர். ஒட்டுமாஞ்செடி (தி. மு. க.) பூத்துக் காய்த்துக் கனி குலுங்கும் நாள் வந்தே திரும்பு!"

—அண்ணாவின் இந்த அருமையான வாக்கு, பெருமிதமான நம்பிக்கை இன்று பவிக்கத்தானே பவித்தது!

கட்சிப் பெயருக்குக் காரணம்

தென்னகத்தின் விடிவெள்ளியாய்—கலங்கரை விளக்காய்—வழிகாட்ட முகிழ்த்த தி. மு. கழகத்திற்கு, அப்படியொரு பெயரை அண்ணா சூட்டியதிலும் ஓர் உட்பொருள் உண்டு.

முன்பு, தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கமாகிய 'நீதிக்கட்சி'யைத் 'திராவிடர் கழக'மாக ஆக்கிப் பெயர் மாற்றம் கண்டவரும் அண்ணாவே.

பின்னர், 'திராவிடர் கழக'த்திலிருந்து பிரிந்தவர்களைக் கொண்ட அமைப்புக்குத் 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்' என்று பெயர் சூட்டியவரும் அண்ணாவே.

முன்னைய பெயர் மாற்றத்திலும் சரி, பின்னைய பெயர் சூட்டலிலும் சரி, அண்ணாவின் இதயத்தில் அவ்வப்போது ஆட்சி செலுத்திய அரசியல் அமைப்புகளின் எதிரொலிப்புகளைக் காணலாம்.

முன்பு 'நீதிக்கட்சி'யைத் 'திராவிடர் கழகம்'—ஆக மாற்ற முனைந்தபோது அண்ணாவின் உள்ளத்தில் திராவிட இன மக்களைத் தட்டியெழுப்ப வேண்டும் என்னும் 'இனவழிச் சிந்தனை' (Racial Outlook) மட்டுமே மேலோங்கி நின்றது.

ஆனால் 'திராவிடர் கழக'த்திலிருந்து, 'திராவிட முன்னேற்றக் கழக'த்தைத் தோற்றுவித்த பிறகோ, அண்ணாவின் இதயத்தில் 'இனவழிச் சிந்தனை'க்குக் கிட்டியிருந்த தனி மையிடத்தை, 'நிலவழிச் சிந்தனை'யும் (Geographical Outlook), அரசியல்—பொருளாதார வழிச் சிந்தனையும் (Politico-Economical Outlook) கைப் பற்றிக்கொண்டு விட்டன.

இந்தப் பாகுபாட்டின் நுட்பத்தை, திராவிடர் கழகத்தின் சாதாரணக் கொள்கைகளைத் தீவிரமாகச் செயற்படுத்த எழுந்ததுதானே திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்று மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்ப்பவர்கள், உய்த்துணர்ந்துசொள்வது கடினம். 'முன்னேற்ற' என்னும் சொல்லைத் தவிர இரு கழகங்களின் பெயர்களை

யும் சரி. அடிப்படை இலட்சியங்களையும் சரி, வேறு படுத்திக் காட்ட வேறு என்ன இருக்கிறது என்றே பலரும் கருதினார்கள்; இன்றும் சிலர் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

‘இரு கட்சிகளும் கொள்கையளவில் ஒன்றே!’— என்று அண்ணா தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டதும் மயக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கலாம் அதேசமயம், அண்ணாமட்டும், உள்ளூர், இரு கட்சிகளுக்கும் பொதுவான அடிப்படைத் தத்துவங்களில் ஒசைப்படாமல் ஒரு வரையறையோடு கூடிய பாகுபாட்டை உருவாக்கிக் கொண்டே வந்திருக்கிறார். இவ்வுண்மை தி. மு. கழகத்தைச் சார்ந்த முன்னணி வீரர்களுக்கே பலகாலம் தெரியாமல் இருந்திருக்கிறது.

கொள்கை மயக்கத்திற்கு ஆட்பட்டிருந்த அவர்கள், இரு கழகங்களின் பெயர்களுக்குரிய பொருளைப்பற்றிய சர்ச்சையை அண்ணாவிடமே எழுப்பினர்.

“நாம் ‘திராவிட’ கழகத்திலிருந்து பிரிந்து வந்தது. அதனுடைய கொள்கையைத் தீவிரமாகச் செயற்படுத்துவதற்குத்தான். ஆகவே நம்முடைய புதுக்கட்சியை ‘திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்’ என்று அழைப்பதை விடுத்தது. ‘திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்’ என்று அழைப்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்?”

—என்று அண்ணாவிற்கு அடுத்தகட்டத் தலைவர்களே ஐயப்பாட்டினை எழுப்பினர்; சிலர், ‘திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்’ என்பது தவறு என்று அடித்துப் பேசுவதற்கும் முற்பட்டனர்; அதனைத் ‘திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்’ என்று திருத்திக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்’ என்று அறிவுரை பகரவும் தலைப்பட்டனர்.

அவர்களுடைய ஐயப்பாட்டையும், அறிவுரையையும் கேட்டுப் புன்னகையே புரிந்தார் அண்ணா. தாம் சார்ந்த கட்சியைத் ‘திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்’ என்றே ஏன் அழைக்க வேண்டும் என்பதற்கு அருமையான விளக்கமும் கொடுத்தார் அவர் :

“...திராவிடர் கழகத்திலிருந்து பிரிந்த நம் கட்சிக்குத் ‘திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்’ என்று பெயர் இருப்பதுதானே பொருந்தும் என்று சில நண்பர்கள் கேட்கிறார்கள். அவர்கள் கேள்வியிலே பொருள் இருக்கிறது. அதேசமயம் நாம் இன்னும் சற்று விரிவான கண்ணோட்டத்துடன் நம் கட்சியின் பெயரை அணுக வேண்டுகிறேன். ‘திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்’ என்று கூறும்பொழுது. அதில் திராவிடர்கள் மட்டுமே அங்கம் பெறலாம் என்று அரண் எழுப்புவதாக அமைந்து விடுகிறது. இப்போதுள்ள உலகச் சூழ்நிலைக்கு, காலப் போக்குக்கு இது உகந்ததாக எனக்குப் படவில்லை. நம் முடைய கட்சியின் இலட்சியம் திராவிட நாட்டைச் செழுமையான பூமியாகப் பேணிக் காப்பதாகும். அத்தகைய திராவிட மண்ணில், திராவிடர்கள் மட்டுமே வாழலாம் என்று வரையறை செய்வது குறுகிய நோக்கமாகும்; முடியாத செயலுமாகும். இந்த மண்ணுக்கு நன்றியுள்ளவர்களாக நடந்துகொள்ளும் எந்த இனத்தவரும் இன்னவின்றி இன்ப வாழ்வு வாழப் பணியாற்றுவதே நம் கட்சியின் இலட்சியமாக இருக்கவேண்டும். இங்கே திராவிடரும் வாழலாம், ஆரியரும் வாழலாம், கிறிஸ்தவரும் வாழலாம், முகமதியரும் வாழலாம் என்ற பரந்த நோக்கத்தோடு நாம் பணியாற்ற வேண்டும். அதேசமயம், நம் திராவிட நாட்டுக்கே உரிய, பண்பாட்டைக் காக்கவும், தொழில்வளத்தைப் பெருக்கவும் நாம் பின்வாங்கத் தேவையில்லை. ‘திராவிடர் கழகம்’

போல் இன் நலனுக்காக மட்டும் போராடாமல், பூகோள அடிப்படையில் 'திராவிடம்' முழுமைக்கும் நன்மைகள் உண்டாக—முன்னேற்றம் காண—நாம் பாடுபடவேண்டியிருப்பதால், 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்' என்பதை விட 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்'—என்று நம் கட்சிக்குப் பெயர் இருப்பதே எல்லா வகையிலும் பொருந்தும் என்பது என் தாழ்மையான எண்ணம்."

—அண்ணாவின் இந்த அரிய விளக்கத்திலிருந்து, அவருடைய அரசியல் சிந்தனைகளில் ஏற்பட்டு வரும் விரிந்த கண்ணோட்டத்தை நம்மால் விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறதல்லவா?

இவ்வாறாக, 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்' என்னும் பொருத்தமான பெயரைப் புனைந்த புதிய கட்சி, அண்ணாவின் ஆற்றல் மிக்க தலைமையினால் எவ்வாறு அருகுபோல் வேரோடி, ஆல்போல் தழைக்க முடிந்தது என்பதை அடுத்து வரும் அதிகாரங்களில் காண்போமாக!

தி. மு. க. வின் முதல் வெற்றி

குயிலின் மௌனம்

"மழை பொழிவதைப் பார்த்துக் குயில் மௌனம் சாதிக்கிறது; தவணைகளோ கத்துகின்றன; அறிஞர்கள் தங்களுக்கு அனுகூலமான நிலைமை உருவாகும் வரை ஒதுங்கியே இருப்பார்கள்."

—என்றார் அறிஞர். நகீம் என்பவர்.

1947-ஆகஸ்டுப் பதினைந்து 'விடுதலை நாள்'—இன்ப நாளே என்று அறிக்கை விடுத்ததன் எதிரொலியாகத் தமக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்பைக் கண்டு இவ்வாறுதான் ஒதுங்கியிருந்தார் அண்ணா. எனினும் கழகத்தை விட்டு அவர் விலகிவிடவில்லை; கண்ணியத்தை விட்டுச் செயல் படவில்லை; கண்ணீர்த் துளிகளைச் சிந்திய வண்ணமே, பிறர் இழித்துரைப்பதையும், எள்ளி நகைப்பதையும் இதயம் வெடிக்கும் அளவுக்குப் பொறுத்துக்கொண்டார் அவர்.

அந்தப் பொறுமை அவரது எதிர்காலத்தை—அரசியல் வாழ்வை வெறுமையாக்கிவிடவில்லை; செழுமை கொள்ளவே செய்தது.

பெரியாரின் தலைமைக்கு—உருவான செயலாற்றலுக்கு—அனுகூலமான நிலைமையை உருவாக்கிக் கொடுத்தது. அதன் விளைவாக முகிழ்த்தெழுந்ததே 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்' என்பதை முன்னரே கண்டோம்.

தலைவரிடம் தாம் கொண்டிருந்த குரு—பக்தியால் மட்டுமின்றி, இனம் விளங்காத ஒரு தனிப்பட்ட பாசத்

தினாலும் பெரியாரிடம் தீமக்கு ஏற்பட்ட கருத்து மாறு பாடுகளை யெல்லாம் பல ஆண்டுகளாகப் பொறுத்துக் கொண்டுதான் இருந்தார் அண்ணா. அதே சமயம், நாட்டு நலனுக்காகத் தாம் ஆற்றவேண்டிய பணியின் பொறுப்பையும் அவர் உணர்ந்திருந்தார்; அதைத் தட்டிக் கழிக்க அவர் விரும்பவில்லை. காலம் கை கொடுத்தது; கடமையாற்ற முற்பட்டு விட்டார்.

‘பெருமை’க்குப் பெருமை சேர்ப்பவர்

“சரியான நேரத்தில் சரியான முடிவெடுத்து, சரியான செயல் படுத்தும் மனிதனுக்குப் பெருமை தவிர வேறு இல்லை.”

—என்றார் அறிஞர். கானிங்.

அவருடைய மணி மொழியை மெய்ப்பிப்பதற்கென்றே மனிதப் பிறவி எடுத்தவர்போல், ‘பெருமை’—என்னும் சொல்லுக்கே பெருமைதேட வந்தவர்போல், தம்முடைய சிந்தனைக் கருவில் உருவான தி. மு. கழகக் குழந்தையைச் செவ்வனே வளர்ப்பதற்கு அரும்பாடு பட்டார் அண்ணா.

விழிப்பிலே வெற்றி

புறக்கண கொண்டு நோக்குவார்க்கு அண்ணா ஒரு சோம்பேறி: தூங்கு மூஞ்சி! ஏனெனில், பொதுவாக எல்லாருமே சுறுசுறுப்புடன் இயங்குகின்ற காலை வேளையில் பகற்பொழுதில் நெடுநேரம் அவர் உறக்கத்தோடு உறவாடி வந்ததே இதற்குக் காரணம். அவருடைய இந்தப் பழக்கத்தைப் பார்த்தறிந்த சிலர்,

“அண்ணாதுரை ஒரு சோம்பேறி! அவராவது ஒரு தனிக் கட்சிக்குத் தலைமை பூண்டு அதைத் திறைக்க வைப்பதாவது?”

—என்று தவறாக எடைபோட்டனர்.

ஓர் அரசியல் வாதியின் வெற்றி பகற்பொழுதில் விழித்திருப்பதில் மட்டுமா அடங்கியிருக்கிறது?

தன்னுடைய இலட்சியத்தில்—அதற்காகத் தான் தேர்ந்தெடுக்கும் பாதையில்—செல்லுகின்ற பயணத்தில்—தான் மேற்கொள்ளும் விழிப்பிலும்—அந்த இலட்சிய நிறைவுக்காக இரவையும் பகலாக்கிக் கொண்டு இடைவரது உழைக்கும் உழைப்பிலுமே எந்த ஓர் அரசியல் வாதியின் வெற்றியும் இனிதே பொலிகிறது.

அண்ணாவும் அத்தகைய உழைப்புத் திலகங்களுள் ஒருவராகவே தம்மை உருமாற்றிக் கொண்டார். நாள் தோறும், நாடுமுழுதும் தேனில் குளித்தெழுந்த செழுந்தமிழ்ச் சொற்களால் தம்முடைய இலட்சியப் பணனை உற்சாகமாகப் பாடினார். மற்றவர்கள் மனச்சோர் வடையும் மாலை வேளைகளில் அவருக்கு மருந்தாக—விருந்தாக புத்துணர்ச்சியளிக்கும் கருத்துக் கனிச்சாறு அவர் தம் நாலுற்றினின்றும் பொங்கிப் பீரிட்டது! மற்றவர்கள் ஆயர்ந்து உறங்கும் அமைதியான இரவில், உறக்கத் தளையை உதறியெறிந்து விட்டு அவரது கரத்தி விருந்து எழுத்தோவியங்கள் கிளைத்துச் சிரித்தன!

விழுதுகளை வளர்த்த அடி மரம்

மேலும், தாம் இல்லாவிட்டால் கழகமே இல்லை என்னும் ஆணவப் போக்கு அணுவும் இல்லாதவர் அல்லவா அண்ணா? எனவே, புதிய கட்சியின் பொறுப்புக்கள் அத்தனையையும் தம் தலைமீதே சுமத்திக்கொண்டு தொல்லைப்படவும் அவர் விழையவில்லை. சுற்றியிருந்த தோழர்களிடம், கட்சியை வளர்க்கும் பணிகளைப் பகிர்த்தளித்தார்.

ஓர் ஆலமரம் மரகத மண்டபமாய்ப் படர்ந்து தழைப்பதற்கு அடி மரத்தின் வலுவிருந்தால் மட்டும் போதுமா? விழுதுகளும் உரங் கொண்டு விளங்குவது மிகவும் வேண்டற்பாலது. இப் பேருண்மையை உணராத எந்தத் தலைவரும், தம் கட்சியை செழுமையாகவோ, — முழுமையாகவோ வளர்க்க முடியாது.

அதனால்தான் படிப்பறிவாலும் பட்டறிவாலும் (அநுபவத்தாலும்) மதிநலம் மிக்க அண்ணா, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்னும் ஆலமரத்தின் அடிமரம் தாமே என்பதை உணர்ந்திருந்தாலும், பெருமளவு விழுதுகள் இறங்கவும், இறங்கிய விழுதுகள் உரங் கொண்டு திகழவும் ஊட்டச் சத்து அளிப்பதில் உளமார ஈடுபட்டார். இதனால், அவருடைய தம்பிகளின் தொகை பெருகிற்று; அவர்கள் தங்கள் 'அண்ணா'வின் மீது பொழிந்த பாசத்தின் தரமும் முறுகிற்று! மொத்தத்தில் தம் தம்பிகளைத் தட்டிக் கொடுத்து வேலைவாங்குவதில் கெட்டிக்காரராக விளங்கினார் அண்ணா!

“...தம்பி! நினைது இல்லத்தில் தமிழ் தழைக்கட்டும்! நின் ஆற்றல் தமிழைக் காத்திடப் பயன்பட்டும்! நின் வீரம் வளரட்டும்! அவ்வீரம் தாயகத்தின் மாண்பு காத்திடப் பயன்படுத்தப்படவேண்டும்! மரபு மறவாதோனே! மாண்பு மிகுந்திட வேண்டும் என்பதிலே நாட்டம் மிகக் கொண்ட நல்லோய்! வெல்க உன் முயற்சிகள்! பெற்றிருக்கும் வெற்றிகள் மற்றையோர்க்கும் வழங்கத் தக்க பேறுகளை உனக்கு அளிக்கட்டும்! ஏறுநடை உடையோனே! வீரர் வழி வந்தோனே! மாற்றார்க் கஞ்சா மறக்குடிப் பிறந்தோனே!...”

—என்றெல்லாம்: தம் தம்பிகளுக்கு உணர்ச்சியும் உற்சாகமும் ஊட்டி வந்தார் அண்ணா. அது மட்டுமா?

“...என்:தம்பிகள் ஒரு குறையும் இல்லாத தங்கக் கம்பிகள்!...ஆயிரம் ஆபத்துகள் அடுத்து வந்தாலும்— அஞ்சி ஒதுங்காது அறப்போர் ஆற்றும் அடலேறுகள்! தீரர்கள்! தென்னாட்டை வாழ்விக்க வந்த பொன்னான வீரர்கள்! என் தம்பிமார்கள் முகங்களைப் பார்க்கிறேன்; —அங்கே, சேரன் செங்குட்டுவன் நிழலாடுவதைப் பார்க்கின்றேன்! அவர்களுடைய அந்த அழகிய கண்களைப் பார்க்கின்றேன்; —அங்கே புத்தம் புதியதோர் புற நானூறு! புன்முறுவல் புரிவதைப் பார்க்கின்றேன்! அவர்களுடைய ஆற்றல் தவறும் தோள்களைப் பார்க்கின்றேன்; அங்கே கனக—விசயர்கள் அன்றோர் நாள் பெற்ற தோல்வியைப் பார்க்கின்றேன்! அவர்களுடைய இனிய கைகளைப் பார்க்கின்றேன்; அந்தக் கைகளிலே செந்தமிழ் சிரித்து விளையாடுவதைப் பார்க்கின்றேன்! உடனே ஒரு கணம் என்னையே நான் எண்ணிப் பார்க்கின்றேன்; 'இப்படிப்பட்ட அஞ்சா நெஞ்சர்களை அருந் தம்பிகளாகப் பெறும் பேறு பெற்றேனே! — என்று பெருங்களிப்பு உறுகிறேன்...”

—என்றெல்லாம், அண்ணா, புகழ்ப் பரணி பாடினார் தம் தம்பிகள் மீது!

இந்த எழுச்சி மிக்க வரிகளைக் கண்ட பின்னர் கூனனும் நிமிரமாட்டானா? கோழையும் வானேந்த மாட்டானா?

எனவே, கழக முன்னணி வீரர்கள், உழைப்பே தம் உயிர் மூச்சாக, காற்றினும் கடிய வேகத்துடன் ஆற்றி வந்தனர் அளப்பரும் பணிகளை. அண்ணாவின் அரிய கருத்துக்களை—சிந்தனை ஒளிக் கதிர்களை—இலட்சிய முழக்கங்களைத் தமிழகம் எங்கும் எதிரொலித்தனர்.

கழகத்தைக் காக்கும் விழுதுகள்

‘தம்பியுடையான் படைக்கஞ்சான்’ என்னும் முது மொழியை மெய்ப்பிக்கக் கிளம்பிய முன்னணி வீரர்கள்—அண்ணாவின் வலக் கரங்கள்—பலர் ஆவர். அவர்களுள் சிலர், அண்ணாவைவிட அகவையளவில் (வயதளவில்) பெரியவர்களாக இருந்தபோதிலும், அவர்தம் தம்பி களுள் ஒருவராக மதிக்கப் பெறுவதையே பெருமையாகக் கருதி உழைத்தவர்களும் இருந்தார்கள்—இருக்கின்றனர். தி. மு. க. தோன்றிய காலத்தில் அம் முன்னணி வீரர்களுள் தலையாய இடம் பெற்ற பெரு மறவர்களாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்:—

நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன், பேராசிரியர் க. அன்பழகன், சிந்தனைச் சிற்பி. சி. பி. சிற்றரசு, என். வி. நடராசன், ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி, ஈ. வெ. கி. சம்பத், கலைஞர் மு. கருணாநிதி, டி. கே. சீனிவாசன், கே. ஏ. மதியழகன், குடந்தை கே. கே. நீலமேகம், ‘சேலத்துப் பெரியார்’ ஜி. பி. சோமசுந்தரம், அம்பில் தருமலிங்கம், மதுரை எஸ். முத்து, ப. உ. சண்முகம், நாஞ்சில் கி. மனோகரன், பெத்தாம்பாளையம் பழனிச்சாமி, இரெ. இளம்பழுதி, தில்லை வில்லாளன், என். எஸ். இளங்கோ, சேலம் சித்தையன், போளூர் சுப்பிரமணியம், நடிப்பிசைப் புலவர் கே. ஆர். இராமசாமி, நடிகமணி டி. வி. நாராயணசாமி, தூத்துக்குடி கே. வி. கே. சாமி, எம். எஸ். சிவசாமி, காரைக்குடி ராமசுப்பைய்யா, காஞ்சி கல்யாணசுந்தரம், காஞ்சி மணிமொழியார், ஏ. கே. வேலன், பொன்மலை ஜி. பராங்குசம், திருச்சி ‘சாம்பு’—என்னும் சங்கரன், திருச்சி எம். எஸ். மணி. துறையூர் அழகமுத்து, எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம், நாகூர் அனியா, சென்னை வி. முனுசாமி, என். சீவரத்தினம், டி. எம். பார்த்தசாரதி, ஏ. எஸ். வேணு, சி. டி. டி. அரசு, சி. வி.

எம். அண்ணாமலை, எம். பி. வடிவேலு, முல்லை சத்தி, முருகு சுப்பிரமணியம், பெரியண்ணன், குறிஞ்சிப்பாடி சாம்பசிவம், கோவில்பட்டி ஈ. வி. ஏ. வள்ளிமுத்து, எஸ். நீதிமாணிக்கம், கே. கோவிந்தசாமி, எஸ். ஆர். சுப்பிரமணியம், அரங்கண்ணல், ஈழத்தடிகள், எஸ். கே. சாமி, டி. என். இராமன், கே. பி. சுந்தரம், எஸ். ஆர். சுப்பிரமணியம், ப. கண்ணன், எஸ். எஸ். இராசேந்திரன், சிவாஜி கணேசன், மாயூரம் கிட்டப்பா, மன்னை. நாராயணசாமி, முத்துப்பேட்டை தருமலிங்கம், வி. எம். ஜான், கே. எம். கண்ணபிரான்-

மற்றும் பலர் ஆவர்.

இது ஒரு முழுமையான பட்டியல் அன்று; இதிலே எத்தனையோ முன்னணி வீரர்களின் பெயர்கள் விடுபட்டிருக்கலாம். அத்துடன் மேலே குறிப்பிடப் பெற்றவர்களுள் சிலர் குறிப்பாக திரு. ஈவே. கி. சம்பத், சிவாஜி கணேசன் போன்றவர்கள் கட்சியை விட்டுப் பின்னர் விலகிச் சென்றதும் உண்டு; சிலர் அரசியலை விட்டே ஒதுங்கிப் போனதும் உண்டு.

அதேபோல், தி. மு. க. துவங்கிய நாளில் அங்கம் பெறாமற் போனாலும், பிற்காலத்தில் வந்து சேர்ந்து பெருமதிப்புப் பெற்ற முன்னணி வீரர்களும் உள்ளனர்: ‘டார்பிடோ’ ஏ. பி. சனார்த்தனம், சேலம் க. இராசாராமன், அறந்தாங்கி ஆ. துரையாசன் முதலானவர்களை இந்த வரிசையில் குறிப்பிடலாம்.

புதிதாக வந்து சேர்ந்து, கழக மண்டபத்தின் பெருந்தூண்களாகத் தம்மை உயர்த்திக் கொண்டவர்களுள் மக்கள் திலகம் எம். ஜி. இராமச்சந்திரன், கவிஞர் கண்ணதாசன் முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால் திரு.

கண்ணதாசன், பின்னர் கழகத்தை விட்டுப் பிரிந்து விட்டார்.

'ஆடவர்கள் மட்டுந்தான், தி. மு. கழக வளர்ச்சிக்கு ஆக்கம் அளித்தனரா?' என்னும் கேள்விக்கே இடம் இல்லாதவாறு' எத்தனையோ வீரமகளிரும் அண்ணாவின் அடிச்சுவட்டில் வீறுநடை போட்டுள்ளனர்.

அத்தகைய மங்கையர் குலத் திலகங்களுள், மூவா லார் இராமாமிருதத்தம்மையார், டாக்டர். எஸ். தரு மாம்பாள், டாக்டர். சத்தியவாணிமுத்து அம்மையார், திருமதி. அவமேலு அப்பாதுரை முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம்.

தி. மு. கழகத்தில் உறுப்பினர் என்னும் முறையில் நேரடியாகப் பங்குபெறுவிடினும், அண்ணாவின் சிந்தனை வித்துக்களை நாடெங்கும் தூவி செடியாக, தருவாகச் செழிக்கச் செய்தவர்களுள் மறக்கவொண்ணா மாமனிதர் கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்கள் ஆவார்கள்.

பன்மொழிப் புலவர், கா. அப்பாதிதூரையார் போன்ற இன்னும் எத்தனையோ, தமிழ் அறிஞர்களும், நீதிபதிகளும், டாக்டர்களும், அரசாங்க ஊழியர்களும் கூட மறைமுகமாகவும் நேர்முகமாகவும் கழக வளர்ச்சிக்கு அரும்பாடு பட்டதும் உண்டு. இவர்களுள், மத்திய அரசின் பொறுப்பில் உள்ள இரயில்வே துறையில் இருந்துகொண்டே வெளிப்படையாகத் தொண்டாற்றிப் பிறகு அத்துறைக்கே முழுக்குப் போட்டுவிட்டு வெளியேறி முழு அரசியல்வாதியாகவே மாறிய தலை சிறந்த எழுத்தாளரும், தத்துவமேதையுமான திரு. டி. கே. சீனிவாசன் அவர்களின் துணிவுமிக்க தொண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தொழிலாளர் நலனில் அக்கறை

கொண்ட திரு. எஸ். இராகவானந்தமும் இந்த வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்கவர் ஆவார்.

இவ்வாறாக, பற்பல இதயங்களின் எண்ண எழுச்சி—இடையறு உழைப்பு இவற்றின் மொத்த உருவமாகத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் 'நாளொரு கிளையும், பொழுதொரு அமைப்பும்' ஆக செழுமை மேவித் தழைக்கலாயிற்று.

எங்கும் பறக்கும் இருவண்ணக் கொடி

அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய வாழ்வில் உள்ள இருண்ட நிலையை உணர்ந்ததும் கருப்பு நிறத்தை மேல்பாதி யிலும், மும்முன்று துறைகளிலும் நிலவும் இருள் நிலையை இல்லாது ஒழித்து, ஒளிநிலை உருவாவதை அறிவுறுத்தும் சிவப்பு நிறத்தைக் கீழ்பாதி யிலும் கொண்ட இருவண்ணக் கொடிகள், நாடு—நகரெங்கும் பட்டொளி வீசிப் பறக்கலாயின.

புதிய கட்சி உதயமாகி ஒரு திங்கள் முடிவதற்குள்ளேயே நாடு முழுவதும் ஆங்காங்கே ஏறத்தாழ அறுநூறு கிளைக்கழகங்கள் எழுந்துவிட்டன. அக்கிளைக் கழகங்களுக்குமேல் ஒவ்வொரு வட்டத்திலும் (தாலுக்கா ஒரு வட்டக் கழகமும், அதற்குமேல் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் (District) மாவட்டக் கழகமும் உருவெடுத்தன. இம் மாவட்டக் கழகங்கள் அனைத்தும் கட்சியின் உயர்மட்ட அமைப்பான பொதுக் குழுவுக்கும் அதனின்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறும் செயற்குழுவுக்கும் கட்டுப்பாட்டவைகளாகும். இவை யாவற்றையும் இயற்றும் முனையாக—முதல் பொதுச்செயலாளராகத்தான் அண்ணா தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றிருந்தார். எடுத்த எடுப்பிலேயே ஐம்பதினாயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் கழகத்தின் உறுப்பினர் ஆகிவிட்டனர்.

முதல் வெற்றி

ஒரு கட்சியின் வளர்ச்சி அது சந்திக்கும் சமர்களைக் களையும், சாதிக்கும் சாதனைகளையுமே பொறுத்துள்ளது. தி. மு. கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவற்றுக்கான வாய்ப்புக்கள் நிறைய ஏற்பட்டன.

ஓர் ஆண்டு முடிவதற்குள்ளேயே ஒரு வெற்றியினைத் தழுவும் நற்பெற்றினையும் அது பெற்றது. எவ்வாறு தெரியுமா?

'இந்தித் திணிப்பு' என்னும் வேதாளம் 1958 முதல் அடிக்கடி முருங்கை மரத்தில் ஏறுவதும் இறங்குவதுமாகத் தமிழகப் பள்ளி மாணவர்களின் தலை எழுத் தோடு விளையாடி வருகிறது. இதைப்பற்றி முன்பே குறிப்பிட்டுள்ளோம். அந்த 'இந்தி வேதாளம்' 1950 ஆம் ஆண்டிலும் தன் கோமாளித்தனத்தைக் காட்டத்தொடங்கிற்று. ஆம், 2-5-50இல், அப்போது தமிழகக் கல்வியமைச்சராக இருந்த திரு. மாதவமேனன் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இந்தியைக் கட்டாய பாடம் ஆக்கி ஆணை பிறப்பித்தார்.

அதனை எதிர்க்கும் அறப்போரில் தீவிரமாய் இறங்கிற்று தி. மு. கழகம். அரசாங்கமோ, அதிகாரம் என்னும் இரும்புக் கரங்கொண்டு தொண்டர்களை நசுக்க முற்பட்டது; ஆயினும் துவண்டு சோர்ந்துவிடவில்லை. அத் தூய மறவர்கள்! அரசாங்க ஆணையைக் காட்டிலும் அண்ணாவின் சுண்டு விரற்கடை குறிப்பால் உணர்ந்தும் ஆணையையே அவர்கள் பெரிதாய் மதித்தனர். அதை நிறைவேற்ற முழு மூச்சுடன் அணிவகுத்தனர். கொடுமைமிக்க தடியடியோ, சிறைவாசமோ அந்தக் கொள்கைக் குன்றுகளை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை; அவர்கள் உறுதியை உடைக்க முடியவில்லை. ஆடவரின்

எதிர் போன்றே மகளிர் குலமும் இவ்வறப்போரில் ஈனாத் துயர்களுக்கெல்லாம் ஆளாயிற்று. இறுதியில், தமிழக மாணவர்களுக்குப் பூட்டப்படவிருந்த பொல்லாத் தளைகள் பொடிப்பொடியாயின; தமிழ்த்தாயின் தன்மானம் காக்கப்பெற்றது.

இரண்டே திங்கள்களில் தி. மு. கழகத்தின் எதிர்ப்பு வலிமைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத அரசு, தன் 'திணிப்பு வேலையை' நிறுத்திக்கொள்வது என்று தீர்மானித்தது.

18-7-1950-இல் இந்தி கட்டாய பாடம் இல்லை; விருப்பப் பாடமே' என்று கல்வியமைச்சர் திரு. மாதவமேனனே மறு ஆணை பிறப்பித்தார்.

இது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்துக்குத் தொடக்க நாட்களில் கிட்டிய முதல் வெற்றி என்றே பெருமிதத்துடன் கூறலாம்.

இந்த வெற்றியினால் விளைந்த பெற்றிமிக்க களிப்பிலே தாம் மட்டும் திளைக்காமல் தம் தம்பிகளையும் திளைக்கச்செய்து அறிக்கை விடுத்தார் அண்ணா.

'தாம் இன் புறுவ(து) உலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்'

என்னும் வாய்மொழியே அண்ணாவின் அவ்வறிக்கை நிறைவுறுத்துவதாய் அமைந்திருந்தது.

"இந்தி எதிர்ப்பிலே வெற்றி கண்டுவிட்டோம். இந்தி விருப்பப் பாடம்தான் என்று அறிவித்துவிட்டார் கல்வி அமைச்சர். இந்த வெற்றிச் செய்தியை துண்டுப் பிரசுரங்கள், பொதுக்கூட்டங்கள் மூலம் பொதுமக்களுக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள். இந்தியை எதிர்த்து அறப்

போரில் ஈடுபட்ட உள்ளூர் கழகத் தோழர்களுக்கு நன்றியும் மகிழ்ச்சியும் வாழ்த்தும் தெரிவியுங்கள். ந. அ. அறப்போர் பலன் தந்துவிட்டது. அதை மக்களுக்கு, தெரிவியுங்கள்.”

அண்ணாவின் இவ் வமிழ்தச் சொற்களைக் கண்டு தங்கத் தம்பிகளின் உள்ளத்தில் பொங்கிப் பிரிட்டது உற்சாகம். அவர்கள் தொடர்ந்து பல அறப்போர்க் களங்களில் குதிப்பதற்கு ஆயத்தமாகிவிட்டார்கள்.

எழுத்துரிமைப் போர்

‘திராவிட நாடு’—இதழ்மீது வழக்கு

1946-இல் சென்னை மாநிலத்தில் காங்கிரசுக் கட்சியின் இடைக்கால அரசு (Interim Government) ஏற்பட்டது. ‘ஆந்திரகேசரி’ டி. பிரகாசம் அவர்கள் முதல் அமைச்சர் ஆனார். ஐதராபாத் நீங்கலாகவுள்ள ஆந்திர மாநிலமும், கேரளத்திலுள்ள மலபார் மாவட்டமும், மைசூர் மாநிலத்திலுள்ள பெல்லாரி மாவட்டமும் அப்போது தமிழகத்தோடு இணைந்து, சென்னை மாநிலம் என்னும் பெயரில் பரந்த பெரிய மாநிலமாகத் திகழ்ந்து வந்தது.

ஆந்திரப் பகுதியைச் சார்ந்தவரான திரு. பிரகாசம் அவர்களுக்குப் பின்னர், தமிழகப் பகுதியைச் சார்ந்த ஒருவர் முதலமைச்சர் ஆகவேண்டும் என்னும் வேட்கை இயல்பாகவே எழுந்தது. அதன் விளைவாகக் காந்தியடிகளின் அடிச்சுவட்டில் அணுவும் பிறழாமல் நடந்து, ஏழைகளின் தோழராய், உழைப்பாளிகளின் உற்ற நண்பராய், எளிமைக்கே எழில் சேர்ப்பவராய் விளங்கிய திரு. ஓமாந்தார் இராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் முதல் அமைச்சர் ஆகவேண்டும் என்று பலரும் விழைந்தனர். ஆனால், திரு. பிரகாசம் அவர்களோ திரு. ஓமாந்தாராரை எதிர்த்துப் போட்டியிட்டார்; ஆனால் தோல்வியுற்றார்.

காங்கிரசுக் கட்சிக்குள் நடந்த இந்தப் ‘போட்டி’ பற்றி 4-4-48, 18-4-48 நாளை ‘திராவிட நாடு’ இதழ்களில் திறனாய்வு செய்திருந்தார் அண்ணா.

அந்நாளில், அண்ணாவின் சிந்தனைக் கடலில் ஒரு தனிப்பட்ட இனநலன் பற்றிய எண்ண அலைகளே மேலோங்கி ஆர்ப்பரித்தவண்ணம் இருந்தன. எனவே, அவற்றின் நிழலோட்டம் அவர்தம் கட்டுரைகளிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தின.

“நாடாளுமன்றம் கட்சியிலே நல்லவர் என்று நாட்டு மக்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு தலைவருக்குக் காரணமின்றி - வெளியே பகிரங்கமாகக் காரணம் ஏதும் கூறப்படாத நிலையில் போட்டி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய குணம் சந்தேகிக்கப்படவில்லை; மாற்றுத் திட்டம் எதுவும் தீட்டப்படவில்லை; என்றாலும் அவருக்குப் போட்டி! அது ஏன்?”

“ஒரே கூட்டத்துக்குள் இருந்துகொண்டு, ஒரே கொடி, ஒரே கட்சி என்று சொந்தம் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும், ‘தமிழகக் காந்தி’ என்று தக்கோர் புகழ்ந்தாலும், சுயநலக் கூட்டத்தாரின் சூழ்ச்சியும் வீண்பசையும், வகுப்புவாத வெறியும் தாக்கியபடிதான் இருக்குமென்றால் காங்கிரஸ் (ஓமாந்தார்) இராமசாமியாக இருப்பவர் எந்த விதத்தில் திராவிட (பெரியார்) இராமசாமியைவிட அதிக மேலான நிலையில் இருக்கிறார் என்று கேட்கிறோம்.”

“பிராமணர் - பிராமணர் அல்லாதார் என்ற வேறுபாடு கருதாது அனைவருமே இந்தியத் தாயின் சேய்கள் என்பதாகக் கூறி பெருமகிழ்வும், பெருமிதமும் கொண்டு நின்ற இராமசாமி ரெட்டியார் போன்ற ஒருவருக்கு எதிர்ப்பு இருப்பதா?”

“நாம் நாற்பது கோடி மக்கள்; ஆனால் நாலாயிரம் சாதிகளாகப் பிளவுபட்டுப் பாழானோம். ‘உன் சாதி பெரியது; என் சாதி உயர்ந்தது; நீ மட்டும்; நீ தாழ்ந்தது’ என்று நமக்குள் சண்டையிட்டு நாசமானோம், இதைச் சாதகமாகக் கொண்டான் அன்னியன். பாழான சாதிபேதம் இந்த நாட்டில் இருக்கும் வரையில் நாடு உருப்படாது. வீணான சாதிபேதத்தாலேதான் நம் நாடு வெள்ளைக்காரனிடம் இவ்வளவு காலம் அடிமைப் பட்டு இருந்தது. தமிழர்கள் சாதிபேதத்தை அடியோடு விட்டொழிக்க வேண்டும். ‘ஒன்றே குலம்; ஒருவனே தேவன்’ என்னும் நமக்குள் ஒற்றுமை வேண்டும்; வகுப்புவாதம் கூடாது!”

“பார்ப்பனியத்தின் பலனாக ஒரு பெரிய திராவிட சமுதாயம் சின்னாபின்பைப்பட்டுப் போய்க் கிடக்கிறது. பிறர்க்கு அடிமைகளாக, பேசும் ஊமைகளாக நடைப்பிணங்களாகப் போய்விட்டனர். தகப்பனுக்கு மேக வியாதி இருப்பின், பிறக்கும் குழந்தை குருடாகவும் பிறக்கலாம் என்பர் மறத்துவ நூல் சற்றேர். குருட்டுக் கிழவிக்குக் குவலயத்தின் குதூகலக் காட்சி எங்ஙனம் தெரியும்? அதுபோல்தான் திராவிட சமுதாயம், பார்ப்பனியம் என்னும் மேக நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிறக்கும் திராவிடன் குருடானிருன்.”

—அண்ணாவின் இக் கருத்துக்களைத் தாங்கிய கட்டுரைகள் தமிழக அரசின் உயர்மட்டத்தில் ஒரு பெரும் பரபரப்பை உண்டாக்கின. சட்டத்துக்குப் புறம்பான முறையில் வகுப்புக் கலவரங்களைத் தூண்டி விடக்கூடிய அக்கட்டுரைகளைத் ‘திராவிட நாடு’ வெளியிட்டது குற்றமே என்று கூறி, அதன் உரிமையாளரான அண்ணா 25-6-49க்குள் பொறுப்புத் தொகையாக ரூ. 3000 கட்டியாக வேண்டும் என்று 25-5-49-இல் கட்டளையிட்டது அரசாங்கம் ஒருமாத தவணைக் காலத் தீர்ந்ததன் அதாவது 25-6-49-க்குள் அவ்வாறு ரூபாய்

முவாயிரமும் கட்டப்படாவிட்டால், 'திராவிட நாடு' ஏடு வெளிவர முடியாமல் நின்றுபோய்விடும்.

எண்ணக் கண்ணாடி எய்திய வெற்றி!

அண்ணாவின் எண்ணக் கருவூலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியே 'திராவிட நாடு'. செந்தமிழ் சிரித்து விளையாடும்; சிந்தனைக் கத்திக்குப் புதுச்சாணை தீட்டும் அந்த ஏட்டுக்கு இப்படியொரு இடர் ஏற்படும், தடை எழும்பும் என்று கழகத்தவர்கள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. எனவே, செய்தியறிந்ததும் அவர்கள் கொதித்தெழுந்தனர்; தங்களுடைய ஆதரவையும் ஆர்வத்தையும் நன்கொடை வடிவில் வாரி இறைத்தனர்.

அந்த நன்கொடையைக் கொண்டே பொறுப்புத் தொகை முவாயிரம் ரூபாயையும் அண்ணா கட்டி முடித்தார். அரசினரின் ஆணையை எதிர்த்து உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்கும் தொடுத்தார்.

நீதிபதி பி. வி. இராசமன்னார், நீதிபதி சந்திர. ரெட்டி (இருவருமே சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தின் தலைமை நீதிபதிகளாகும் தகுதியும், பேரும் பெற்ற றவர்கள்) இருவரும் அடங்கிய 'பெஞ்சின்' முன்னே விசாரணைக்கு வந்தது வழக்கு.

முன்று நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது வழக்கு விசாரணை. முடிவில் 4-11-1949-ஆம் நாள் அன்று அண்ணாவின் கட்டுரைகளில் சட்டத்துக்குப் புறம்பான கருத்துக்கள் இடம்பெற்றிருப்பதாக முழுமையாக உறுதி செய்ய முடியாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி, நீதிபதிகள், அரசினரின் ஆணையைத் தள்ளுபடி செய்தனர்; அண்ணா முன்பே கட்டிவிட்ட ரூபாய் முவாயிரத்தையும் அவருக்கே திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்றும் தீர்ப்பளித்தனர்.

இது அண்ணாவின் எழுத்து வன்மைக்குக் கிட்டிய இரயற்ற மாபெரும் வெற்றியாகும்.

இவ்வாறு உயர்நீதி மன்றம் தீர்ப்பளித்ததும் அரசினர், பொறுப்புத்தொகை ரூபாய் முவாயிரத்தையும் அண்ணாவிடமே திருப்பி அளித்தனர். அந்தத் தொகையை அண்ணா என்ன செய்தார் தெரியுமா? தாமே அதை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை; அப்படியே எடுத்துக்கொண்டிருந்தாலும் அவரது பாசம் புனலில் நீச்சலடிப்பதையே நிகரற்ற செல்வமாய்க் கருதும் தம்பிமார்கள் தட்டிக் கேட்கப்போவதும் இல்லை. எனினும் கூட அத்தொகை முழுமையையும் நன்கொடை வழங்கிய ஏழை—எளிய மக்களுக்கு அவரவர்களுக்குரிய தொகையை அண்ணா திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்.

இதிலிருந்தே, அண்ணாவின் நாணயமும், பணப் பித்துப் பிடிக்காத பண்பாடும் நன்கு விளங்குகின்றன அல்லவா?

'ஆரிய மாயை'—நூல் வழக்கு

மேதைகளுக்குச் சோதனைகள்

உலகப் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களில் பெரும் பாலோர் தத்தம் அரசினரின் அடக்குமுறைக்கு ஆளாகி அவ்வப்போது எல்லையற்ற அல்லல்களுக்கு இரையாகித் தான் இருக்கின்றனர்.

இலக்கியச் சிற்பி டால்ஸ்டாய்

இந்தப் பரந்த உலகம் முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டாலும், இதுகாறும் தோன்றியுள்ள சிறந்த இலக்கியச் சிற்பிகளுள், இணையற்ற தலைமைச் சிற்பியாக ருந்தரமான ஓர் இடத்தைப் பற்றி நிற்பவர் மாபெரறி

ஞர் வியோ டால்ஸ்டாய் அவர்களே! அரைத்த மாபுயே அரைக்கும் சில எழுத்தாளர்களைப்போல் அல்லல், மனித வாழ்வின் அவிழ்க்க முடியாத பற்பல சில களையும் பல்வேறு கோணங்களில் நின்று பார்த்து அவற்றுக்குப் படிப்படியே எவ்வாறெல்லாம் தீர்வு காணலாம் என்பதை துணிந்து சொல்ல முற்பட்டவர் அவர். சிறைப்போல் இருக்கும் பொருளின் எழிலை வடித்துவிட்டதாக இறுமாப்புக் கொள்பவர் அல்லர் அவர். இருக்கவேண்டியது என்ன என்பதையும் எழில் குலுங்க வகுத்துக் காட்டுவதே ஓர் உண்மையான இலக்கியச் சிற்பியின் கடமை என்பதை உணர்த்திக் காட்டியவர் அவர். சுருங்கச் சொன்னால் அவர் வெறும் படப்பிடிப்பு எழுத்தாளர்கள் அல்லர்; மக்களுக்குப் பயன் தரத்தக்க வாழ்க்கைப் பாதைகளைப் 'படைத்துக் காட்டும்' கடவுள் ஆவார் அவர்.

(1) பெண்களின் உள்ளக் குமுறலை வெளிக் கொணர்ந்து, அவர்களுடைய இருள் கப்பும் வாழ்க்கையில் ஒளியேற்ற வேண்டும் என்று அழுத்தமாக வற்புறுத்தும் அழகான பாங்கு—(2) சண்டை புரிவதில் நெப்போலியனைப்போல் எத்துணை பெரிய தாளைத் தளபதியாக இருப்பினும் பனிமழை போன்ற இயற்கையின் ஆற்றலுக்கு மண்டியிடத்தான் வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்காட்டி, போரினும் அமைதியே மேலானது என்பதை வலியுறுத்தி வன்முறை மனப்போக்கின்மீது தொடுக்கும் நளினமான தாக்குதல்—(3) கொடுமைக் கெல்லாம் கொடுமையான வறுமையை ஒழித்துக் கட்டி, தம்மிடம் இருப்பதை எல்லார்க்கும் வழங்கிப் பொதுவுடைமையாக்கும் இரக்கப் பண்பு கொண்டவர்களே உண்மையான தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவர்கள் என்பதை உணர்த்துகின்ற நயமான பாடம்—அழகிய தனித்

தன்னை வாய்ந்த எழுத்தாற்றல்களினால் தன்னிகரற்று உயர்ந்தவர் டால்ஸ்டாய். அவரது சிந்தனைக் கண் இடுடைத்தின் தெளிவு, நம் அண்ணா அவர்களுக்கும் உண்டாகட்டும்.

அத்தகைய மாமேதை டால்ஸ்டாய் அவர்களே, தம்முடைய புரட்சிமிக்க கருத்துக்களின் காரணமாக அப்போதைய உருசியநாட்டு அரசின் அடக்குமுறைக்கு ஆளாக நேர்ந்ததண்டு. அவருடைய நூல்களுக்குத் தடை விதித்துக் கொடுமை செய்தனர் அரசினர்.

எமிலி சோலா

பிரஞ்சு இலக்கிய மேதை எமிலி சோலாவைப் பற்றி, இலக்கிய ஆர்வம் கொண்ட யாரும் அறியாமல் இருக்க முடியாது. அவரும் தம் எழுத்தின் நிமித்தமாக அரசினரின் அடக்குமுறைக்கு ஆளானவரே! தம் நண்பர் ஒருவர் நியாயமாகத் தண்டிக்கப்பட்டதை எதிர்த்து எழுதிய ஆற்காட நாட்டைவிட்டே ஓட்டம் பிடிக்க நேர்ந்தவர்.

பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல்

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் மேலைநாடுகளின் 'தத்துவப் பேரொளி' (The Great Light of Western Philosophy) யாகத் திகழும் பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் (Bertrand Russel), சவகர்லால் நேரு அவர்களுக்கு மட்டுமின்றி, நம் அண்ணாவுக்கும் பிடித்தமான எழுத்து வேந்தர். அத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த ரஸ்ஸல் அவர்களும் எழுத்தின் காரணமாக இன்னல்களுக்கு இலக்கானவர். சமூக அமைப்பிலே புரட்சிகரமான மாறுதலைத் தோற்றுவித்து விடும் என்று காரணம் கூறி, அவருடைய 'Marriage and Morals'—'திருமணம் மற்றும் ஒழுக்க விதிகள்' என்னும்

நூலுக்குத் தடை விதித்தது அமெரிக்க அரசு. தனது விளைந்த இடர்கள் ஏராளம்!

அண்ணா சந்தித்த அடக்குமுறை

இத்தகைய உலகப் பேரறிஞர்களின் பட்டியலில் தமக்கும் ஓர் இடத்தை உருவாக்கிக்கொண்டு வருபவர் அல்லவா அண்ணா? எனவேதான், அம்மேதைகளுக்கு எழுத்துத் துறையில் ஏற்பட்ட சோதனைகள் அண்ணாவுக்கும் ஏற்பட்டன. அச்சோதனைகளுள் ஒன்றே 'ஆரிய மாயை' நூல்மீதான வழக்கு!

இன எழுச்சியூட்டிய இருபெருந் தலைவர்கள்

அழுக்கப்பட்ட பந்து எம்பி எழும்; அழுத்தப்பட்ட இனமும் என்றவது ஒருநாள் வீறு கொண்டு எழும். அத்தகைய இன எழுச்சிக்குப் பாடுபடும் தலைவர்கள் இன்று உலகெங்கும் விரவியிருக்கிறார்கள்.

நீக்ரோ இனத்தின் எழுச்சிக்காக ஆல்பெர்ட் லூதுலி (Albert Luthuli) என்பார் தென்னாப்பிரிக்க நாட்டிலே போராடியதைக் கண்டோம். அமைதியாகத் தாம் நடத்திய அந்த அறப்போருக்காகவே அவருக்கு 'நோபல் பரிசு' வழங்கப்பட்டதையும் அறிவோம். அவரைப் போலவே நீக்ரோ இன எழுச்சிக்காக அமெரிக்க நாட்டிலே மார்ட்டின் லூதர் கிங் போராடுவதைக் காண்கிறோம். அவரும், தம் அறப்போர் நெறியின் காரணமாக 'நோபல் பரிசு' வழங்கப்பெற்றுள்ளார்.

அம்பேத்கார்—காந்தியடிகள் அரிய தொண்டு

அந்த நீக்ரோ இனத்தவரைப்போல்தான் இந்த நாட்டில் ஆதி திராவிட மக்கள் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாயினர். அவர்களுடைய எழுச்சிக்காகவும், விழிப்

புக்காகவும் ஒருபுறத்தில் டாக்டர் பி. ஆர். அம்பேத்காரும், மகாத்மா காந்தியடிகளும் போராடினர். இவர்களுடைய இடையறாப் பணிகளால் இன்று ஆதி-திராவிட மக்கள்—தாழ்த்தப்பட்ட அரிசன, மலைவாசி மக்கள்—ஒரளவு முன்னேறி விட்டனர்.—முன்னேறி வருகின்றனர் என்பது கண்கூடு.

பிராமணர் அல்லாத பிற்பட்ட வகுப்பார்

இந்த ஆதி திராவிட இன மக்கள் கிடந்த பாதாள நிலைக்குச் சற்று மேலே இருப்பதுதான் பிற்பட்ட சமூகம். இது அன்றும் முன்னேறவில்லை; இன்றும் முன்னேறவில்லை. ஆதி திராவிட இன மக்கள் அடைந்த இழிநிலை நூறு பங்கு என்றால், இந்தப் பிற்பட்ட வகுப்பினர் (Backward Communities) சுமந்து வரும் இழிநிலை எழுபத்தைந்து பங்குக்குக் குறையாது. சமூகம், அரசியல் பொருளாதாரம் முதலான எல்லாத் துறையிலும் பின்தங்கிப்போன இந்த மக்களே தென்னாட்டில் 'திராவிட இனத்தவர்', 'பிராமணர் அல்லாதவர்' (Non-Brahmins) என்று வழங்கப்படுகின்றனர்.

ஆதி திராவிட மக்களோடு சேர்ந்து அவர்சனும் எழுச்சியுற வேண்டும் என்பதற்காகவே சர். பி. தியாக ராயர், டி. எம். நாயர், டாக்டர் நடேசன் போன்றவர்கள் பாடுபட்டார்கள். அவர்களை அடுத்து இன்று பெரியார் ஈ. வே. ரா. அவர்கள் பாடுபட்டு வருகிறார்கள்.

இதயத்தில் வளர்ந்த இனப்பற்று

இளமைக் காலத்திலேயே, ஒடுக்கப்பட்ட பிற்பட்ட வகுப்பு ஒன்றில் பிறந்ததன் காரணமாக அண்ணா எவ்வாறு இன உணர்வால் கண்டி இழுக்கப்பட்டார்

என்பதை முன்பே கண்டோம். நீதிக்கட்சித் தலைவரின் தோழமையால் முனைவிட்டுச் செடியாகிக்கொண்டிருந்த இனப்பற்று, பெரியாரைத் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்ட பின் அண்ணாவின் சிந்தனையில் பெரு மரமாய் உருவாகித் தழைத்ததில் வியப்பேதும் இல்லை.

வீழ்ச்சிக்கு வித்திட்டவர் யார்?

ஓர் இனம் வீழ்ச்சியுற்றது என்று கூறும்போது, அவ்வாறு அதை வீழ்த்திய இனம் 'அல்லது நெறி எது என்பதையும் எழுச்சியூட்ட வந்தவர்கள் கூறும்படிதான் நேரும்.

நீக்ரோ இனத்தவரின் வீழ்ச்சிக்கு வெள்ளையர் இனமே காரணம் என்று வாதிக்கப்படவில்லையா? இன்று அமெரிக்க நாட்டையே 'வெள்ளையர் நாடு' என்றும் 'நீக்ரோ நாடு' என்றும் இரு பகுதிகளாகப் பிரித்தால் தான் என்ன என்னும் புதிய கருத்தே அங்கே உதயமாக வில்லையா?

அப்படித்தான் திராவிட இனத்தவர் எப்படி அழுத்தப்பட்டார்கள் என்ற வினா எழுந்தது; அவர்களுக்கு என்று தனி நாடே அமைத்துவிட்டால் என்ன என்ற வேட்கையும் எழுந்தது.

இவ்வாறு மிகப் பெரிய ஓர் இனத்தைச் சார்ந்த மக்கள் மிக இழிந்த நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டது எப்படி, யாரால், ஏன் என்ற கேள்விகள் எழுந்தபோது சாதிப் பாடுபாடுகளுக்கு வித்தாய் அமைந்த 'வருணச் சிரம' முறையை—(குல ஒழுக்க நெறியை) நாட்டில் புகுத்திய ஆரிய நெறி முறையைத்தான், எழுச்சியூட்ட வந்த தலைவர்கள் விடையாகப் பகர நேர்ந்தது.

ஆதாரங் காட்டவே 'ஆரிய மாயை'!

ஓர் இனத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாகப் பிறிதோர் இனம் அல்லது நெறிமுறையைச் சுட்டிக் காட்டும் பொழுது, அதற்குச் சரியான சான்று காட்ட வேண்டாமா? அவ்வாறு காட்டாவிட்டால், ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின்மீது அபாண்டப் பழி சுமத்திய குற்றம் ஏற்பட்டுவிடாதா? அத்தகைய குற்றச்சாட்டுக்கு இலக் காகாமல் இருக்கும் பொருட்டு இழி நிலையில் இருக்கும் திராவிட இனத்தவர்க்கு ஏன் எழுச்சியூட்ட வேண்டும் என்பதற்கான ஆதாரங்களையும் வரலாற்றுப் பின்னணி களையும் கட்டுரைகளாக வரைந்தார் அண்ணா. அவையே 'ஆரிய மாயை' நூல் ஆயிற்று.

வரலாற்றுப் பின்னணி

ஐயாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே தென்னாட்டில் மட்டுமின்றி, மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா பகுதிகளைக் கொண்ட வட இந்தியாவிலும் திராவிட நாகரீகம் எவ்வாறு செழித்து ஒங்கியது என்பதையும், ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்தியாவில் நுழைந்த ஆரிய நாகரிகத்தால் அது எங்ஙனம் தன் சீர்மையை இழந்து சிறுமையுற்றது என்பதையும், புகழ் வாய்ந்த பழைய வரலாற்றுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் வகையில், இன்றைய திராவிட இன மாந்தர் ஏன் எழுச்சி கொள்ளவேண்டும் என்பதையும், 'ஆரிய மாயை' நூலில் விளிவாக மட்டுமின்றி உணர்ச்சித் துடிப்போடும் விளக்கியுள்ளார் அண்ணா.

ஆரிய அறிஞரும், ஆங்கில அறிஞரும்

தம்முடைய வாதங்களுக்கு ஆதாரமாக ஆங்கிலப் பேரறிஞர்களின் நூல்களைச் சுட்டிக்காட்டும் அளவோடு

அண்ணா நிற்கவில்லை; 'ஆரியப் பேரறிஞர்'களிக் ஆராய்ச்சி யுரைகளையும் தமக்குத் துணையாக இழுத்தள்ளாரி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரெஞ்சுப் பாதிரியார் ஆபி. ஜே. ஏ. டுபாய்ஸ் (Abbe. J. A. Dubois), ஏ. எல். சாண்டர்ஸ் முதலான எத்தனையோ, மேனாட்டு அறிஞர்களின் கூற்றுக்களை எடுத்துக்காட்டியதுடன் நின்றாரா? இல்லை. ஆரிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்களான திரு. பி. டி. சீனியர்சு அய்யங்கர் எம். ஏ. ('இந்தியச் சரித்திரம்') திரு எம். எஸ். இராமசாமி அய்யங்கர் ('மதுரை ஜில்லா புவருணக நூல்') திரு. பி. வி. இராமகிருஷ்ண ராவ் எம். ஏ. பி. எல். ('தொடக்க கால ஆந்திர தேச அரச பரம்பரைகள்' (Early Dynasties of Andhra Desa)

—முதலானவர்களின் கூற்றுக்களையே வாதங்களுக்கு அண்ணா, ஆதாரங்களாகத் தேடித் தந்திருப்பது சிந்தனைக் குரியது ஆகும்.

இளமைத் துடிப்பில் எழுந்த நூல்

1943-இல் தான் அண்ணாவின் 'ஆரிய மாயை' நூல் வெளியாயிற்று. அப்போது அவருக்கு முப்பத்துநான்கே வயது. இளமையின் உணர்ச்சித் துடிப்பு உச்சாணிக் கொம்பேறிக் கடுமையான வேகத்தைக் காட்டும் கால கட்டம் அது. எனவே, அந்தத் துடிப்புத் தெறிக்கச் சொற்களைக் கொட்டி, அவர் நூலைப் படைத்திருந்ததில் வியப்பேதும் இல்லை. மீளாத் துயிலில் ஆழ்ந்துவிட்ட ஓர் இனத்தவர் மிடுக்கோடு விழிப்புற்று எழ, எந்த ஓர் எழுச்சிக் தலைவரும் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய பாதையே அது.

இனம் பற்றிய எண்ண வளையம்

ஆனால், அதே துடிப்புடன், இந்த ஐம்பத்தெட்டாம் வயதிலும் (1967) அப்படியொரு நூலை அண்ணா ஆக்கித் திருவாரா என்னில் அது ஐயப்பாட்டிற்குரியதே? அவ்வாறு எழுத முற்படமாட்டார் என்றும் துணிந்து மொழியலாம்.

அவருடைய எழுத்தாற்றலில் தளர்ச்சி ஏற்பட்டு விட்டதாக இதற்குப் பொருள் கொண்டுவிடக்கூடாது. சிந்தனைத் திறனில் முதிர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது என்று இதனை நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதுவே உண்மையும் ஆகும்.

மேலும், 'இனம்' பற்றிய அவரது எண்ண வளையம் இப்பொழுது எவ்வளவோ பெரிதாக விரிவடைந்து விட்டது. ஒரு தனிப்பட்ட இன நலனுக்கு மட்டுமே போராடும் நிலையைவிட்டு மேலே சென்று, அவ்வினத்தோடு தொடர்பும் தோழமையும் கொண்ட பிற இன மாந்தரும் கூடி வாழ்கின்ற நிலப்பகுதி முழுவதுமே முன் னேற வேண்டும் என்று செயலாற்றும் அளவுக்கு அவரது "அகம்"—(உள்ளம்) அகலமாகியிருக்கிறது. அத்துடன் தம்முடைய இனத் தவர் வளர்ச்சியை ஒருகாலத்தில் அறிந்தோ அறியாமலோ பாழ்படுத்தியவர்களாயிற்றே என்று பகைமையைப் பாராட்டி, ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்னும் இழிந்த நோக்கமும் இப்போது அவரிடம் இல்லை. மாண்புமிக்க உலகப் பெருந்தலைவர்களுக்கே உரிய ஆழ்ந்த தெளிவான அமைதியான சிந்தனையும், பரந்த மனப்

பான்மையும் அவரிடம் வந்து படித்துவிட்டதே
இதற்குக் காரணம்.

எழுத்துரிமை பறிக்கப்பட்டது

‘ஆரிய மாயை’—நூல் 1943-ஆம் ஆண்டிலேயே வெளிவந்து, மூன்று பதிப்புகள் வரை செலவாகி, ஏறத்தாழ ஏழு ஆண்டுகள் பறக்கும் வரைகூட, அது ஒரு தகாத நூலாக அரசினரின் கண்களுக்குப் படவில்லை. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்னும் தனிக் கட்சி துவக்கி அதன் தன்னிகரற்ற வழிகாட்டியாக அண்ணா வளர்ந்த பிறகு, அவரது வளர்ச்சியைப் பார்க்கப் பொறுக்காததாலோ என்னவோ 1950-இல் அப்போதைய அரசு ‘ஆரிய மாயை’ நூலைச் சட்டத்துக்குப் புறம்பானதாகக் கடை விதித்தது; அதன் ஆசிரியராகிய அண்ணாவை மட்டுமின்றி, அதனை வெளியிட்ட திருச்சி ‘திராவிடப் பண்ணை’ உரிமையாளர் திரு. கண்ணப்பன் அவர்களையும் குற்றவாளிக் கூண்டிலே ஏற்றிப் பார்த்தது.

சிறையிலே தியாகக் செய்மல்

திருச்சி நீதி மன்றத்தில் நடந்த இவ்வழக்கின் முடிவில் இந்தியன் பின்கோடு சட்டம் 193-ஊ பிரிவின் படி, அண்ணா அவர்கள் குற்றவாளியே என்று கூறப் பட்டார். 100 ரூபாய் அபராதம் அல்லது ஆறு மாதம் வெறுங்காவல் சிறை என்று தண்டனையும் விதிக்கப் பட்டார். அபராதம் செலுத்தி வெளியே வருவதைக் காட்டிலும் சிறையினுள் சென்று தியாக வேள்வியில் குதிப்பதையே அண்ணா பெரிதும் விரும்பினார்.

மக்களாட்சி மலர்ந்திருப்பதால் கூறப்படும், ஒரு நாட்டில் எழுத்துரிமைக்குத் தடைவிதிக்கலாமா என்

பதை நேரிய உள்ள கொண்டோர் ஆழ்ந்து சிந்திக்கவும், அடக்குமுறையின்பால் வெறுப்பை உமிழவும் அண்ணவின் சிறை நுழைவு வழியமைத்துக் கொடுத்தது.

பழைய தலைவருடன் புதிய அநுபவம்

இந்தச் சிறைவாழ்வின்போது அண்ணவுக்குப் புதிய அநுபவம் ஒன்று ஏற்பட்டது. தாம் எந்தத் தலைவரைத் தெய்வமாக வழிபட்டாரோ, பிறகு எந்தத் தலைவரின் கொள்கைக்குப் புறம்பான பொருந்தாத் திருமணத்தால் பிரிந்து சென்று தனிக் கட்சி கண்டாரோ, அதே தலைவரோடு, சேர்ந்து சிறையில் உறைய வேண்டியிருந்ததே அந்த அநுபவம்!

அதைப் பற்றித் ‘தம்பிக்கு’ மடல் பகுதியில், தம் முடைய ஏட்டில், அண்ணா எவ்வாறு எழில் கொஞ்சத் தீட்டியுள்ளார் பாருங்கள்.

“—திருச்சியில் எனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பு எப்படிப்பட்டது தெரியுமா தம்பி! பெரியாரும் அதே நாளில் அதே விதமான தண்டனை பெற்று அதே சிறைக்கு வந்தார்.

‘ஆரிய மாயை’—என்னும் ஏடு தீட்டியதற்காக எனக்குச் சிறை.

‘பொன் மொழிகள்’—தீட்டியதற்காகப் பெருயாருக்குச் சிறை.

திருச்சிக் கோர்ட்டாருக்கு இப்படியொரு காட்சியைக் காணவேண்டுமென்று ஆசைபோலும்! இரண்டும் தனித்தனி வழக்குகள்; தனித் தனியாகத்தான் விசாரணைகள்; எனினும் தீர்ப்பு மட்டும் ஒரே நாளில், ஒரே நேரத்தில் அளிக்கப்பட்டது. பிரிந்து நெடுந்தூரம்

வந்துவிட்ட என்னை, அன்று அந்தக் கோர்ட்டில் பெரியாருக்குப் பக்கத்திலே நிற்கச் செய்து, வேடிக்கை பார்த்தது வழக்கு மன்றம். போலீஸ் அதிகாரிகள் அதைத் தொடர்ந்து ஒரே வானில் (Van) ஏற்றிச் சென்றனர். அதைத் தொடர்ந்து திருச்சி மத்திய சிறையிலே இருந்த அதிகாரி, பெரியார் கொண்டுவந்திருந்த சாமான்களைக் கணக்குப் பார்த்துச் சரியாக இருக்கிறதா என்று கூறும் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்தார். என் வாழ்க்கையில் நான் மறக்க முடியாத சம்பவம். எனக்கு உள்ளூர்பயம். கேள்விக் கணையுடன் நிறுத்திக் கொள்ளாமல் அன்புக் கணையையும் ஏவினால் என்னால் எப்படித் தாங்கிக்கொள்ள முடியும் என்றெல்லாம் அச்சப் பட்டேன்.

பக்கத்துப் பக்கத்து அறை; பகலெல்லாம் திறந்து தான் இருக்கும்; பலர் வருவார்கள்; இங்கு சிறிது நேரம் அங்கு சிறிது நேரம்; இன்னும் சிலர் கூர்ந்து கவனித்த படி இருப்பார்கள். நாங்கள் இருவரும் பேசிக்கொள்கிறோமோ என்று. அவர் அறைக்கு உள்ளே இருக்கும் போது நான் வெளியே மரத்தடியில் அவர் வெளியே வர முயற்சிக்கிறார் என்று தெரிந்ததும் நான் அறைக்கு உள்ளே சென்று விடுவேன்.

இப்படிப் பதிது நாட்கள்!

நாளைய தினம் எங்களை விடுவிக்கிறார்கள்—முன் தினம் நடுப்பகலுக்கு மேல் ஓர் உருசிகரமான சம்பவம் நடைபெற்றது. பெரியாருக்கு வேலைகள் செய்துவந்த 'கைதி' என் அறைக்குள் நுழைந்து, 'ஐயா தரச் சொன்னார்'—என்று சொல்லி, என்னிடம் ஆறு பிஸ்கட்டுகள் கொடுத்தான். கையில் வாங்கியதும் என் நினைவு பல ஆண்டுகள் அவருடன் இருந்தபோது கண்ட காட்சிகளின்மீது சென்றது.

மறுநாள் திடீரென்று விடுதலை கிடைத்தது. அந்த வேடிக்கையையும் கேள், தம்பி! எங்களை விடுதலை செய்யப் போகிறார்கள் என்ற செய்தி உள்ளே எங்களுக்குத் தெரிவதற்கு முன்பே வெளியே தெரிந்துவிட்டிருக்கிறது. எனவே எங்களை அழைத்துச் செல்ல நண்பர்கள் வெளியே ஏற்பாடுகள் செய்யத் தொடங்கிவிட்டிருந்தனர். நமது (தி. மு.) கழகத்தார் ஏற்பாடுகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டு நேரத்தை மறந்துவிட்டனர்; எனவே சிறைக் கதவு திறக்கப்பட்டு எங்களை வெளியே அனுப்பியதும் வாசற்படியருகே பெரியாரை அழைத்துச் செல்ல வந்தவர்கள் கொண்டுவந்த மோட்டார்தான் இருந்தது. அதற்கு என்னையும் அழைத்துச் சென்றனர். இது போதாதென்று போட்டோ எடுப்பவர் ஒருவர் ஓடி வந்தார். 'இருவரும் அப்படியே, நெருக்கமாக நல்லுங் கள்' என்று போட்டோ எடுத்துவிட்டார் அது வெளியிடப்படவில்லை... வேதாசலம் அவர்கள் வீடு வரையில் சென்று அவர் இறங்கிக்கொண்டார். நான் அதே மோட்டாரில் சரம்பு இல்லம் சென்றேன்.

கவனித்தாயா தம்பி, எனக்கு ஏற்பட்ட இந்த அநுபவத்தை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற ஒரு தனி அமைப்புக்குப் பெரியதோர் ஆபத்து இந்தப் பதிது நாட்கள் என்று நண்பர் ஒருவர் கூறினார். உண்மை தான். நான் அவ்வளவு சுலபத்தில் பனதைக் கரைய விட்டுவிடுபவன்தான். ஆனால், பத்து நாட்கள் அவருடன் பேசி மீண்டும் பழைய நட்பைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு என்னைத் தட்டித் தட்டி அழைத்தபோதும் நான் அந்த எண்ணத்திற்கு இடங் கொடுக்காதிருந்தேன். காரணம் கொடியவன் என்பதல்ல. நான் ஒரு அமைப்புக்குப் பொறுப்பாளியாக்கப்பட்டு விட்டதால், நான் மேற்கொள்ளும் எந்த நடவடிக்கையும் அந்த அமைப்பை

உருக்குலைக்கக் கூடியதாக இருக்கக்கூடாது என்ற நேர்மையான எண்ணத்தினால்தான்."

—பாசத்திற்கே இலக்கணமாய்த் திகழ்ந்து, அந்தப் பாசப் புனலாலேயே ஒரு மாபெரும் இயக்கத்தையே வளர்த்துவிட்ட அண்ணா, அதே பாச மலரைத் தனித்துச் சிறையில் இருந்தபொழுது தம்முடைய 'குரு'வே சொரிந்த நிலையிலும்கூட அதன் மனத்திலே மயங்கிச் சென்றுவிடாமை, தம்மை நம்பி அணி திரண்டுகொண்டிருக்கும் இலட்சக்கணக்கான இளைஞர்களை நட்பாற்றிய கைவிட்டு விடக்கூடாது என்ற அண்ணாவின் பொறுப்பு உணர்வையே காட்டுறது.

உணவா? உயிர் மூச்சா?

பாசம் என்பது உணவைப்போல் தேவையானது தான்; ஆனால் இலட்சியமோ உயிர் மூச்சுப்போல் இன்றியமையாதது மட்டும் அன்று; இன்னையில்லாததும் ஆகும். இரண்டுக்கும் மோதல் ஏற்படுமானால், பாசத்தைக்கூட விட்டுவிடலாம்; ஆனால், இலட்சியத்தை ஒருவன் விட முடியுமா?

இதைத்தான் காட்டுகின்றன, 'ஆரிய மாயை' வழக்கு பற்றி அண்ணா வரைந்துள்ள பொன்னுரைகள்.

அடலேறு அண்ணாவுக்குக்

கடற்கரையில் வரவேற்பு!

சிறையிலிருந்து விடுதலையாகிச் திருச்சி நகரில் உள்ள தம் பழம்பெரு அருமை நண்பர் திரு. சாம்புவின் இல்லஞ் சென்ற அண்ணா, பின்னர் புகைவண்டி மூலம் சென்னைக்குப் புறப்பட்டார். அங்கே எழுமூர் இரயில் நிலையத்தில், வாழ்த்தும், வரவேற்பும் அவருக்காகக்

காத்திருந்தன மிகப் பெரும் அளவில்! சென்னை விதிகளில் ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டார் அண்ணா. அன்று மாலை கடலின் அலைகள் மிகுதியா, மனிதர்களின் தலைகள் மிகுதியா என்று கணிக்க இயலாதவாறு, கடற்கரையில் நடைபெற்ற பாராட்டுப் பொதுக்கூட்டத்தில், இலட்சக்கணக்கான பொதுமக்கள் பங்கு கொண்டு உற்சாகமான வரவேற்பு அளித்தனர் அண்ணாவுக்கு!

தடையை மீறிக் கொச்சிகள்

'ஆரிய மாயை'—வழக்குக்குப் பின்னர், எழுத்துரிமை—பேச்சுரிமையை நிலைநாட்டும் பொருட்டு அரசினரின் அடக்குமுறையை எதிர்த்து நடவடிக்கை எடுப்பது குறித்து தி. மு. கழகம் சிந்திக்கத் தொடங்கிற்று. 1950-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 23-ம் நாள் சென்னையில் கூடிய தி. மு. க. தலைமைச் செயற்குழு சில முக்கியான தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிற்று.

அவற்றின்படி, 24-10-50 ஆம் நாள் சென்னைக்கு வருகை புரிந்த, துறையில்லா மத்திய அமைச்சர் (Minister without portfolio) திரு. சி. இராசகோபாலாச்சாரியாருக்குத் தி. மு. க. தொண்டர்கள் கறுப்புக்கொடி காட்டினர். பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாத்துரையார் போன்ற பெருமக்கள் அடிதடிக்கு ஆளாயினர்.

குன்றத்தூரில் கழகக் கூட்டத்துக்கு 144—தடையுத்தரவு விதிக்கப் பட்டதை மீறியதால் துப்பாக்கிக்குடே நிகழ்ந்தது. மாங்காடு குட்டி என்பவருக்கு மார் பிலே குண்டுக் காயம். திரு. என். வி. நடராசன் கைதானார்.

நாரணமங்கலத்திலும், சென்னைமா நகரிலும் பேச்சுரிமையை நிலைநாட்ட தடையுத்தரவு மீறப்பட்டுக் கழகத் தோழிகள் பலர் கைதாயினர்.

இலட்சியவரலாறு—வெற்றி

'ஆரிய மாயை'—நூலைப் போல. அண்ணாவின் சிந்தனை மணித்திரள்கள் தாங்கி இன எழுச்சியைத் தூண்டுகின்ற நூல் 'இலட்சிய வரலாறு'. அதற்குத் தடை விதித்து வழக்குத் தொடுத்தது அரசு. அதனை எதிர்த்து நீதிக்குப் போராடியதில் அண்ணாவுக்கு வெற்றி கிட்டிற்று.

ஆசைத்தம்பி அடைந்ததுயர்

'காந்தியார் சாந்தியடைய...?' என்னும் நூல் எழுதியதற்காக திரு. ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி சிறையில் தள்ளப்பட்டு, மொட்டையும் அடிக்கப்பட்டார். ஆனால் உயர்நீதி மன்றம், சீழ்மன்றம் அளித்த தண்டனையைத் தள்ளுபடி செய்யும் அளவுக்கு, தி. மு. க. தலைமை நிலையம் எதிர்ப்புக்காடிற்று.

புலவர் செல்வராசு வெற்றி

'கருஞ்சட்டை ஒழிய வேண்டுமா?'—என்னும் நூல் எழுதிய புலவர் பு. செல்வராசு அடக்குமுறைக்கு ஆளாக நேர்ந்தார். ஆனால், அரசு தொடுத்த வழக்கு நீதி மன்றத்தில் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

மத்திய அமைச்சர்களுக்குக் கறுப்புக்கொடி

முன்னர் குறிப்பிட்ட தீர்மானத்திற்கிணங்க, தமிழகத்துக்கு வருகை புரிந்த மத்திய அமைச்சர்களான ஆர். ஆர். திவாகர், அரிகிருஷ்ண மகதாப், கே. எம். முன்ஷி, கோபால்சாமி அய்யங்கார், சகீவன் ராம் முதலானவர்களுக்குக் கறுப்புக்கொடி காட்டப்பட்டது.

பாரதிதாசன் நூலுக்குத் தடை

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்களின் சிறப்பியல்புகள் பற்றி முன்பே எடுத்தியம்பி யுள்ளோம். இந்திய விடுதலை இயக்கக் கோட்பாடுகள் விரைந்து பரவுதற்குப் பாரதியாரின் பாடல்கள் எவ்வாறு பயன்பட்டனவோ அவ்வாறே தன்மான இயக்கத்தின் பகுத்தறிவுக் கருத்துக் கதிர்கள் தமிழகமெங்கும் ஒளிவீசுவதற்கு பாரதிதாசன் அவர்களின் எழுச்சியூட்டும் கவிதைகள் இணையற்ற பணி புரிந்திருக்கின்றன.

சீன நாட்டைப் பொதுவுடைமைத் தத்துவம் மணக்கும் செஞ்சீனமாக மாற்றியதில், மா-சே-துவின் புரட்சிப் பாடல்களுக்கும் பெரும்பங்கு உண்டு.

ஸ்பெயின் நாட்டில் முடியாட்சி வீழ்ந்து குடியாட்சி மலர்வதற்கு கவிஞர் இப்னேஜ் எப்பவரின் புரட்சிப் பாடல்கள் பெருந்துணை புரிந்துள்ளன!

அவ்வாறுதான் சாதிப் பிணக்கொழிந்த சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்குப் பாரதிதாசன் கவிதைகள் அளித்த ஆக்கத்திற்கும் ஊக்கத்திற்கும் அளவே இல்லை. அண்ணாவின் இனிய சொற்பொழிவிலும் எழில்மிக்க உரை நடை யிலும் பரிமளித்த உயிரோட்டமும் உணர்ச்சிப் பெருக்கும் அவருடைய கவிதைகளிலும் மோலோங்கி நின்றன.

அந்த நாட்களில் தன்மான இயக்கத்தைச் சார்ந்த எந்தப் பேச்சாளரும், தம் உரையின் முடிவிலோ முதலிலோ பாரதிதாசனின் கவிதை யொன்றைப் பாடுவதைப் பெருமையாகவே கருதினர். அத்தகைய மரபினை உருவாக்கியவர்களில் முன்னோடிகளாக விளங்கியவர்கள், பேராசிரியர் க. அன்பழகன், நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் ஆகியோர் ஆவார்கள். அண்ணா அவர்களுக்குப்

பாரதிதாசன் கவிதைகளிடம் ஏற்பட்டிருந்த ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டையும், இதயக் கவர்ச்சியையும் பற்றிக் கூறவே தேவையில்லை. ஒருமுறை வாஞ்சுவியில் பேசிய அவர்:

‘இருட்டறையில் உள்ளதா உலகம் சாதி
இருக்கிறது என்பானும் இருக்கின் ருனே?
மருட்டுகின்ற மதத்தலைவர் வாழ்கின் ருரே
வாயடியும் கையடியும் மறைவ தெந்நான்?
சுருட்டுகின்றார் தம்மையில் கிடைத்த வற்றைச்
சொத்தெல்லாம் தமக்கென்று சொல்வார் தம்மை
வெருட்டுவது பகுத்தறிவே இல்லை யாயின்
விடுதலையும் கெடுதலையும் ஒன்றே யாகும்!’

—என்று ‘பாண்டியன் பரிக்’—காவியத்தில் வரும் ஒரு பாட்டைக் கூறித் தம் உரையை முடித்த அழகு. மிக அருமையாய் அமைந்திருந்தது.

இவ்வாறு பாடல்களில் மட்டுமே பாரதிதாசன் அவர்கள் புரட்சித் தீயைப் பொங்கியெழுச் செய்யவில்லை; நாடக இலக்கியங்களிலும் அற்புத உணர்ச்சித் துடிப்பு ஒங்கியெழுமாறு எழுதிக் காட்டினார். அவருடைய ‘இரணியன் அக்ஷை இணையற்ற வீரன்’—என்னும் நாடகம் அத்தகைய உணர்ச்சித் துடிப்பளிக்கும் நாடகங்களுள் ஒன்றாகும். பக்திமாண்கள் பரப்பிய இதிகாச, புராணக் கதைகளில், இரணியன் ஒரு கொடியனாகவே காட்டப் பட்டுள்ளான். ஆனால், ‘இரணியன் திராவிட இனத்தைச் சார்ந்தவன்; எனவேதான் அவனது ஆற்றல் உயர்வையும் ஆட்சித் திறனையும் கண்டு பொருமைபுற்ற வரிகள், அந்தத் தூயவனைத் தீயவன் என்று மக்கள் நம்பு மாறு செய்து விட்டார்கள் அந்தப் பொல்லாக் கருத்தை இல்லாமற் செய்ய வேண்டும்’ என்ற புதிய சிந்தனை யுடன் மேற்குறிப்பிடப் பெற்ற நாடக நூலை அக்கி வீரத்தார் பாரதிதாசன்.

அரசினரோ அந் நாடகம் ‘வகுப்புக் கலவரத்தை’ (Communal riots) வளர்க்க வல்லது என்று குற்றஞ் சாட்டினர். எழுத்துரிமையைப் பறிக்கும் அரசனின் எதேச்சாதிகாரப் போக்கை வன்மையாக எதிர்ப்பது என்று தி மு கழகம் முடிவெடுத்தது.

1949—செப்டம்பர் திங்கள் பதினேழாம் நாளில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் துவக்க நாள் உரையி லேயே இந் நாடகத்துக்கு விதிக்கப்பட்ட தடையை உடைக்க வேண்டும் என்று தம் தோழர்களுக்கு அறிவுறுத்தினார் அண்ணா:

“...நமது இயக்க நாடகங்கள் தடை செய்யப்படுகின்றன சர்க்காரால். தகாத செயல்தான் இதுவும். தடை செய்யப்பட்ட நாடகங்களில் முதலாவதானது, தடை செய்யப்பட்ட நாடகங்களில் இயற்றிய ‘இரணியன் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் இயற்றிய ‘இரணியன் அல்லது இணையற்றவீரன்’ என்பது திராவிட முன்னேற்றக் கழக முன்னணியாளரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்; மன் ருடிக் கேட்கிறேன்; அவர்களின் முக்கிய வேலை, முதல்ம் வேலை இந்த நாடகத்தை ஆங்காங்குப் பொதுமக்கள்ப் முன் நடத்திக் காட்டும் திட்டம்வகுப்பதே...”

—அண்ணாவின் இவ் வாக்கை நிறைவேற்றுவதில் கண்ணாங் கருத்துமாகவே இருந்தனர் கழகத் தோழர்கள். 1949-இல் அவர் விடுத்த வேண்டுகோளை 1951-லும் அவர்கள் மறக்கவில்லை. அந் நாடகத்தைப் பொது மக்கள் யாவரும் கண்டுகளிக்கும் வண்ணம், திறந்த வெளி அரங்கில் நடத்திக் காட்டவும் பலர் முன்வந்தனர். வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் மூன்று இடங்களில் இவ் வாறு தடையை மீறி நாடகம் நடத்தப்பட்டது. ஆனால், போலீசாரோ நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே குறுக்கே மறித்து நடிக்கனையும் நடத்தியவர்களையும்

சிறைப்பிடித்தனர். நடிகர்கள் தத்தம் பாத்திரங்களுக்கேற்பப் புனைந்திருந்த ஒப்பனையையும், உடைகளையும் கூடக் களைய விடாமல் காவல் நிலையத்துக்கு (Police Station) இட்டுச் சென்றனர். நாடகத்தில் நடித்த அனைவர் மீதும் வழக்குத் தொடரப்பட்டு, தண்டிக்கப்பட்டனர்.

இவ்வாறு எழுத்துரிமை காக்கும் கிளர்ச்சியையும் தீவிரமாக நடத்திற்று தி. மு. கழகம்.

வளர்ச்சிப் படிகள்

‘அறிவகம்’—மலர்ந்தது

சுழக வளர்ச்சிக்குரிய ஆக்கப் பணிகள் தொடர்ந்து நடைபெறலாயின. அவற்றுள், கழகத் தலைமை நிலையம் இயங்குவதற்கென்று புதிய கட்டிடம் ஒன்றைத் தொடக்கத்தில் வாங்கியது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். சென்னை, இராயபுரம், சூரியநாராயண செட்டித் தெருவில், அண்ணாவின் முழு முயற்சியால் ரூபாய் மூப்பதாயிரத்துக்கு அக்கட்டிடம் வாங்கப் பெற்றது.

அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் வாழ்கின்ற மாளிகை ‘பெய்ஸ் மாளிகை’ (White House) என்று வழங்கப்படுவது போலவே தி. மு. கழகத் தலைமை நிலையம் இயங்கும் இக் கட்டிடம், ‘அறிவகம்’ என்று பெயர் சூட்டப் பெற்றது. 2-12-1951-இல் அண்ணாவின் தலைமையில் தி. மு. வி. எம். ஜான் இக் கட்டிடத்தைத் திறந்து வைத்தார்.

முதல் மாநில மாநாடு

தி. மு. கழகம் துவங்கி ஈராண்டுகள் கழித்து, பல்வேறு கிளர்ச்சிகளுக்கும், ஆக்கப் பணிகளுக்கும் மணி முடி குட்டுவதுபோல், முதல் மாநில மாநாடு சென்னையில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. 1951-ஆம் ஆண்டின் டிசம்பர் திங்கள், 13, 14, 15, 16-நாட்களில், சென்னை, எஸ். ஐ. ஏ. ஏ. திடலில் நிகழ்ந்த அம்மாநாட்டுக்குக்

கழகச் சட்ட விதிகளின்படி, பொதுச்செயலாளர் என்ற முறையில் அண்ணா தலைமை தாங்கினார்.

பல இன்றியமையாத தீர்மானங்கள் எல்லாம் இம் மாநாட்டில் நிறைவேற்றப் பெற்றன.

கண்ணீர்த் துளிகளே!

மாநாட்டின் தலைவரான அண்ணா தம்முடைய அழகான சொற்பொழிவை,

“கண்ணீர்த் துளிகளே! என் கண்ணின் மணிகளே! கழகக் காவலர்களே!...” என்று தொடங்கிய பெற்றி, எதிரே குழுமியிருந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வெள்ளத்தை உற்சாக வெள்ளத்தில் ஆழ்த்தியது.

அமெரிக்க நாட்டில், கிகாகோ நகரில் அடில உலக அகைத்துச் சமய மாநாட்டில் நமக்குமுன் உரையாற்றிய வர்கள் எல்லாரும், ‘சீமாட்டிகளே! சீமாண்களே!’ (Ladies and Gentlemen) என்று பொருப்பட விளித்துத் தம் சொற்பொழிவைத் தொடங்கிச் செல்ல, ஆனால், இந்தியாவிலிருந்து சென்றிருந்த சமயச் சாஸ்திரர் விவேகாநந்திரோ, ‘சகோதரர்களே! சகோதரிகளே!’ (Brothers and Sisters) என்று பாசந் துளும்ப தம் உரையைத் தொடங்கியதன் மூலம் ஒரு பெரும் ஆரவாரத்தை அம்மாநாட்டிலே உண்டாக்கிவிட்டார் அல்லவா? அதை விடப் பெருத்த ஆரவாரத்தைக் ‘கண்ணீர்த் துளிகளே!’ —என்று தம் உரையைத் தொடங்கியதன் மூலம் அண்ணா எழுப்பிவிட்டார் அம் மாநில மாநாட்டில்!

‘கண்ணீர்த் துளிகளே!’ என்னும் இரு சொற்களில் அப்படி என்ன உற்சாக ஆரவாரம் உண்டுபண்ணும் மாய சக்தி உள்ளது என்று சிலர் எண்ணக்கூடும்.

ஆனால், மிகுந்த பொருள் உணர்வோடுதான் அந்த இரு சொற்களையும் பயன்படுத்தினார் அண்ணா. அவருடைய முற்கால வாழ்க்கை வரலாற்றை மட்டுமின்றி எழுத்தோவியங்களையும் ஆழ்ந்து பார்த்தவர்களுக்கும், பயின்றவர்களுக்குமே அவற்றின் உண்மை தெளிவாகப் புலனாகும்.

அண்ணா, இரக்கப் பண்பும், பாச உணர்வும் மிகுதியாகக் கொண்ட மனிதத்தன்மை வாய்ந்தவர். பெரியாரைத் தம் தலைவராக ஏற்றுக்கொண்டபின் அவரைத் தந்தை போலவும் கருதி அவர்மீது பாச மழையைப் பொழிந்து வந்தார் அவர். அதனால்தான் பெரியாரின் கட்டளைகளும், கட்டுப்பாடுகளும், செயல்களும், சிந்தனைப் போக்கும் தமக்கு உடன்படாதபோதெல்லாம், மனத்திற்குள் தவியாய்த் தவித்து, உடனே மறுப்புக்கூற இயலா நிலையில் கண்ணீர்த் துளிகளைச் சிந்துவது அண்ணாவின் வழக்கம். தாம் வடிக்கும் கண்ணீர்த் துளிகளைப்பற்றிப் பின்னர் தம்முடைய கட்டுரை—சுதைகளிலும் வரைந்து காட்டுவதுண்டு.

பெரியாரால் தாம் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில், ‘ராஜபாரி—ரங்கதுறை’ என்னும் உருவகக் கதையொன்றை தமது ‘திராவிட நாடு’ இதழில் தீட்டினார் அல்லவா? அதன் இறுதியிலேயே ‘கண்ணீர்த் துளிகள்’ என்னும் சொற்களைப் பெய்திருக்கிறார் அண்ணா.

அதன்பின் பெரியாரின் பொருந்தாத திருமணம் பற்றி வெளியிட்ட அறிக்கைகளில் எல்லாம் இந்தச் சொற்கள் அடிக்கடி வந்திருப்பதைக் காணலாம். பெரியாரை விட்டுப் பிரிவதற்கு வெள்ளோட்ட முயற்சியாக ‘மாலை மணி’—நாளேட்டைத் துவக்கிய பிறகு அதிலே பெரியாரின் போக்கைப் பிடிக்காதவர்களின் பெயர்களை

வெளியிட்டகாலம், அந்தப் பட்டியலுக்குத் தலைப்பாகக் 'கண்டனக் கண்ணீர்கள்' என்று இல்லாமல் படிப்பவர்களின் உள்ளத்தைத் தொடுகின்ற வண்ணம், 'கண்ணீர்த் துளிகள்' என்றே தலைப்புக் கொடுத்தார் அண்ணா. வெடிக்கும் நெஞ்சக் குமுறலை வெளிப்படுத்தும் இச் சொற்கள், பெரியாருக்கோ 'நாராசமாக'ப் பட்டன. எனவே, அவற்றில் புதைந்திருந்த துயரத்தின் ஆழத்தைத் துளியும் பொருட்படுத்தாமல், தி. மு. கழகத்தைக் குறிப்பதற்கேற்ற கேவிச் சொற்களாகவே பெரியார் அவற்றை ஆக்கிவிட்டார். தி. மு. கழகத்தைப்பற்றிப் பேசுவோ, எழுதவோ நேரம்போதெல்லாம் 'கண்ணீர்த் துளிகள்' என்னும் வார்த்தைகளையே ஏளனமாகப் பயன்படுத்தினார் அவர்.

பெரியார் இவ்வாறு ஏளனம் செய்வதைக் கண்டு எரிச்சல் அடையத் தேவையில்லையென்றும், அந்த இகழ்ச்சியையே புக்ஷ்சியாக எடுத்துக்கொண்டு நம் முடைய கடமையைப் புரிய வேண்டும் என்றும், மறை முகமாகத் தம் தோழர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டவே, தம் முடைய தலைமை உரையைக் 'கண்ணீர்த் துளிகளே!' என்று மாநில மாநாட்டில் நிகழ்த்தத் தொடங்கினார் அண்ணா. அவருடைய உள் எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்டால்தான், அவர் அச் சொற்களைக் கூறியதும் அத்துணை உற்சாகத்துடன் ஆரவாரம் புரிந்தனர் மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த மக்கள்.

'நம் நாடு'—ஏடு

ஒரு படைவீரனுக்கு எப்படித் துப்பாக்கி மிகவும் தேவையோ அவ்வாறே, ஒரு கட்சிக்கு என்று ஏடு (பத்திரிகை) இருத்தல் மிகவும் இன்றியமையாதது.

பொதுவுடைமைக் கட்சியின் அதிகாரம் பெற்ற ஏடாகச் சோவியத் நாட்டில் 'பிராவ்தா' (Pravda) வெளிவருகிறது; சீன நாட்டில் 'செங்கொடி' வெளிவருகிறது.

அவ்வாறுதான், கட்சியின் அதிகாரம் பெற்ற ஏடாக ஒன்றை வெளியிட வேண்டும் என்று கழகத்தினர் நெடுநாட்களாகவே எண்ணி வந்தனர். தி. மு. கழகக் கொள்கைகளைத் தாங்கி 'மாலை மணி' ஏடு, 1949 முதற் கொண்டே பணியாற்றி வந்தாலும் அது திரு. டி. எம். பார்த்தசாரதி அவர்களுக்கு மட்டுமே உரிமை உள்ளதாகும். பொருளாதார இடிபாடுகளால், அதையும் அவரால் சரிவர நெடுங்காலம் வெளிக்கொணர இயலவில்லை. எனவே, கட்சிக்கென்று தனி ஏடு துவக்குவதற்குத் தீவிர நடவடிக்கைகளை அண்ணா மேற்கொள்ளலானார். முதலில், காஞ்சியிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த தம்முடைய 'திராவிட நாடு' கிழமை இதழையே நாளிதழாக மாற்றிவிடலாமா என்று எண்ணினார். ஆனால் போதிய பொருள் வசதி பெருகாததால், அது பற்றிய முயற்சியை அண்ணா கைவிட்டார்.

பின்னர், 1953-ஆம் ஆண்டு ஜூன் 15-ஆம் நாள் முதல், 'நம் நாடு' நாளேடு, கட்சியின் அதிகாரம் பெற்ற இதழாக (Official Organ) வெளிவரத் தொடங்கிற்று. பொதுச்செயலாளரான அண்ணா, அதன் ஆசிரியராகவும் பொறுப்பேற்றார்.

மும்முனைப் போராட்டம்

1953 ஜூலை திங்களில் தி. மு. கழகம் நடத்திய மும்முனைப் போராட்டம் அதன் வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்க திருப்புமுனை ஆகும். அப்போது அரசாங்கம் அள்ளி

வீசிய அடக்குமுறைக் கண்களை பொதுமக்களுக்குக் கழகத்தின்பால் இரக்கமும், பிடிப்பும் ஏற்ப வழி வகுத்துக் கொடுத்தன.

திரு. சி. இராசகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் தமிழக முதலமைச்சராக இருந்த காலம் அது. அவர் புதிதாகக் குலத்தொழில் கல்வி ஒன்றைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற முனைந்தார். அதிட்டப்படி, 6 முதல் 11 வயது வரையுள்ள குழந்தைகள் பாதிநாள் மட்டும் பள்ளியில் படித்துவிட்டு மறு பாதிநாளில் வெளியே தீதம் குலத்துக்குரிய தொழிலைக் கற்கவேண்டும். இதனால், திராவிட இன மக்களின் கல்வி வளர்ச்சி ரேழிக்கப்பட்டு அவர்கள் வாழ்வே தேய்ந்துவிடும் என்று தி. மு. கழகம் அஞ்சியது. எனவே,

“(1953) ஜூலை 14-ஆம் தேதி, புதிய கல்வித் திட்டத்தை எதிர்த்து சென்னை முதலமைச்சர், இராசகோபாலாச்சாரியார் இவ்விதத்தில் மறியல் செய்வது என்றும் இந்த உத்திரவைத் தலைமை தாங்கி நடத்தி வைக்க தோழர் ஈ. வெ. சி. சம்பத் அவர்களை நியமிப்பது என்றும்...” தி. மு. க. தலைமைச் செயற்குழு தீர்மானித்தது.

சிமென்ட் தொழில் என்றாலே ‘டால்மியா’ என்னும் பெயர்தான் உடனே நம் நினைவுக்கு வரும். வடநாட்டு முதலாளியான அந்த டால்மியா மோசடிக் குற்றம் சாட்டப்பெற்று வழக்குகளில் சிக்கித் தத்தளித்து வருவதை இந்திய நாடே அறியும். அந்த டால்மியாவின் பெயர் திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள ‘கல்லக்குடி’ என்னும் ஊருக்கு ஏனோ ஏற்பட்டுப் பெருமை வாய்ந்த அந்தப் பழம்பெயர் மறைந்தே போய்விட்டது. தென்னாட்டுத் தலைவர்கள் எவருடைய பெயரையும் வடநாட்டார் தம்

ஊர்களுக்கு விரும்பிச் சூட்டும் பெருந்தன்மை பெற்றிராதபோது தென்னாட்டில் மட்டும் பழம்பெருமையை இழக்கும் அளவுக்கு ஒரு வடநாட்டார்—அதுவும் (மோசடிக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கெல்லாம் இலக்காகக் கூடிய) ஒரு முதலாளியின் பெயரை ஓர் ஊரின்மீது ஏன் சுமத்தவேண்டும் என்று தன்மான உணர்வு மிக்க தமிழர்கள் எண்ணத் தலைப்பட்டனர். அவர்கள் உணர்வுக்கு மதிப்பளித்து.

“திராவிடத்தின் அவமானச் சின்னமாக விளங்கும் ‘டால்மியாபுரம்’ என்னும் இடுபெயரை மாற்றி, அதற்குரிய ‘கல்லக்குடி’ என்னும் பெயரை (புகைவண்டி நிலையப் பெயர்ப்பலகை முதலானவற்றில்) இடுவதை அங்கு அறப்போர் நடத்துவது” என்று தி. மு. க. செயற்குழு முடிவெடுத்தது. அவ்வறப்போரின் முதல் தலைவராகக் கைஞர் மு. கருணாநிதி நியமிக்கப்பெற்றார்.

திரு. பி. ஜி. கெர் அவர்களின் தலைமையில் அமைந்த மாநிலங்கள்—மனு அனுப்புக் குழு (States Reorganisation Commission)வின் பரிந்துரைப்படி இந்தியாவில் உள்ள மாநிலங்கள் அனைத்தும் மொழிவழியாக மாற்றி அமைக்கப்பெற்றன. அப்போது, சித்தூர் மாவட்டத்தில் உள்ள மக்கள் பெரும்பாலானோர் தமிழராக இருந்தும், அம்மாவட்டம் தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்கப்பெறவில்லை. அதை மீட்பதற்காகத் தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் திரு. ம. பொ. சிவஞான கிராமணியார் தொடங்கிய போராட்டத்தில் தம்முடைய கட்சியும் கலந்துகொள்வதை அண்ணா விரும்பினார். அறப்போரின் ஒரு கூறுக, 144 தடை ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்த திருத்தணியில் புகைவண்டியை நிறுத்தும் கிளர்ச்சி தி. மு. க. தோழர் ஏ. எல். சி. கிருஷ்ணசாமி தலைமையில் நடைபெற்றது. இவ்வாறு கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டவர்களை இந்தியத்

தலைமையமைச்சராகவிருந்த பண்டித சுவகரீலால் நேரு, கண்டித்துப் பேசியதுடன், அவர்களது செய்கை 'முட்டாள்தனமானது' (Nonsense) என்று இழிவாகவும் வசையாடினார். இதனால் கொதிப்படைந்த மக்களின் மனக்குமுறலை வெளிப்படுத்த நாட்டின் ஒரு பகுதி குடிமக்களை அவ்வாறு 'முட்டாள்' என்றெல்லாம் இழித்துப் பழிப்பது, தலைமையமைச்சர் நிலையில் உள்ள ஒருவரின் தகுதிக்கு உகந்ததன்று என்று எடுத்துக்காட்டி, மு. கழகம் முடிவு செய்தது. அதற்காக,

“இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் தலைமையமைச்சர் பண்டித நேரு, தமிழ் நாட்டு மக்கள் ஈடுபடும் போராட்டங்களுடையெல்லாம் 'நான்சென்ஸ்', 'முட்டாள்தனம்' என்று கூறியதைக் கண்டிக்கும் வகையில் ஜூலை 15-இல் தமிழகம் எங்கும் இரெயில் நிறுத்தம் செய்து, கண்டனத் தைத் தெரிவிப்பது.”

—என்று தி. மு. கழகச் செயற்குழு முடிவெடுத்தது. இவ்வாறாக,

(1) குலக் கல்வித் திட்டத்தை எதிர்த்து முதலமைச்சர் இராசகோபாலாச்சாரியார் வீட்டின் முன் மறியல்.

(2) இரெயில் நிறுத்தக் கிளர்ச்சி.

(3) 'டால்மியாபுரம்' என்பதைக் 'கல்லக்குடி'யாக மாற்றுவதற்கான அறப்போர்.

—என்று மூன்று முனைகளிலும் கழகத் தோழர்களை ஈடுபடுத்தும் தீர்மானங்களை 1953 ஜூலை 13 ஆம் நாள் தி. மு. கழகத் தலைமைச் செயற்குழு சென்னையில் நிறைவேற்றிய அன்று இரவே, அறிஞர் அண்ணா, இரா. நெடுஞ்செழியன், ஈ. வெ. கி. சம்பதி, கே. ஏ.

மதியழகன், என். வி. நடராசன் ஆகிய ஐவரும் கைது செய்யப்பட்டனர்.

ஆயினும் குறிப்பிட்ட நாட்களில், முன்னர் முடிவெடுக்கப்பட்டிருந்தவாறே மூன்று முனைகளிலும் போராட்டங்கள் வெற்றிகரமாக நடந்தன. கலைஞர் மு. சருணாதி முதலான கழக முன்னணி வீரர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். அரசினரின் அடக்குமுறை சவு—இரக்கமற்ற முறையில் தலைவிரித்து ஆடிற்று. ஆங்காங்கே துப்பாக்கிச் சூடுகளும் நிகழ்ந்தன அதனால், கல்லக்குடியில் நால்வரும் அநியாயமாக உயிர் இழந்தார்கள் பலர் படுகாயமுற்று அவதியுற்றார்கள்.

ஒரே நாளில் ஐயாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் சிறை பிடிக்கப்பட்டது. எந்த நாட்டிலும் எந்தக் காலத்திலும் நடந்திராத கொடிய நிகழ்ச்சியென்று பொதுமக்களால் பேசிக்கொள்ளப்பட்டது.

(1) இந்த மும்முனைப் போராட்டத்தில் திரு. இராசகோபாலாச்சாரியார் கொண்டுவந்த 'குலக்கல்வித் திட்டம்' ஒழிக்கப்பட்டது. (2) தி. மு. கழகத்திற்குள்ள உண்மையான உலிமையை மற்றவர்கள் உணர்ந்து வியப்புக்கொள்வதற்குரிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. (3) 'கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு' என்னும் தாரக மந்திரத்தைக் கட்டுக்கு மட்டுமின்றி உலகம் முழுமைக்கும் வழங்கிய அண்ணாவின் செயல் திறனும் நன்கு வெளிப்பட்டது.

தேர்தல் சிந்தனை

மக்களாட்சி மணக்கும் இடம்

“அமைதியுடன் இணைந்து வாழவேண்டிய மக்கள் அதே அமைதியுடன் ஒன்றாய்க் கூடி விவாதிக்கக் கூடிய வரிகளாகவும் இருக்கவேண்டும்.”

—என்றார் அறிஞர் ஹெரால்டு லாஸ்கி.

இவ்வாறு மக்களாட்சி நெறிமுறை மாண்புற்று ஒளிரும் வண்ணம் மனிதர்கள் அமைதியாகக் கலந்து வாதிக்கக்கூடிய இடம், சட்டமன்ற—நாடாளுமன்ற அமைப்புக் கூடங்களே அல்லவா?

ஓர் இயக்கம் எத்துணைதான் இணையற்ற வளர்ச்சி பெற்று இருப்பினும் இலட்சக் கணக்கான உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருப்பினும், எண்ணற்ற நற்பணிகளை ஆற்றியிருப்பினும் அதற்குச் சரியான மரியாதையும், முறையான மதிப்பீடும், உண்டாவது அது சட்டமன்றங்களில் நிலையான இடத்தைப் பிடித்தபின்னர்தான்.

நாளேடுகளும் கிழமை ஏடுகளும் கூட, சட்டமன்றத்திலும் நாடாளுமன்றத்திலும் அங்கம் பெற்றவர்களுக்கு அளிக்கின்ற விளம்பரத்தையோ தனிச் சிறப்பையோ தனிப்பட்ட முறையில் வெளியே தொண்டு செய்யும் தலைவர்களுக்கு, அவர் எத்துணைப் பெரியவராக இருப்பினும் அவ்வளவாகத் தருவதில்லை.

இந் நடைமுறை நிலைமைகளையெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்த அண்ணா, வெறும் சமூக மறுமலர்ச்சி இயக்கமாக

மட்டுமே இயங்கிக்கொண்டிருந்த தம் கட்சியை முழு அரசியல் கட்சியாக எவ்வாறு மாற்றுவது என்பதுபற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்த வண்ணம் இருந்தார்.

தேர்தல் வாயில்

மக்களாட்சி(சனநாயகம்) என்னும் மாளிகைக்கு வழி விடும் முதல்வாயில் தேர்தலே. அந்த வாயிலில் நுழைய விடும் இசைவுச் சீட்டுப் பொதுமக்களின் வாக்குச் சீட்டே. மக்களாட்சி அரசு முறையை மேற்கொண்ட ஒரு நாட்டில் தேர்தலில் ஈடுபடாத எந்தக் கட்சியும் முழு அரசியல் கட்சி என்னும் தகுதிக்கு உரியதாகாது.

1949-இல் தி. மு. சமூகம் தொடங்கிய பிறகு அது காண நேர்ந்த முதல் பொதுத் தேர்தல் 1952-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றது. நாடெங்கும் நாள்தோறும் கழகக் கிளைகள் கிளைத்த வண்ணம் இருந்தாலும், தேர்தலில் ஈடுபட்டு வெற்றிபெறக் கூடும் அளவுக்குத் தம் கட்சிக் கிளைப் பிணை எற்படவில்லை என்றே அண்ணா அவர் மனப்படுத்தவில்லை. அதேசமயம், காங்கிரசல்லாத எதிர் கட்சிகளுக்குக் கழகத்தவர் ஆதரவு அளிப்பதை அவர் விரவேற்றார். அவ்வாறே கழகத்தின் ஆதரவு பெற்ற எதிர்க் கட்சியினர் கணிசமான அளவில் வெற்றி பெற்றனர்.

அந்த வெற்றியைக் கண்ணுற்ற பின்னரோ, தேர்தலில் பங்குகொள்ள வேண்டாம் என்ற முன்னர் கொண்டிருந்த கொள்கையை மறுஆய்வு செய்யவேண்டிய கட்டாய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார் அண்ணா.

“இனி நெடுங்காலத்துக்குத் தி. மு. கழகத்தை, வெறும் சமூக மறுமலர்ச்சி இயக்கமாக மட்டும் கட்டிப்

போட்டு வைப்பது காலத்துக் கேற்ற செயல் அன்று; அதுவும் தன் செல்வாக்கைத் திறம்பட வெளிப்படுத்தித் தேர்தல் வேளவிகளில் குதித்து வெளிவரும் முழு அரசியல் சட்சியாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொள்ளவே வேண்டும்.

—என்ற எண்ணம். கழகத் தோழர்களிடத்தேயும் உருவாக்கிக்கொண்டிருந்த காலம் அது.

இந்நிலையில்தான், பற்பல கிளர்ச்சிகள் என்னும் வளர்ச்சிப் படிகளில் அடியெடுத்து வைத்து மேலேறிக் கொண்டிருந்த தி. மு. கழகத்தின் இரண்டாவது மாநில மாநாடு திருச்சி மாநகரில் நிகழ்வதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பெற்றன. மாநாட்டின் வரவேற்புக் குழுத் தலைவராகப் பணியாற்ற செயல்வீரர் அங்கித் தருமவிங்கம் தேர்தெடுக்கப் பெற்றார்.

திருச்சி மாநில மாநாடு

அம் மாநாட்டுக்கு வருமாறு தம் தம்பியுணியை எவ் வளவு அற்புதமான எழில் சொட்டும் எழுந்தியூலால் அண்ணா தட்டி எழுப்புகிறார் பாருங்கள்!

“...திருச்சியில் நடைபெறும் மாநில மாநாடு க்கற்ற ரோருக்கு ஒரு திட்டம் காட்டும் திருச்சிபை—வாழ்விழந் தோருக்கு வழிகாட்ட எடுத்துக் கொள்ளப்படும் ஒரு நன் முயற்சி—வழி தவறியோருக்கு நன்னெறி பற்றிய விளக்கம் அளித்திடும் பெருமுயற்சி! ‘ஒளியிழந்த கண்ணினரே நமது முன்னோர் வாழ்ந்த வகை கூறிடக் கேண்மின்; பிறகு உமது கண்களிலே ஓர் புத்தொளி பூத்திடும்!’—என்று எடுத்தியம்பும் ஓர் மருத்துவக் கூடம்—இம் மாநாடு!

“...திருச்சிக்குத் தீரர்கள் அழைக்கப்படுகிறார்கள்— திருவாளர்கள் அல்ல! தோழர்கள் கூடுகிறார்கள். சீமான் கள் அல்ல! வைரம் அல்ல, காட்டச் சொல்வது, எஃகு உள்ளத்தை! மலர்த் தோட்டம் அல்ல மாநாடு; மறவர் பாசறை! வெந்ததைத் தின்றுவிட்டு வேடிக்கைத் தெந் தினம் பாடிட அல்ல; வேதனைப் படுகுழியில் வீழ்ந்துள்ள தாயகத்தை மீட்கவும், அதற்காக வெந்தழல் மிக்கதோர் அகழியைக் கடந்தாக வேண்டும் என்ற நிலையிருப்பினும் துணிந்து இறங்கி, கருகி மாண்டவர் போக மீதமுள் ளோர் முன்னேறிச் சென்று தாயின் தலைகளை உடைத் தெறிந்து அன்ணையை (தமிழை) அரியாசனம் ஏறச் செய்து ‘நான் உனது மகனவனோ!’ எனக்கு வாய்த்த தாய் அலவோ?’ என்று தழதழத்த குரலிற் கேட்டு அறின! களம் காணக் கலங்காதது அடலேறே! என் அருமைத் தம்பி! வா! காண்போர் வம் மகிழவும், காணு தார் மனம் ஏங்கவும் ஏறு நடையு. கருநா!.....

“...வெப்ப வெளியில் வேகவைத்தும் வெய்யிலைப் பொருட்படுத்தாது கொட்டகை அமைக்கவும் கோலம் கிடைத்திடச் செய்யவும், திருச்சி தோழர்கள் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டுள்ளனர்...

“...தம்பி! நாம் நமது குடும்பத்தின் முழு வலிவும் பூரணப் பொலிவும் திருச்சி மாநில மாநாட்டில் விளங் கிடும் வகையில் கூடிடவேண்டாமா?

“...பெற்ற தழும்புகளைக் கண்டு பெருமிதம் அடைந் திட மட்டுமல்ல, இழித்தும் பழித்தும் பேசிடும் இயல்பி

292

ஹரை இனி நாம் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை என்பது பற்றிப் பேசிட மட்டுமல்ல, எதிர்ப்போர் ஏளனம் செய் லோர் ஆகியோரின் திட்டத்தைத் தகர்த்தெறிய வழி வகை காண மட்டுமல்ல, நமது 'வரலாறு' பற்றிய ஆய்வு வரையை நாட்டினர் அறியச் செய்ய மட்டுமல்ல,

சீரிய நம் கோங்குக வெற்றி பெறத் தக்க செயல் தீட்டம் காணக் கூடுகிறோம்!.....

"...நாவலர் நெடுஞ்செழியனைக் கழகக் காவலராகக் கொண்டு கூடுகிறோம்.....

"...உன் எழுச்சி, நாடெங்கும் எதிரொலிக்கட்டும்.

உன் முழக்கம் மாநிலமெங்கும் கேட்கட்டும்.

உன் பரணி நாம் முன்னம் தரணி ஆண்டோர் என் பதை அனைவருக்கும் அறிவிக்கட்டும்.

குன்றுகளிலும் சிற்றூர்களிலும், வயலோரங் களிலும், ஆலைகளிலும், பள்ளிகளிலும், பணி மனைகளி லும், பட்டினங்களிலும், அங்காடிகளிலும், பண்புள் ளோர் காணப்படும் எல்லா இடங்களிலும் இன்றிலிருந்து தம்பி, எடுத்துக் கூறு, திருச்சி தீரரை அழைக்கிறது. மே. 17, 18, 19, 20—நாட்களில் என்பதை.

தேனென இனிக்கும் சேதி என்பர் திராவிடர்; பிறர்க்குத் தேன்கடிபோல் தோன்றும் இச் சேதி!

புதியதோர் அரசு காணப் புறப்படுவோம்!

புல்லாதம் புரட்டாட்சி ஒழித்தல் போரிடுவோம்!

திரு இடம் காண்பதற்கே திரண்டிடுவோம், தீர ரெலாம் திருச்சி மாநகரில்தானே!

—அண்ணாவின் இந்த அழைப்பு தம்பிகளின் உணர்ச்சி களை மட்டுமா தட்டியெழுப்புகிறது?

தாசுரின் வசன கவிதை போல தமிழின் அழகை யெல்லாம் அள்ளிச் சுமந்து வரும் போர்ப் பரணியாகவும் இவ்வழைப்பு இனிக்கவில்லையா?

அதுமட்டுமா? பின்னால் நிகழப்போகும் ஒரு மாபெரும் நிகழ்ச்சிக்கான திட்டத்திற்குரிய வித்தும் இதிலே நிறுத்த நெருப்பாய் மறைந்துகிடக்கிறது.

அதைத்தான் நாம் தடித்த எழுத்துக்களில் மேலே குறிப்பாக உணர்த்தியுள்ளோம்.

'குறிப்பிட்டவாறே, 1956-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 17, 18, 19, 20—நான்கு நாட்களிலும் தி. மு. கழகத் தின் இரண்டாவது மாநில மாநாடு திருச்சியில்,—கலைஞர்களின் கைவண்ணத்தையெல்லாம் சிறப்புறத் தாங்கி ஒரு தனி எழிலூராகவே விழிகளுக்கு விருந்தளித்த மாபெரும் பந்தலில்—கூடிற்று.

முதுபெரும் முன்னணி மறவர் திரு. சி. பி. சோம சுந்தரம் மாநாட்டைத் திறந்து வைத்தார்.

4-7-55-இல், சென்னையில் கூடிய தி. மு. கழகத்தின் புதிய பொதுக் குழு தேர்ந்தெடுத்த புதிய பொதுச் செயலாளர் ஆன நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் மாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கினார்.

அவரைத் தலைமை தாங்குமாறு வழிமொழிந்து அண்ணா ஆற்றிய உரை இருக்கிறதே மிகமிக அற்புதமானது.

"தம்பீ வா! தலைமை தாங்க வா; உன் ஆணைக்கு நாங்கள் எல்லோரும் அடங்கி நடப்போம்; தலைமை ஏற்று நடத்தவா!"

அவ்வளவுதான்; இதற்குமேல் ஒரு சொல்லும் அண்ணாவின் இதழ்க்கடையினின்றும் உதிரவில்லை.

இப்படி அவர் சுருக்கமாக குறுகத் தறித்த குறள் போலத் தம் உரையை முடிப்பார் என்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை; அதே சமயம் ஒரு மாபெரும் இயக்கத்தை ஒரு தலைவர் எங்ஙனம் காட்டிக்காக்க வேண்டும் என்னும் பொறுப்பையும், அவருக்குத் தொண்டர்கள் எவ்வாறு கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டும் என்னும் பொறுப்பையும் அண்ணா சுட்டிக்காட்டிய நயத்துக்கோ எவ்வளவு இல்லை!

எனவே, அந்த மாநாட்டுப் பந்தலே அதிர்ந்த போகுமாறு அங்குக் குழுமியிருந்த இலட்சக்கணக்கான மக்களும் கையொவி எழுப்பி உற்சாக ஆரவாரஞ் செய்தனர்.

அண்ணாவின் வாழ்நாளிலேயே எங்காவது, என்று வது அத்தகைய இரத்தினச் சுருக்கமான இனிய சொற் பொழிவை அவர்தாம் நிகழ்த்தியதுண்டா? நாம் தாம் கேட்டதுண்டா?

தி. மு. கழகத்தின் தலைமைச் செயற்குழுவின் பொதுக்குழுவும் ஆராய்ந்து முடிவு கண்டதற்கிணங்க, அந்த மாநில மாநாட்டின் இறுதி நாளில் 'பொதுத் தேர்தலில் தி. மு. கழகம் போட்டியிட வேண்டுமா, வேண்டாமா?' என்று மாநாட்டிற்கு வந்திருந்தோரிடையே வாக்கெடுப்பு நடத்தல் பெற்றது.

வந்திருந்தோருள் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றைந்து பேர் தேர்தலில் போட்டியிட வேண்டும் என்றும், ஐந்துபேர் போட்டியிடக் கூடாதென்றும் வாக்களித்தனர்.

இம்முடிவையொட்டி,

"பொதுத் தேர்தலில் தி. மு. கழகம் போட்டி யிடுவது என்று இந்த மாநில மாநாடு தீர்மானிக்கிறது"

என்னும் தீர்மானத்தைத் தலைவர் இரா. நெடுஞ் செழியன் மாநாட்டின் முன் வைத்தார்.

மக்கள் ஒரே மனதாய் அதீதீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார்கள்.

இவ்வாறு ஒரு கட்சி, தான் பொதுத் தேர்தலில் ஈடுபடுமுன், பொதுமக்களின் கருத்தை அறிய முற்பட்டது உலக வரலாற்றிலேயே அதுகாறும் நடைபெறாத வியுத்தகு நிகழ்ச்சியாகும். சாதாரணமாகப் பொதுத்தேர்தலில் நிற்பதென்று தானே முடிவெடுத்த பின்னர்தான் எந்தக் கட்சியும் பொதுமக்களை மதித்து அணுகுவதுண்டு. ஆகவே தேர்தல் களத்தில் குதிப்பதற்கு முன்கூட்டியே பொதுமக்களின் கருத்தை அறிய முற்பட்டதன் மூலம், அண்ணாவின் தலைமையில் அமைந்த தி. மு. கழகம் ஒரு புதிய மரபினைத் தோற்றுவித்த பெருமையையும் பெற்றுக்கொண்டு விட்டது.

"நாம் தேர்தலில் ஈடுபடுவது இதுவே முதல்தடவையாகும் என்பது மட்டுமல்ல; பலம் பொருந்திய காங்கிரசுக் கட்சிக்கும் தேர்தலில் பலமான போட்டி ஏற்படுவதும் இதுவே முதல் தடவையாகும். அதை யோசித்து, உங்கள் பங்கை தி. மு. கழகத்திற்கு அளியுங்கள்; கழகத்திற்கு வெற்றியைத் தேடித் தாருங்கள். அந்த வெற்றியே நமது இலட்சியப் பாதையை நோக்கி நடப்பதற்கு ஊக்கமளிக்கட்டும்."

என்று மாநாட்டின் முடிவில் அண்ணா பிறப்பித்த ஆணையை அவர்தம் அருமைத் தம்பியர் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடினர்; அவர் சொற்படியே திட்டமிட்டுச் செயலாற்றினர்; பட்டிதொட்டியெங்கும் கழகக் கிளைகள் முளைவிடச் செய்தனர்; அவருடைய

இலட்சியப் பண்களை மூலமுடுக்கெல்லாம் இசைத்தனர்;
எதிரொலித்தனர்!

முழு அரசியல் கட்சியாகக் கழகம்

அண்ணாவின் செம்மையான தலைமையாலும், தம்பி
யரின் உண்மையான உள்ளம் ஒன்றிய உழைப்பினாலும்,
தி. மு. கழகம், முழு அரசியல் கட்சியாக உருவெடுத்தது;
உயர்ந்தது.

தமிழக அரசியல் வானிலே வெறும் விண்மீனாக
மின்னத் தொடங்கிய ஒரு கட்சி முழு நிலவாய் ஒளி
பொழியும் தகுதியினையும் எய்தியது!

சட்டமன்ற நுழைவு

தலைசிறந்த அரசுமுறை

இந்தப் பரந்த உலகு எத்தனையோ வகையான
அரசுமுறைகளைச் சந்தித்துள்ளது அவற்றுள் முடியாட்சி
முறையும், குடியாட்சி முறையும், இவை இரண்டுங்
கலந்த முறையும் கூட உண்டு.

எனினும், இதுகாறும் எழுந்துள்ள அரசு முறை
களில் எல்லாம் மிகச் சிறந்தது என்று கடைசியாகக்
கண்டு பிடிக்கப்பெற்று, பல நாடுகளிலும் கடைப்பிடிக்கப்
பெற்றுவரும் அரசுமுறை பாராளுமன்ற முறையிலான
மக்களாட்சி (Parliamentary Democracy) அரசு முறையே
ஆகும்.

தேவையான நன்மைகளைத் தேவையான நேரத்தில் வேக
மாகத் தரமுடியாத ஆமை யந்திரமே இந்த மக்களாட்சி அரசு
முறை. ஆயினும் கூட இதுவரை இவ்வுலகங் கண்ட
ஆட்சிப் பாதைகளைவிட! இது மாட்சிமிக்கது என்று
அறிஞர்கள் மதிக்கிறார்கள். ஏன்?

மக்களாட்சியால் மலரும் நன்மை

இந்த நெறிமுறையால், 1. 'கடவுளும் அரசனும்
ஒன்றே' என்றும், 'கடவுளைப் போலவே, அவரது பிரதி
நிதியான அரசனும் வழிபாட்டுக்குரியவனே' என்றும்
கூறிக்கொண்டு மக்களை மண்புழுவாய் நடத்தி நசுக்கிய
ஜேம்ஸ் மன்னன் போன்றவர்களின் மமதைக் கொழுப்பு
மண்ணோடு மண்ணாக்கப்பட்டது. 2. கூடிவாழும் விலங்கு
(Social Animal) எனப்படும் மனித இனத்தின் உரிமை

களும், விழைவுகளும் ஒரு தனிமனிதனின் ஆதிக்க வெறியாகிய கொடிய கால்களின் கீழே மிதியுண்டு புதைந்து விடாமல் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளன. 3. பொருள், குலம், சமயம் முதலான புதர்கள் மண்டிச் சமூக வாழ்வின் பாதையை மறைத்துப் பயணத்தைக் கெடுத்தாலும், மனிதனுக்கு மனிதனே ஆணுக்குப் பெண்ணே உயர்வு—தாழ்வு சிறிக்க முடியாத இணையான பிறவிகளே என்னும் உயரிய நிலை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

பாராளுமன்றத்தின் தாய்

இத்தகைய மாண்பு மலிந்த மக்களாட்சிக் குழந்தையைப் பெற்றுத் தந்தது பிரிட்டன் நாடு. அதனை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகப் பேணி வளர்த்து ஆளாக்கிய பெருமையும் அதனையே சாரும். இதனாலேயே 'பாராளு மன்றத்தின் தாய்' (Mother of Parliament) என்று பிரிட்டன் நாடு அழைக்கப்படுகின்றது. அத்தகைய 'தாய்மை நிலை'யை அடைவதற்குமுன் அது சந்திக்க நேர்ந்த சோதனைகளும் வேதனைகளும் எண்ணில் ஆடங்கா.

1688-இல் கிராம்வெல் (Cromwell) தலைமையில் நடந்த உள்நாட்டுப் போருக்குப் பின்னர் தான், பிரிட்டனில் பாராளுமன்றக் குழந்தை முறையாகக் கருக்கொண்டது. ஆயினும் அதற்கு வலுவான புலன் உறுப்புக்கள் சரியாக அமைந்தது, 1832-இல் ஏற்பட்ட முதலாம் சீர்திருத்தச் சட்டம் (First Reform Act of 1832) என்னும் மாமருந்தாலேயே! அதை உருவாக்கிய மருத்துவர் எர்ல் கிரே (Earl Grey) ஆவார். அவரைத் தொடர்ந்து புரட்சிகரமான சீர்திருத்தச் செம்மல், ஜான் பிசுர்ட், ஜான் ஸ்டீவ்ஸன் (தற்போதுள்ள பெர்ட் ரண்ட் ரஸ்ஸலின் பாட்டனார்), கிராட்டன், டிஸ்ரேலி,

ஜோசப் சேம்பர்லின், ஜான் ஸ்டுவர்ட் மில், திருமதி. எம்மலின் பங்குர்ஸ்ட், திருமதி. பெத்திக்ரான்ஸ், ரையிட்ஜர்ஜ் போன்ற பெருமக்களால் ஊட்டச் சத்து கொடுக்கப் பட்டு வந்த இப்பாராளுமன்ற முறை, ஸ்டான்லி பாஸ்பீலின் காலத்திலேயே முழுமையான ஆளாக உருவெடுத்தித் தலைநிமிர்ந்தது.

இந்தியாவில் மக்களாட்சி

நம் இந்தியத் தலைவர்களின் எழுச்சியால், கல்வியறிவில் பின்தங்கியிருந்த நம் நாட்டிலும் அத்தகைய பாராளுமன்ற அரசு முறையைப் படிப்படியாக இயங்க வைப்பதற்கு ஆங்கிலேயர் இசைந்தனர். நம் இந்தியாவோ சிறிய நாடு அன்று; அயர்லாந்து, ஸ்காட்லாந்து, இங்கிலாந்து மூன்றும் அடங்கிய பெரும் பிரிட்டன் (Great Britain) நாட்டைப்போல் பன்மடங்கு பெரிய துணைக் கண்டமே (Sub-Continent) இந்தியா. அதனால்தான், நாடு முழுமைக்கும் பொதுவாக டில்லியில் பாராளுமன்றத்தை நிறுவினாலும், அதன் விழுதுகளாக ஆங்காங்கே மாநிலங்கள் தோறும் சட்ட மன்றங்களையும் (State Legislature) நிருவாக வசதிக்காக ஏற்படுத்தும் நிலைமை உண்டாயிற்று.

தமிழகச் சட்ட மன்றம்

அந்த முறையில்தான், ஆந்திரா, மலபார், உள்ளிட்ட சென்னை மாநிலத்திலும் சட்ட மன்றம் ஏற்பட்டது. அதில் முதன் முதல் இடம் பிடித்த கட்சி, திராவிட இனத்தவராகிய பார்ப்பனர் அல்லாதாருக்காகப் பரிந்து வாதாடிய நீதிக்கட்சியே. தன்னை முந்திக் கொண்டு இவ்வாறு அது ஆட்சியைக் கைப்பற்றி விட்டதால் காங்கிரசுக் கட்சி கொண்ட காழ்ப்பைப் பற்றியும், பின்னர் அதுவே நீதிக்கட்சியை நிலைகுலையச் செய்து

விட்டு, திரு. இராசகோபாலாச்சாரியார் தலைமையில் அமைச்சரவை அமைத்தது பற்றியும் முன்னரே விரிவாக விளக்கியுள்ளோம்.

1947-இல் இந்தியத் துணைக் கண்டம் விடுதலை பெறுவதற்கு முன்னர் பத்து ஆண்டுகளும், விடுதலை பெற்றதற்குப் பின்னர் பத்து ஆண்டுகளும், சென்னை மாநிலத்தில், ஆட்சிப் பொறுப்பினைத் தன்னுடைய ஏகபோக உரிமையாக்கிக் காங்கிரசுக் கட்சி ஆண்டு வந்தது. இடையில் திரு. பி. இராமமூர்த்தி, ப. ஜீவா னந்தம், மணவி. சுந்தராமி, எம். கலியாணசுந்தரம் போன்ற பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் வலுவான எதிர்ப்பைக் கொடுத்து வந்தபோதிலும், அறிவுக் கூர்மைமிக்க இராசாசி, பாட்டாளிகளின் தோழர் காமராசர் போன்றவர்களின் ஆற்றல்மிக்க அயராப் பணிகளால், நடுவில் சற்றுத் தொய்ந்தாற்போல் தோன்றிய காங்கிரசுக் கட்சி மீண்டும் பீடுநடை போடத் தொடங்கிவிட்டது. போதாதற்குப் பெரியாரின் பெருந் துணையும் அதற்குக் கிட்டிவிட்டது.

இந்நிலையில்தான், அதுகாலம் வெறும் சமூக மறு மலர்ச்சித் தொண்டராகவே பணியாற்றி வந்த அண்ணா 1957-இல் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் ஈடுபட்டதன் மூலம், முழு அரசியல் வாதியாக மாறினார்; அரசு என்னும் வண்டியைத் தன்னிச்சைப்படிக்க காங்கிரசுக் காளைத் தடம் புரண்டு இழுத்துச் சென்றுவிடாதவாறு அதைச் சரியான சுவட்டில் செலுத்தும் மூக்கனாங் கயிறாகவும் அவர் விளங்கினார்.

தேர்தல் திருவிழா

தேர்தல் என்றாலே பரபரப்பான திருவிழாதான். அதிலே வாக்காளர் தெய்வங்களிடம் வரங்கேட்டு வேட

பாளிகள் தவங்கிடக்கும் வேடிக்கை இருக்கிறதே, அதுவே மக்களாட்சி நெறியின் முதல் வெற்றி! மாபெரும் வெற்றி!

தேர்தலில் இறங்கிவிட்ட, மாளிகை மனிதர்களும், மண்டைக் கனம் கொண்டவர்களும் காவில் புழுதியேற கண்கள் பஞ்சடைய, கொளுத்தும் வெயிலினிலே, கொட்டும் மழையினிலே கழுத்தில் சுளுக்கேற கரங் கூப்பிப் பல்லைக்காட்டி, கொஞ்சம் அழகுக்கு வேறு எந்த அழகும் ஈடாமோ?

நன்மைகளைப் பெய்வதில் நாட்களை மிகக் கடத்தி, மெதுவாக ஊர்ந்து வரும் குறைபாட்டைக் கொண்டிருந் தாலும், மனிதத் தன்மையையே மாசு படுத்துகின்ற 'புற்று நோய்' போன்ற பொல்லாச் செருக்கினைச்சிதைத்து ஒழிப்பதற்கேனும் தேர்தல் பயன்படுகிறது அல்லவா?

தி. மு. சமூக வேட்பாளர்களைப் பொறுத்தவரை, இந்த இடர்ப்பாடு எதுவும் அவர்கள் வழியை மறிக்க இடமில்லை. ஏனெனில், அவர்களே ஏழை, எளியவர்கள்; வாழ்வில் வதைபட்டவர்கள். அவர்கள் வழிகாட்டி யான ஒளிவிளக்காம் பேரறிஞர் அண்ணாவும் எளிய குடும் பத்தில் தோன்றி, இன்னல் வெள்ளத்திலேயே எதிர் நீச்சல் போட்டுக் கரையேறியவர். எனவே, தாம் பேசும் மேடை நோக்கிப் பெருந் திரளாய்ப் பொது மக்களைக் கவர்ந்து இழுத்தவர்களுக்கு, அதே பொது மக்களின் விடுநோக்கிச் சென்று வாக்குகளைக் கேட்பது எளிதாகவே இருந்தது.

எதிர்பாராத இடர்ப்பாடுகள்

அதே சமயம், வேறு சில இடர்ப்பாடுகள் தி. மு. சமூகத்தின் எதிரே தோன்றி அறைகூவல் விடுத்தன; அவ்வவ்விடங்களையும் கொடுத்தன.

1. 1959—மாரிச்சு திங்களில் தேர்தல் நடந்த காலத்தில், தி. மு. கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள், இளைஞர்களாகவே இருந்தார்கள்! அண்ணாவைத் தவிர, அவருக்கு அடுத்த கட்டத்தில் இருந்த முன்னணித் தலைவர்களேகூட நாற்பது வயதையும் தாண்டாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

இதனால், இளைஞர் உலகில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த அளவுக்கு முதியவர்களைக் கவர்ந்திழுப்பது கடினமாக இருந்தது தி. மு. கழகத்துக்கு.

2. 'தெய்வச் சிலைகளையே போட்டு உடைக்கும் பழுத்த நாத்திகரான பெரியாரின் சீடர்கள்தானே தி. மு. கழகத்தினர்! அந்தக் கடவுள் இல்லை என்றிருக்கிறார்களா?'—என்ற பரவலான கருத்தும் முதியவர்களிடையே நிலவியிருந்தது. கடவுள் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் பெரியாரோடு இணங்கியிருந்த காலத்தில் அண்ணா கொண்டிருந்த பிடிவாதம் அவரை விட்டுப் பிணங்கி வெளிவந்தபின் படிப்படியாகத் தளர்ந்து கொண்டிருந்தது. 'கடவுளே இல்லை'—என்று கண்டித்துப் பேசும் பெரியாருக்கும், 'ஒன்றே குலம்; ஒருவனே தேவன்'—என்னும் திருமூலர் திருமந்திரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் அண்ணாவுக்கு எத்துணையோ வேறுபாடு உண்டு. முன்னவர் உலகை இயக்குகின்ற ஒரு பேராற்றலை அடியோடு ஒப்புக் கொள்ள மறுப்பதற்கும், அத்தகைய ஒரு பேராற்றலை ஒப்புக்கொண்டு அதே சமயம் அதனைக் கற்பனைச் சேற்றில் அழுக்கி எடுத்து, மக்களின் பகுத்தறிவுச் சிந்தனையை தகர்த்தொழிக்கும் மூடத்தன்மையான நம்பிக்கைகளையும், நடவடிக்கைகளையும் அண்ணா கண்டிப்பதற்கும், கண்டிப்பாக வேறுபாடு இல்லையா? ஆனால், 'பெரியாரைப்போல் கடவுளே இல்லை' என்று முழுமையாகச் சொல்லவில்லை: மூட பக்தி

யைத்தான் நாங்கள் ஏற்கவில்லை'—என்கிறல்லாம் வெளிப்படையாக எடுத்துரைத்து மக்களைத் தம் பக்கம்—திருப்ப முடியாத இக்கட்டிலும் தி. மு. கழகம் அப்போது சிக்கியிருந்தது; தேர்தல் காலத்தில் அதற்கு நேரமும் இல்லை.

3. தி. மு. கழகத்தின் உயிர் கொள்கையாக முன்னர் திளங்கிய 'திராவிடநாடு பிரிவினை' என்பது, தமிழக இளைஞரிடையே பரவிய அளவுக்கு, கேரளம், ஆந்திரம், குருநாடக ஆகிய பிற திராவிடநாட்டுப் பகுதிகளில் செல்வாக்குப் பெற முடியாமல் திணறிற்று; அதைப் பரப்புவதற்குத் தி. மு. கழகத் தலைவர்கள் உருவான செயல் திட்டம் எதையும் மேற்கொள்ளவும் இல்லை. தம் கொள்கையைப் பிற பகுதியில் பரப்பாமல் இருந்ததை அவர்களின் அசமந்தப் போக்கை—மாற்றுக் கட்சியினர் நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டு, 'திராவிடநாடு பிரிவினை' என்பது நிறைவேறவே முடியாத பகற்கனவே என்று வாதம் செய்வது எளிதாக இருந்தது.

4. 'சனநாயகமாவது வெங்காயமாவது'—என்று பெரியார் கூறுவதற்கேற்ப கல்வியறிவில் கடைக் கோடியில் நிற்கும் இந்தியாவைப் போன்ற ஒரு நாட்டில், மக்களாட்சியின் உண்மையான மதிப்பை மக்கள் முழுமையாக உணர்ந்திருப்பார்கள் என்று உரைக்க முடியாது. வயது வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் வாக்களிக்கும், உரிமை வந்து விட்ட நிலையில், அவர்களுடைய 'பாமரத்தன்மை'யின் அடிவேரான கல்லாமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, 'சாதியைக் கூறி, காசைக்காட்டி' அவர்களைப் பணம் படைத்தவர்கள் திருப்புவது எளிது என்கிற சூழ்நிலையும் அப்போது நிலவி வந்தது. சாதி ஒழிப்பைத் தன் தலையாய குறிக்கோள்களில் ஒன்றாகக் கொண்டிருந்த

தி. மு. கழகம், பணவலிமை அற்றிருந்ததும் அதன் தேர்தல் வெற்றிகளைப் பாதிப்பதாக இருந்தது.

இன்னும் எத்தனையோ சில்லரை இடர்ப்பாடுகள் எழுந்தபோதும் அவற்றைத் தரும்பென ஒதுக்க துணிந்து தேர்தல் களத்தில் குதித்தது.

தேர்தல் தந்த நன்மை

இவ்வாறு தேர்தலில், 80 பட்டதால் இன்றொரு மாபெரும் நன்மையும் அந்தக் கட்சிக்கு உண்டாயிற்று.

வெறும் சமுதாய சீர்திருத்த இயக்கமாக இருந்த போது, அதை ஒரு சமயப் பகையான—மத விரோத முள்ள—கட்சியாகப் பெரும்பாலான மக்கள் ஒதுக்கித் தள்ளிவந்தனர்; அது எவ்வளவுதான் உயர்ந்த கொள்கைகளைக் கூறினாலும் அவற்றுக்குச் செவிமடுப்பதே 'பாவம்' என்று ஒதுங்கிச் சென்றார்கள். இதனால், தமிழ்நாட்டின் சில பகுதிகளில் தி. மு. கழகம் நுழையவே முடியாத நிலைமையும் இருந்தது. ஆனால், தேர்தலில் இறங்கும் அளவுக்குத் தன்னை ஒரு முழு அரசியல் கட்சியாக மாற்றிக் கொண்ட பிறகு, தன்னுடைய திட்டங்கள், கொள்கைகளைப் பிரசாரம் செய்வதில் எந்த ஒரு சமூக மக்களையும் தனிப்படுத்தித் தாக்குவதைக் கைவிட்டு ஒரு நிதானப் போக்கை கடைப்பிடித்தனர் தி. மு. கழகத் தலைவர்கள். அத்துடன், தங்கள் சொற்பொழிவுகளில் புரட்சிக் கனல் தெறிப்பதைச் சற்று மாற்றிக் கொண்டு நகைச் சுவையைப் பொழிவதிலும் கவனம்செலுத்தினர், இதனால், புரட்சியைச் செரிக்க முடியாத வயது வந்தவர்கள் நகைச் சுவையில் திளைக்கத் தொடங்கி தி. மு. க. என்னதான் சொல்கிறது என்று சிந்திக்கவும் முற்பட்டனர்.

மேலும், ஒரு தொகுதியில் தி. மு. கழகத்தவர் போட்டியிடுகிறார் என்றால், அத்தொகுதியில் உள்ள ஒவ்வொரு சிற்றூருக்கும் வாக்குக் கேட்கும்பொழுட்டு அவர் சென்றுதான் ஆகவேண்டும். அவ்வாறு செல்லும் பொழுதெல்லாம் அந்தந்தச் சிற்றூரிலும் கூட்டம் நடத்தப்பட்டது; கொடி ஏற்றப்பட்டது; அப்படியே கிளைத் தப்பட்டது; 1957-இல் தி. மு. கழகம் அமைக்கப்பட்டது. தன் சொந்தக் காலில் நின்று போட்டியிட்ட சட்ட மன்றத் தொகுதிகளிலும், பிற கட்சிகளுக்கென்று துணை போன தொகுதிகளிலும் இவ்வாறே கிளைக் கழகங்கள் மளமள வென்று தலையெடுத்தன. இந்த விரைவான வளர்ச்சி, நாட்டின் பிற பகுதிகளிலும் மனதுக்கு நிறைவான முறையில் எதிரொலித்தது.

எனவே, 1957 பொதுத் தேர்தல், தி. மு. க. அரசியல் வளர்ச்சி ஏணியின் முதற்படியாய் அமைந்தது என்றாலும் மிகையன்று. தேர்தலிலே முன்னர் குறிப்பிட்ட இடர்ப்பாடுகளால் பெரும் வெற்றியினைப் பெற முடியாமற் போனாலும் அந்தத் தேர்தலைச் சாக்கிட்டா வது, தொகுதிதோறும்—தி. மு. கழகம் ஆயிரக் கணக் உள்ள சிற்றூர்தோறும்—தி. மு. கழகம் ஆயிரக் கணக் கில் கிளைகளை அமைத்துக் கிளைத்துச் செழிக்க வழி ஏற்பட்டது அல்லவா?

பொதுத்தேர்தல் போட்டி

1957-மார்க்சு திங்களில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில், சென்னை சட்டமன்றத்திற்கென 205 தொகுதிகளிலும், டில்லிப் பாராளுமன்றத்திற்கென 41 தொகுதிகளிலும் போட்டி நடைபெற்றது. தி. மு. கழகம் எல்லா இடங்களிலும் தன் வேட்பாளர்களை நிறுத்தி வைக்க முடிந்தது. 194-சட்டமன்றத் தொகுதிகளுக்கும் 11-

பாராளுமன்றத் தொகுதிகளுக்கும் மட்டுமே அது போட்டியிட்டது. அதே சமயம் 7-சட்டமன்றத் தொகுதிகளிலும் 5-பாராளுமன்றத் தொகுதிகளிலும் பிற வேட்பாளர்களின் வெற்றிக்காக ஆதரவு நல்கியது.

தி. மு. கழகம், தனக்கே உரிய புதுமையான பாணி மூலம் சிறப்பான உத்திகளைக் கையாண்டுத் தேர்தல் பிரச்சாரத்தை முடுக்கிவிட்டது. தமிழ் மணக்கும் அடுக்கு மொழிகளைத் தாங்கிய சுவரொட்டிகள் சுவருக்குச் சுவர், முச்சந்திக்கு முச்சந்தி பெரும் கேள்விக் குறிகளை எழுப்பின. 'நாவலர் பாணிப் பேச்சாளர்' என்றும், 'கலைஞர் பாணிப் பேச்சாளர்' என்றும், 'மனோகாந்தன் பாணிப் பேச்சாளர்' என்றும். இளந் தலைமுறையினர் பலர் கிளர்ந்தெழுந்து இரவைப் பகலாக்கிச் சொற்பொழிவு மழை பொழிந்தனர்.

காஞ்சித் தொகுதியில் அண்ணா

அறிஞர் அண்ணா, தாம் பிறந்த மண்ணாகிய காஞ்சி புரம் தொகுதியில் நின்று சென்னைச் சட்டமன்றத் துக்குப் போட்டியிட்டார். அவரை எதிர்த்து நின்றவர், செல்வமும் செல்வாக்கும் படைத்த டாக்டர் சீனிவாசன் என்பவர் ஆவார்.

முதலமைச்சர் திரு. காமராசரும் பிற அமைச்சர்களும், தொடர்ந்து காஞ்சிபுரத்தில் முகாம் இட்டு, அண்ணாவை முறியடிப்பதில் முழு மூச்சாய் ஈடுபட்டனர். அவர்களோடு பெரியாரும் சேர்ந்து கொண்டார்.

பெரியாரின் பேரெதிர்ப்பு

அண்ணாவின் தோல்வியில் பெரியார் மிகுதியான ஆர்வமும், அக்கறையும் காட்டியதில் வியப்பேதும் இல்லை. தம்முடைய திருமணத்தைக் காரணங்காட்டிமுற்



தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து சென்ற அண்ணா, அரசியல் வாழ்வைப் பொறுத்தவரை அழிந்தே போவார் என்றே பெரியார் நினைத்தார்; அண்ணாவோ அவர் ஊகங்களை யெல்லாம் உடைத்தெறிந்து ஒங்கி வளர்ந்துவிட்டார்! அந்த ஆத்திரந்தான் பெரியாருக்கு; இல்லையென்றால் அண்ணாவை வீழ்த்துவதில் அத்துணை தீவிரமாக இறங்கி யிருக்கமாட்டார். அவருடைய ஆத்திரத்துக்கு இன்னொரு பின்னணியும் உண்டு.

‘பகுத்தறிவுப் பலவன்—என்றும் ‘வைக்கம் வீரர்’ என்றும், ‘சீர்திருத்தச் சிற்பி’ என்றும் கொண்டாடப் பெறும் பெரியாரால்தான், உறங்கிக் கிடந்த தமிழினத் தாரி விழித்தெழுந்தனர் என்பது உண்மை; சாதிக்கொடுமை என்னும் நச்சுப்பொய்கை ஓரளவேனும் தூர்க்கப்பட்டது என்பதும் உண்மை. மூடபக்தி யென்னும் முடைநாற்றத்தை அவரது பகுத்தறிவுக் கொள்கையாம் ‘பிணை’ தடுப்பு மருந்துதான் மாற்றியமைத்தது என்பதும் உண்மை. அதே சமயம் அவரிடமும் சில குறைபாடுகள் இருந்தன. சில்லறைக் குறைபாடுகளே என்றாலும், தம்மைப் பின்பற்றுவோரின் உள்ளத்தை உறுத்தக்கூடியனவாகவும் அவை அமைந்திருந்தன. 1 பிறரைக் கலந்து யோசித்து எதையும் முடிவு செய்யாத சர்வாதிகாரப் போக்கு, 2. தாம் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டால், அது தவறானது என்று பெரும்பாலானோர் கூறினாலும் அதை நிறைவேற்றியே தீருவது என்னும் முரட்டுப்பிடிவாதம், 3. தாம் படித்தவராக இல்லாத காரணத்தால் எங்கே கல்வியறிவு மிக்க தொண்டர்கள் தம்மை மீறிக் ‘குருவுக்கு மிஞ்சிய சீடர்கள்’—ஆகிவிடுவரோ என்னும் வீணான அச்சம், 4. தம்மையே கதியென்று வந்துவிட்ட தொண்டர்களே ஆயினும் அவர்கள் நோய்—நொடியாலோ பிற இடுக்

கண்களாலோ பாதிக்கப்படும்பொழுது அவர்களுக்குக் கட்சிநலனை முன்னிட்டுப் பொருளுதவி புரிவதுகூட எங்கே பொதுமக்களால் தவறாகப் பேசப்படுமோ என்று மேற்கொண்ட அளவுக்கு மீறிய சிக்கனம்...முதலானவையே பெரியாரிடம் இருந்த சில குறைபாடுகள். பெரியாரின் இந்தக் குறைபாடுகளால் மட்டுமின்றித் தம்முடைய சொந்தக் குறைபாடுகளாலும், அல்லது கருத்து மாறுமாடுகளாலும்கூட அவருடைய மிக நெருங்கிய தொண்டர்களாக விளங்கிய பலர், அவரை விட்டு அவ்வப்போது விலகிச் சென்றனர். முன்னாள் அமைச்சர் திரு. எஸ். இராமநாதன், காலஞ்சென்ற பொதுவுடைமைத் தலைவர் திரு. ப. ஜீவானந்தம், காலஞ்சென்ற தமிழ்ப் புலவர் திரு. சாமிசிதம் பரனார், (இவரும் பின்னர் பொதுவுடைமைக் கட்சியின்பால் ஈடுபாடு கொண்டுவிட்டார்) திருவாசகமணி. திரு. கே. எம். பாலசுப்பிரமணியம், (இவர் சிறந்த சமயச் சொற்பொழிவாளராகத் தற்பொழுது விளங்குகிறார்) முத்தமிழ்க் காவலர் திரு. கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம், திரு. கே. எம். வல்லத்தரசு, (இவர் புதுக்கோட்டை... குறுநில மன்னர் நாடு விடுதலைபெற்ற இந்தியாவுடன் இணைவதற்கு அரும்பாடுபட்டவர்) பொதுவுடைமைத் தலைவர் திரு. மணலி கந்தசாமி, காலஞ்சென்ற குத்துசி சா. குருசாமி, திரு. தி. பொ. வேதாசலம் முதலானவர்கள் பெரியாரிடம் பொதுப்பணியாற்றுவதற்குரிய பயிற்சியினைப் பெற்றுப் பின்னர் அவரை விட்டுப் பிரிந்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கோர் ஆவர். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் எழுத்திலோ, பேச்சிலோ அல்லது இரண்டிலுமோ மிகச் சிறந்த ஆற்றல் பெற்றவர்கள். எனினும்கூட பெரியாரை மிஞ்சியோ, அவருக்கு இணையாகவோ கூடத் தமிழகத்தின் தனித்தலைவர்களாகத்

தலையெடுக்க முடியவில்லை. இவர்களில் சிலர் புதிய கட்சிகளைத் தோற்றுவிக்க முயன்றனர்; ஆனால் தோல்வியையே சந்தித்தனர். சிலர், பொதுவுடைமைக் கட்சி போன்ற அகில இந்தியக் கட்சிகளில் சார்ந்தனர்; ஆயினும் அங்கே இரண்டாங்கட்ட—மூன்றாங்கட்டத் தலைவர் அளவுக்குத்தான் உயரமுடிந்ததே அன்றி பெரியாரைப்போலத் தனித் தலைவர்களாகத் தலைநிமிர முடியவில்லை. சிலருக்கோ அரசியல் வாழ்வே பாலைவனமாய்ப் பாழாகவும் பாழாயிற்று! அவர்களைப்போலத் தான் அண்ணாவும் தம்மை விஞ்சும் அளவுக்குத் தமிழகத்தில் செல்வாக்குப் பெறமுடியாது என்றே பெரியார் திடமாக நம்பினார்; அவர் செல்லாக் காசாகிச் சீரழிய வேண்டுமென்றும் உளமார விரும்பினார்.

தம்மை எதிர்த்து வெளியேறிய ஒரு தொண்டர், தம்மினும் மேலான ஓர் உன்னத நிலையை எய்துவதைச் சராசரி அறிவுபடைத்த எந்தத் தலைவரால்தான் சகித்துக்கொள்ள முடியும்? எனவே அண்ணாமது பெரியாருக்கு எழுந்த ஆத்திரம் வியப்புக்குரியதன்று; இயற்கை யானதே.

தம்முடைய அந்த ஆத்திரத்தைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளும் பொருட்டுத்தான் பெரியார், காஞ்சிபுரம் தொகுதிக்கே சென்று அண்ணாவை எதிர்த்துத் தேர்தல் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அப்போது அவரை அறியாமல் சொல்லக்கூடாத இழிமொழிகளையெல்லாம் கூடச் சொல்லித் தீர்த்தார்.

அண்ணாவோ 'எதையும் தாங்கும் இதயம்' படைத்தவர் அல்லவா? ஒரு தந்தை ஏகவதை ஒரு தனயன் தாங்கிக்கொள்வது இல்லையா? அப்படித்தான் எல்லாச் சுடுசொற்களையும் கமப்பதற்குத் தம்மைப் பழக்கப்

படுத்திக்கொண்டார் அவர். அவருடைய இந்த அளப் பரிய பொறையுடைமை (சகிப்புத் தன்மை) விழலுக் கிறைத்த நீராகிவிடவில்லை; வெற்றிக்கனி தரும் வித்தாகவே அமைந்தது.

வெற்றி பெற்றார் அண்ணா

இறுதியில், காமராசர் முதல் கடைசிக் காங்கிரசார் வரை கண்முடித்தனமாக விடுத்த எதிர்ப்புக் கணைகளை யெல்லாம் பொடிப்பொடியாக்கி, பெரியார் மூட்டிய நெருப்புத் தாக்குதலையெல்லாம் கருப்பஞ் சாராய்க் கருதி, தம்முடைய தரமான வாதத்திறமையாலும், சளைக்காத உழைப்பினாலுமே அண்ணா அவர்கள் பழுத்த காங்கிரசுக்காரரான டாக்டர் சீனிவாசன் என்பவரை வியக்கத்தக்க முறையில் வெற்றி கொண்டார்.

அண்ணாவின் வெற்றிச் செய்தி, அவர்தம் தம்பி யரின் இதயத்தில் மட்டுமின்றி, தமிழகத்தின் வளர்ச்சி யில் நாட்டமும் நடுவுநிலைமையும் கொண்டவர்களின் இதயத்திலும் இன்பப்பாலை வார்த்தது!

வரலாற்றில் திருப்புமுனை

1957-இல் பேரறிஞர் அண்ணாவின் முதல் சட்ட மன்ற நுழைவு. அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றில் மட்டுமின்றி, தமிழக வளர்ச்சி வரலாற்றிலும் மிகப் பெரிய திருப்புமுனையாகும்.

அவர் சட்டமன்றத்துக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றதை அகில இந்தியாவும் கூர்ந்து கவனித்தது; வியப்போடுமட்டுமின்றி அதிர்ச்சியோடும் நோக்கியது. அத்தகைய அதிர்ச்சிக்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை.

இந்தியப் பேரரசிலிருந்து திராவிட நாட்டைப் பிரிவினை செய்தால்தான் வளரும் வடக்குக்கு இணையாகத் தேயும் தென்னாட்டை முன்னேற்ற முடியும் என்று தி. மு. கழகம் வற்புறுத்திக்கொண்டிருந்த காலம் அது. 'அதனுடைய பிரிவினைக் கொள்கைக்குப் பொது மக்களிடையே ஆதரவே இல்லை?' என்று முழுப் பூசணிக் காயையும் சோற்றில் மறைக்க முயன்ற தமிழகக் காங்கிரசாரின் கூற்றுக்கு மாறாக அண்ணாவும், அவரது தம்பியர்களும் 15 சட்டமன்றத் தொகுதிகளையும், 2 பாராளுமன்றத் தொகுதிகளையும் கைப்பற்றியது, தி. மு. கழகத்துக்கும் பொதுமக்களிடையே செல்வாக்கு உள்ளது என்பதை மெய்ப்பிப்பதாகவே இந்தியாவின் பிற பகுதியில் உள்ளவர்கள் கருதினார்கள். இந்நிலையில், பிரிவினைவாதிகள் சட்டமன்றத்தில் பெரும் அளவில் வருங்காலத்திலே இடம் பிடித்துக்கொண்டு விட்டால் நாட்டின் ஒருமைப்பாடு ஆட்டங் கொடுத்துவிடுமே என்றுதான் அவர்கள் அதிர்ச்சியுற்றார்கள்.

இந்தியப் பேரரசிலிருந்து 'நாகாலாந்து' என்று நாகர்களுக்காகத் தனிநாடு வேண்டிப் பிசோ (Phizo) என்பவர் பலகாலமாகப் போராடிவரும் செய்தியை யாவரும் அறிவர். அவரோ, மக்களின் வாக்கைப் பெற்று மக்களாட்சி நெறிவழியே தம் கோரிக்கையை நிறைவேற்றிக்கொள்ளலாம் என்னும் நம்பிக்கையில்லாதவர். எவ்வே கிளர்ச்சிகள் மூலமே, தம் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றத் துடிக்கும் புரட்சிக்காரராய்த் திகழ்கிறார். சட்டத்திற்குக் கட்டுப்படாமல், மக்களாட்சி நெறிக்குப் மாறுபட்டுப் போராடும் பிசோ போன்றவர்களை ஒடுக்கு வது அரசாங்கத்துக்கு மிகவும் எளிது. ஆனால் சட்டத் துக்கு உட்பட்டு பொதுமக்களின் பொன்னைவாக்குகளை யும் பெற்றுச் சட்டமன்றத்தையும் கைப்பற்றி பிரிவினையும்

யைக், கொள்கையை ஒரு கட்சி நிறைவேற்றி முற்பட்டு விடுமானால், அதை எப்படிச் சமாளிப்பது என்பதே இந்தியத் தலைவர்களின் சிந்தையைக் கலக்கிற்று. அதனால்தான் அண்ணாவின் சட்டமன்ற நுழைவை அவர்கள் அதிர்ச்சியோடு நோக்கினர்.

கொள்கைகளும், அக்கொள்கைகளால் ஏற்படக் கூடிய பின் விளைவுகளும் எவ்வாறு இருப்பினும், ஒரு கட்சி தேர்தல் களத்தில் குதித்து, பொதுமக்களின் வாக்குகளைப் பெற்றுவிட்ட பிறகு அதற்கு உரிய மதிப்பை அளித்து வரவேற்பதுதான் அரசியல் நாணயம் என்னும் முறையில் அண்ணாவின் சட்ட மன்ற நுழைவை வரவேற்பவர்களும் உண்டு.

‘ஆனந்தவிகடன்’—வரவேற்பு

இந்த வகையில், தமிழ்நாட்டில் செல்வாக்கு மிகுந்த ஏடுகளில் ஒன்றான ‘ஆனந்த விகடன்’ வரவேற்புரை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து, அவர்கள் இதயங் குளிர ஆக்கம் அளித்தால்தான், அவர்களிடமிருந்து உயர்ந்த இலக்கிய அணிகலன்கள் தமிழன்னைக்குக் கிட்டும் என்னும் பெருநம்பிக்கை கொண்ட ஏடு ‘ஆனந்த விகடன்.’ பெருந்தொகைகளைப் பரிசாகவும், அன்பளிப்பாகவும் எழுத்தாளர்களுக்கு வாரி வழங்குவதன் மூலம் எழுத்துலகிலே ஒரு மாபெரும் புரட்சியையே உண்டு பண்ணிய பெருமை அதற்கு உண்டு. ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக—சமய—மொழிச் சார்பானவர்களுக்கு மட்டுமே ஊக்கமளிக்கும் வகையில் கதை, கட்டுரைகளை வெளியிடுவதன் மூலம், உலகமட்டத்தை எட்டும் அளவுக்கு அதன் இலக்கியப் பணி உயர்ந்துள்ளதா என்பதுபற்றி மாறுபட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டவர்கள்கூட, எழுதி

தாளீர்களுக்கு அது அளிக்கும் பொருட்கொடையை உள மாரப் புகழ்கின்றனர்.

இவ்வாறு, புகழாரம் பூண்ட ‘ஆனந்த விகடன்’, தொடக்க காலத்திலிருந்தே காங்கிரசுக் கட்சிச் சார்புடையதாகும். அதுவே, மாற்றுக் கட்சியினரான அண்ணாவைச் சட்ட மன்றத்துக்கு வரவேற்று எழுதியது வியப்புக்குரியதுதானே!

“...(அண்ணாத்துரையின் வருகையால்) சட்ட சபையிலும் ஒரு புது விழிப்பு ஏற்படும். கேள்விகளும், மந்திரிகளின் பதிலும் காரசாரமாக இருக்கும். அண்ணாதுரை என்ன சொல்கிறார் என்று பொதுமக்கள் அக்கறையுடன் கவனிப்பார்கள். தமிழர் நலத்திற்கான காரியங்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு செய்யப்படும். அம்முறையில் அண்ணாத்துரையின் வெற்றியை வரவேற்கிறோம்... மகத்தான வெற்றி கிடைத்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது அண்ணாதுரைமேல் மக்களுக்குள்ள ஆபீமானம் நன்கு புலனாகிறது.

—17-3-57-ஆம் தேதியிட்ட ‘ஆனந்த விகடன்’ இதழில், ‘வருக அண்ணாதுரை!’—என்னும் தலைப்பின் கீழ் வந்த சில பகுதிகளையே மேலே காட்டியுள்ளோம்.

பத்தாண்டுகள் தமிழ்நாட்டில் போதிலும் ஆனந்த விகடனின் ஊகங்களை மீண்டும் நினைவு கூர்ந்து பார்க்கும் பொழுது, ‘அவை எவ்வளவு மெய்யான ஆருடங்கள் ஆகிவிட்டன!’—என்று நம்மால் வியப்புறாமல் இருக்க முடியவில்லை.

தமிழகத்தின் ‘எட்மண்ட் பர்க்’!

இங்கிலாந்து நாட்டுப் பாராளுமன்ற வரலாறு அறிந்தவர்கள் ‘எட்மண்ட் பர்க்’ (Edmund Burke) என்

னும் பெயரை எளிதில் மறக்க முடியாது. ஏனெனில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தம்முடைய ஆணித்தரமான வாதத் திறமையால் பிரிட்டானியப் பாராளுமன்றத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்கியவர் அவர்?

1729-இல் அயர்லாந்திலுள்ள டப்ளினில் பிறந்தார் எட்மண்ட் பர்க். இலண்டன் சென்று சட்டம் பயின்றார். அந்த நாளில் நடுத்தர மக்களுக்காப் பாடுபட்ட விக் (Whig) கட்சி அவரை மிகவும் கவரீந்தது. விரைவில் அதன் உறுப்பினர் ஆனார். தம்முடைய முப்பத்தி ஏழாம் வயதில் இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்துக்குப் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். அங்கே அவரது வாக்குவன்மை வரலாற்றுப் புகழ் பெறுவதாயிற்று. தாமே ஒரு வெள்ளையராக இருந்தும், தம் நாட்டினரான வெள்ளையரின் ஏகாதிபத்தியத் திட்டத்தால் எல்லையற்ற இன்னல்களுக்கு இலக்கான இந்திய நாட்டவருக்காகவும், அமெரிக்க நாட்டவருக்காகவும் பரிந்து பேசிய பெருந்தகையாளர் எட்மண்ட் பர்க். இராபர்ட் கிளைவுக்குப் பின்னர், இந்தியாவின் முதல் கவர்னர்—செனரலான வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ்தான் இந்நாட்டில் வெள்ளையர் ஆட்சியின் வேர்ப் பிடிப்பை வலுவடையச் செய்தவர். அவர் புரிந்த அடாத செயல்களுக்கு அளவே இல்லை. அவர்மீது 'அரசுத் தரோகக் குற்றம்' (Impeachment) காட்டி, அவரைக் கதிகலங்க வைத்தவர் எட்மண்ட் பர்க். அண்ணாவுக்கும் எட்மண்ட் பர்க்குக்கும் ஒருசில ஒற்றுமைகளும் உண்டு.

அண்ணாவின் சொற்பொழிவுத் திறனைப்பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. அவரைப்போலவே எட்மண்ட் பர்க்கும் ஆற்றல் மிக்க அற்புதமான சொற்பொழிவாளர்.

எட்மண்ட் பர்க்கைச் சந்தித்தவர்கள் 'அவர் ஓர் அசாதாரண மனிதர்' (Extra Ordinary man) என்றே கூறுவார்கள். அண்ணாவைச் சந்திப்பவர்களும் 'அவர் ஓர் அசாதாரண மேதை'—என்றே புகழ்வார்கள்.

மேலும் கீழுமாக வேட்டி முந்தானை தொங்குவதைச் சரிசெய்து உடுத்தக்கூடத் தெரியாதவர் என்று வேடிக்கையாகச் சொல்லும் அளவுக்குக் கசங்கிய உடையும் கலைந்த தலைமுடியுமாகக் சுவர்ச்சியற்றுக் காட்சியளிப்பவர் அண்ணா. அத்துடன் பொடி உறிஞ்சுதல் வேறு! எட்மண்ட் பர்க்கும் இப்படித்தான் கவர்ச்சியின்றிக் காட்சியளிப்பாராம்; அவருடைய நடவடிக்கைகள் அருவருக்கத்தக்கனவாகவும் இருக்குமாம்!

27-1-1766-இல் எட்மண்ட் பர்க் நிகழ்த்திய முதல் பாராளுமன்றச் சொற்பொழிவே அவரைத் தலைசிறந்த அரசியல் அறிஞராக உயர்த்திவிட்டது. 30-4-1957-இல் அண்ணா ஆற்றிய முதல் சட்டமன்றச் சொற்பொழிவும் அப்படித்தான், அவரைத் தலைசிறந்த பாராளுமன்ற வாதியாக (Parliamentarian) வெளியுலகுக்கு அறிமுகம் செய்தது.

சட்டமன்றத்தில் முதல் முழுக்கம்

டாக்டர் யூ. கிருஷ்ணராவ் புதிய சட்ட மன்றத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதை வாழ்த்தி நிகழ்த்திய அண்ணாவின் அந்த முதல் சொற்பொழிவில்தான் எத்துனை இன்பத் 'தேறல்' நிகர்த்த இலக்கிய மணம் கமழ்கிறது பாருங்கள்!

"...சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே! துணைத் தலைவர் அவர்களே! தங்களுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி நல்ல முறையில் தங்களுடன் ஒத்துழைத்து இந்தச் சபை

யின் கண்ணியத்தைக் காப்பாற்றுவதில் எங்களுக்கு உண்மையில் நல்ல நம்பிக்கை இருப்பதையும், இதிலே பிறருக்கும் நம்பிக்கை ஏற்பட வேண்டும் என்ற உறுதிப்பாடு இருப்பதையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“...உடல் இளைத்தோர்க்கு மருத்துவராக (சட்ட மன்றத் தலைவரான திரு. யூ. கிருஷ்ணராவ் ஒரு டாக்டர் அதைத்தான் இங்கு நயமாகக் குறிப்பிடுகிறார் அண்ணா அவரின் பக்கத்தில் நின்று நின்று பலம் ஊட்டுவது போலவே, அரசியலில் இளைத்தோர்க்குப் பக்கத்தில் தாங்கள் நின்று பலம் ஊட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். (206 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சட்ட மன்றத்தில் தம் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் 15 பேரே இருப்பதையே மறைமுகமாக அண்ணா இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.) எங்களைப் பொறுத்தவரையில் அரசியல் அநுபவத்தையும் ஆற்றலையும் அதிகமாகப் பெற்றுவிட்டோம் என்று கூறுவதற்கில்லை...

“...நம் நாட்டில் சனநாயகம் குழந்தைப் பருவத்தில் இருக்கிறது. அதிலும் நாங்கள் இதுபோன்ற பாராளுமன்ற சனநாயக அமைப்புகளின் நடவடிக்கைகளுக்குப் புதியவர்கள்—அநுபவம் இல்லாதவர்கள். அந்த வகையில் குழந்தை தவறு செய்துவிட்டால் குறும்புத் தனமாக நடந்துகொண்டால்—தாய் அதிகமாக அடித்து விடாமல் கண்டித்து, கட்டியணைத்துக் கொள்வதுபோல எங்களையும் தாங்கள் புன்சிரிப்போடு கூடிய கட்டளையினால் திருத்த வேண்டும்; சனநாயக வாதிகளாக ஆக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்...

“—அரசியல் என்னும் இந்த இரயில் வண்டிக்குள் ஆதிக்கம் வாய்ந்தவர்கள் (ஆளும் கட்சியினராகிய

காங்கிரசார்) இருப்பார்கள். எங்கள் வருகையைக் கண்டு அவர்கள் முகம் சுருங்கும் வகையில் அவர்களைப் பார்த்து, காலை மடக்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று நாங்கள் சொல்வதற்கு முன்னாலேயே, நீங்கள் உங்களுடைய கருணைப் பார்வையினாலேயே அவர்கள் காலை மடக்கிக் கொண்டு எங்களுக்கு இடந்தரச் செய்ய வேண்டும்; நியாயத்திற்காகக் கருணை உள்ளத்தோடு நீங்கள் தீர்ப்பளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். தங்களுடைய ஆட்சியின் கீழ் இந்த மன்றத்தின் கண்ணியம் உண்மையிலேயே சிறப்பும் என்று சொல்லி இந்தச் சபையின் கண்ணியத்தையும் கௌரவத்தையும் காப்பதில் எங்களுக்கு ஏதாவது பங்கு கிடைக்குமானால் மகிழ்ச்சி அடைவோம் என்று கூறி வணக்கம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மேலே காட்டியுள்ள, முதல் சட்டமன்றச் சொற் பொழிவின் சில பகுதிகளிலிருந்தே, (1) ஒரு பாராளுமன்றவாதி எவ்வளவு கண்ணியமாக நடக்க வேண்டும், (2) ஆளுங்கட்சியினர் எதிர்க்கட்சியினரை எந்த அளவுக்கு மதிக்க வேண்டும், (3) ஒரு சட்ட மன்றத் தலைவர் ஆளுங்கட்சியை ஒரு தட்டாகவும், எதிர்க்கட்சிகளை ஒரு தட்டாகவும் தாங்கி, துலாக்கோலைப்போல எத்துணை நடுநிலைமையோடு நடக்க வேண்டும்—நல்ல தீர்ப்புகளை வழங்க வேண்டும், (4) சட்ட மன்றத்தின் கௌரவத்தைக் காக்கும் பொருட்டு அதன் தலைவருக்கு எவ்வளவு கட்டுப்பாட்டு மற்ற உறுப்பினர்கள் நடக்க வேண்டும்—என்பனவற்றையெல்லாம் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்துவிட்டார் அண்ணா!

இங்கிலாந்து நாட்டு எட்மண்ட்பர்க்கே, இன்று மட்டும் உயிரோடு இருந்தால், பாராளுமன்றவாதி எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்ற பாலபாடத்தைப் பயில்வ

திற்கு நம் அண்ணாவிடமே வருவாரி என்று பகரும் அளவுக்கு அண்ணாவின் முதல் சட்டமன்றச் சொற் பொழிவு பொன்னேபோல் பொலிகிறது—ஒளிரிகிறது. இல்லையா?

சட்டமன்றத் தலைவரின் சான்றிதழ்

இந்த முதல் உரை மட்டும் அன்று; அடுத்தடுத்து அண்ணா சட்டமன்றத்தில் நிகழ்த்திய ஒவ்வொரு உரை யுமே, கற் கண்டுக் கட்டிதான்! கருப்பஞ்சாறுதான்!

"...நான் அண்ணாதுரை அவர்களுடைய பேச்சைத் தினமும் சட்டசபையில் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் இலட்சக்கணக்கானவர்களில் நானும் ஒருவன். எப்படியானாலும், திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள், 'என் முக்கிய சிஷ்யர்களில் ஒருவனாக நீயும் வந்து சேருவாய்!' என்று கூறி என்னை அழைத்துக்கொள்வாரி என்று எதிர்பாரிக் கிறேன். பேசுவதில் மட்டுந்தான் சிஷ்யன் என்று சொன்னேன். காலமாறுதலில் மற்ற துறைகளில்கூட அண்ணாவுக்கு நானும் ஒரு சிஷ்யனாகி விடுவேனோ என்னவோ, தெரியவில்லை."

—என்று அப்போதைய சட்டமன்றத் தலைவரான டாக்டர் யூ. கிருஷ்ணராவ் அவர்களின் பாராட்டைவிட, அண்ணாவின் அழகு வழியும் சட்டமன்றச் சொற் பொழிவுகளுக்குப் பிறிதொரு அணிந்துரை வேண்டுமா என்ன?

சென்னை மாநகராட்சியில் தி. மு. க.

செயல் திறனில் தீர்!

சட்டமன்ற நுழைவுக்குப் பின்னர், 'வெறும் வாய்ச் சொல்லில் வீரர்' ஆக மட்டும் விளங்க விரும்ப வில்லை அண்ணா. செயல் திறனிலும் தம் தீரத்தைக் காட்ட விழைந்தார் அவர்.

தண்டலம் மாநாடு

தம்முடைய அந்த ஆர்வத்தின் அறிகுறியாக தாம் போட்டியிட்டு வென்ற காஞ்சிபுரம் தொகுதியில் உள்ள 'தண்டலம்' என்னும் சிற்றூரில் ஒரு மாநாட்டுக்கு ஏற் பாடு செய்தார். அதற்கு அப்போதைய முதலமைச்ச ராக இருந்த திரு. காமராசர் அவர்களை அழைத்து வந்தார்.

'அமைச்சரே! நம் நாட்டில் மாதம் மும்மாரி பொழி கிறதா?...மக்கள் வளமாக வாழ்கிறார்களா?'—என்று கோலோச்சும் மன்னன் கொலுமண்டபத்தை விட்டு வெளிவராமல் கேட்கும் 'நாடக பாணி அரசியல்' மக்க ளாட்சி நெறி முறையிலும் தொடர்ந்து தலையெடுக்கக் கூடாது என்னும் தூய நோக்கில்தான் அண்ணா—'தண்ட லம் மாநாட்டுக்கு' ஏற்பாடு செய்தார்; அங்கே முதல மைச்சரும் பொதுமக்களும் நேருக்குநேர் கலந்து உரை யாடி, நெஞ்சம்விட்டுப் பழகும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தி

தினார். அந்தக் 'கோரிக்கை மாநாடு' மாபெரும் வெற்றியைத் தேடித் தந்தது; அதனால் அண்ணாவின் செல்வாக்குப் பொதுமக்களிடையே மேலும் உயர்ந்தது.

நேருவின் வசைமழை

பண்டித சுவகர்லால் நேரு, இந்திய விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட அரும்பெரும் தளபதி. 'என்னுடைய நெஞ்சம் நினைப்பதைத்தான் நேருவின் வாயிலிருந்து கேட்கிறீர்கள்'—என்று காந்தியடிகளே கூறும் அளவுக்கு அவரது அரசியல் வழித்தோன்றலாகத் திகழ்ந்தவர்; வாழ்நாளில் ஒன்பது ஆண்டுக் காலத்திற்குமேல் சிறைப் பறவையாகத் திகழ்ந்த தியாகச் செம்மல்; பகைவர்க்கும் அருள்புரியும் பண்பாளர்; 'கபடு' என்பதே அறியாத நிமிர்ந்த நெஞ்சினர்; நேர்மையின் திலகர்.

இத்துணைச் சிறப்புக்கள் அமைந்தவராக விளங்கிய நேருவிடமும் ஒரு பெருங்குறைபாடு இருந்தது. அது தான் அவரது நெருப்பினுங் கொடிய முன்கோபம்.

“சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும்”

—என்று வள்ளுவர் பெருந்தகையே எச்சரிக்க வில்லையா?

அந்தப் பொய்லாச் சினம் பொங்கி எழுந்துவிட்டால் தாம் என்ன சொல்கிறோம் என்பதே அவருக்குத் தெரியாது. தம்முடைய சுடு சொற்களைக் கேட்டு மற்றவர்கள் மனம் புண்படுமே என்றெல்லாம் அவர் சிந்திப்பதே இல்லை; இறுதிவரை அவர் இதில் திருந்தவும் இல்லை.

முன்னரே, 'சித்தூர் தமிழர் போராட்டத்தை' நேரு வாய்த்துடுக்காக வசைபாடியது பற்றியும், அதன்

நிமித்தமாகவே மும்முனைப் போராட்டங்களுள் ஒன்றான 'இரயில் நிறுத்தக் கிளர்ச்சி' ஏற்பட்டது என்பது பற்றியும் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளோம். அதே வாய்த்துடுக்கு 1959-லும், நேருப் பெருமகனாரை விட்டு அகலவில்லை.

அச்சமயம் பெரியார் ஈ. வே. ரா. அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத்துகின்ற கிளர்ச்சி ஒன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அதைக் கேட்டு நேருவுக்கு எரிச்சல் ஏற்பட்டுவிட்டது. உடனே,

“...இந்தக் கிழடுகளையெல்லாம் எங்காவது பைத்தியக்கார விடுதிக்கு அனுப்பினால் என்ன?...அவர்களுடைய செய்கை முட்டாள்தனமானது; அதற்காக, அவர்களை மூட்டை முடிச்சுகளுடன் நாட்டைவிட்டே கூட ஒட்டிவிட வேண்டியதுதான்!” என்று பெரியாரை வாய்க்கு வந்தவாறு வசைபாடிவிட்டார்கள்.

பெரியார் ஓர் பேர் இயக்கம்

தமிழக வரலாற்றில் 'பெரியார்' என்பவர் ஒரு தனி நபர் அல்ல; ஒரு மாபெரும் இயக்கம்! சாதி-சமய-ஆணவத் தனைகளையெல்லாம் அறுத்தெறிந்து தமிழர்கள் இன்று தலை நிமிர்ந்து நடக்கிறார்கள் என்னில் அதற்கு முழுமுதற் காரணர்—இரட்சகர் (Redeemer) பெரியாரே! இவ்வுண்மையை முழுமையாக உணர்ந்தவர் அண்ணா. தம்மைத் தொடக்ககாலத்தில் அரசியல்வாதியாக உருவாக்கிய தம்முடைய ஆசரண நேரு இழித்துப்பேசியதை அண்ணாவால் பொறுக்க முடியவில்லை. எனவே, நேருவுக்குத் தம் எதிர்ப்பினைக் காட்ட நினைத்தார் அவர்.

கறுப்புக்கொடி போராட்டம்

6-1-1958-இல் நேரு சென்னை மாநகர் வருவதாகத் திட்டமிட்டிருந்தார். அப்போது அவருக்குக்

கறுப்புக்கொடி காட்டுவதென்று தி. மு. கழகப் பொதுக் குழு முடிவெடுத்தது. அதைப்பற்றி விளக்குவதற்காக சென்னையில் 3-1-58-இல் ஒரு பொதுக்கூட்டத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஆனால், அக்கூட்டம் நடைபெற அதிகாரிகள் இசைவு தரவில்லை. எனினும் தடையை மீறிப் பேச்சுரிமையை நிலைநாட்ட குறிப்பிட்ட நாளில் குறிப்பிட்ட இடத்தில் கூட்டம் நடந்தே தீரும் என்று அறிக்கை விட்டார் அண்ணா.

அதைத் தொடர்ந்து அடக்குமுறை அவிழ்த்து விடப்பட்டது. அண்ணாவும், பிற முன்னணி வீரர்களும் முன்கூட்டியே சிறை விருந்து பரிமாறப்பட்டனர். எனினும் பொதுமக்களின் எழுச்சித் தீயை அரசினால் அவ்வளவு எளிதில் அடக்கிவிட முடியவில்லை; அது கொழுந்துவிட்டே எரிந்தது!

நேருப் பெருமகனார் 6-1-58-இல் சென்னையில் காலடி வைத்த வேளை நன்றாக இல்லை. தமிழக அரசு எத்தனையோ எச்சரிக்கையான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தும் கூட, கருங்கடல் அலைகளைப்போலப் பல்லாயிரக் கணக்கான கறுப்புக் கொடிகள் நேருவுக்கு வரவேற்புக் கொடுத்தன. அவற்றின் உணர்ச்சித் துடிப்பைக் கண்டு அதிர்ச்சிக்கு ஆளானார் நேரு. அவருடைய பயணத் திட்டங்கள் பற்பல மாறுதல்களுக்கு இரையாயின. முடிமன்னரைப்போலவே அடிபணியப் பெற்ற நேரு, தமக்கு இத்துணை எதிர்ப்புக் கிளம்பும் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

அன்று சென்னை நகரமே குழப்பத்தில் தத்தளித்தது. குதிரைப் படையாலும், வேறு முறைகளாலும், காவல் துறையினர் ஆடிய அடாத ஆட்டத்துக்கு அளவே இல்லை; அவர்களுடைய அதிகார வெறிக்கு இருவர் பவியாயினர்; பலர் காயமுற்றனர்.

இவ்வாறுகத் தம்முடைய பழைய குருவான பெரியாரை ஒருவர் இழித்துப் பேசுகிறார் என்றால், அவர் 'ஆசியாவின் சோதி'யாகவே இருந்தாலும், அவருக்குத் தகுந்த பாடங்கற்பிக்கவும் தயங்கியவர் அல்லர் அண்ணா.

உள்ளாட்சி மன்றங்கள்

ஒரு நாட்டின் நிருவாகம் சீராக நடைபெறுவதற்கு, ஆங்காங்கே உள்ள, ஊராட்சி, நகராட்சி, மாநகராட்சி மன்றங்களும் செவ்வனே இயங்க வேண்டும். அவற்றில் பழுதுகள் படியத் தொடங்கிவிட்டால், போறை விழுந்த பூவரசம் மரம்போலவே, அரசு யந்திரமே நிலை குலைந்து போகும்.

அதனால்தான், மேனாட்டினர் அரசாங்கத்துக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ளாட்சித் துறை மன்றங்களுக்கு (Civic Bodies) உரிய மதிப்பளிக்கின்றனர். ஓர் அரசியல் கட்சி நாட்டின் முக்கியமான நகரங்களின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கும் வலிமையை அடைந்துவிட்டால், அடுத்து அது அரசாங்கத்தையே கைப்பற்றுவது எளிது என்று அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

மேற்கு செம்மனி எடுத்துக்காட்டு

எடுத்துக்காட்டாக, மேற்கு செம்மனித் தலைநகரான போன் (Bonn) மாநகராட்சி, டாக்டர் அடினரைத் தலைவராகக்கொண்ட கிறிஸ்டியன் சனநாயகக் கட்சியின் வசமே பலகாலம் இருந்தது. அண்மையில், அக்கட்சியை எதிர்த்துப் போர்க்கொடி உயர்த்திய வில்லி பிரண்ட் (Willy Brandt) என்பவரின் கட்சி அதனைக் கைப்பற்றி விட்டது. அவரே, ஆம்மாநகராட்சி மன்றத்தின் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்று விட்டார். இவ்வாறு

போன் (Bonn) மாநகராட்சியையே கைப்பற்றிவிட்டதால், மேற்கு செர்மனி அரசாங்கத்திலேயே வில்லி பிராண்ட் இடம் பெற்றுவிட்டாலும் வியப்படைவதற்கு இல்லை என்று அரசியல் திறனாய்வாளர் 'ஆருடம்' கூறினர். அவர்கள் ஊகம் பொய்த்துவிடவில்லை. கடைசியாக நடைபெற்ற தேர்தலில் அடினாபின் கட்சி முழு வெற்றி பெற முடியவில்லை. அதேசமயம் வில்லி பிராண்ட்டின் கட்சிக்கு எதிர்பார்ப்பதற்குமேல் கணிசமான வெற்றி கிட்டியது. அண்மையில், திரு. கெய்சங்கர் தலைமையில் அமைந்த மேற்கு செர்மனி அமைச்சரவையில், வில்லி பிராண்ட்டும் ஓர் அமைச்சராக இடம் பெற்றுவிட்டார்.

இதே போலத்தான், தமிழக அரசைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னர் சென்னை மாநகராட்சியைக் கைப்பற்றுவதில் தீவிரமாய் இறங்கிற்று தி. மு. கழகம்.

அண்ணா விரும்பிய சென்னை மாநகராட்சி

அண்ணா எப்பொழுதுமே குறைந்த நம்பிக்கை வைத்து, நிறைந்த பலன் வருவதையே விரும்புகின்றவர். அளவு மீறிய நம்பிக்கை (Over-Confidence) வைத்து, அவதிப்படும் இயல்பு அவருக்கு இல்லை. இதனால், தன் நம்பிக்கையே இல்லாதவர் என்று அவரைச் சிலர் தவறாகவும் எடைபோடுவதுண்டு. வெற்றி கிட்டும் என்று உறுதியாகத் தெரிந்தால் அன்றி அதைப்பற்றித் தம்பட்டம் அடிப்பானேன்? பிறகு தோல்வி என்றதும் துவண்டு விழுவானேன்? என்ற போக்கில்தான் அவர் எந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டாலும் குறைந்த நம்பிக்கையே கொள்வது வழக்கம். சென்னை மாநகராட்சித் தேர்தலைப் பற்றியும் அத்தகைய கருத்தைத்தான் அண்ணா கொண்டிருந்தார்.

கலைஞர் கருணாநிதியின் அரசியல் ஊகம்!

ஆனால், அரசியல் விளைவுகளை ஊகிப்பதில் கலைஞர் கருணாநிதி கைதேர்ந்தவர். ஆன்மீகவாதிகளைக் கேட்டால், 'அவர் வாக்கில் விஷம் இருக்கிறது; அதனால் தான் அவர் என்ன சொன்னாலும் தவறாமல் பலிக்கிறது!' என்று வியப்போடு கூறுவார்கள். ஆனால், நாம் அவரை அந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கவில்லை. எனவே அரசியல் ஊகத் திறமை (Proficiency in Political Prophecy) நிரம்பப் பெற்றவர். என்று பாராட்டும் அளவோடு நின்றுகொள்கிறோம். அவருடைய ஊகத் திறமைக்கு ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சியே போதிய சான்றாகும்:

மாநகராட்சித் தேர்தலில் கலந்துகொள்வது பற்றிக் கட்சியின் மேலிடத் தலைவர்கள் விவாதிக்கின்ற வேளை.

அண்ணா சொல்கிறார்: "சென்னை மாநகராட்சியில் நூற்றுக்கு இருபது இடங்களைப் பிடித்துவிட்டாலே, போதுமானது; அதுவே இன்றுள்ள நிலையில் நமக்கு மாபெரும் வெற்றியாகும்."

கருணாநிதி சொல்கிறார் :

"...மாநகராட்சித் தேர்தலில் இருபது இடங்களை மட்டுமல்ல; காங்கிரசுக் கட்சியைக் காட்டிலும் அதிகப் படியான இடங்களையேகூட நம்மால் பிடிக்க முடியும். ஏன், 'மேயர் பதவியையேகூட நம்மால் பிடித்துவிட முடியும்!..."

அண்ணா சொல்கிறார் :-

"...தம்பி, கருணாநிதி கூறுவதுபோல் சென்னை மாநகராட்சியை மட்டும் நம் கழகம் கைப்பற்றி விடுமானால்—அதற்கு ஆகவேண்டிய முயற்சிகளை அவர்

மேற்கொள்வாரானால்—நான் அவருக்குத் தங்க மோதி ரமே பண்ணிப் போடுவேன்!”

மாநகராட்சியில் தி. மு. க.

1959-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற சென்னை மாநகராட்சித் தேர்தலில் 90 இடங்களுக்கு மட்டுமே கழகம் போட்டியிட்டது; காங்கிரசோ 100 இடங்களுக்கும் ஆட்களை நிறுத்திற்று.

முதலமைச்சர்,

திரு. காமராசர் அவர்களே முன்னின்று காங்கிரசுத் தேர்தல் யந்திரத்தை முடிக்கிவிட்டார்; பிற அமைச்சர்களும் அவ்வாறே தம் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி வாக்குகளைத் திரட்டுவதில் ஊக்கத்துடன் ஈடுபட்டனர்.

முடிவில், என்னதான் மருந்துச் செலவு செய்தும் பிள்ளை பிழைக்கவில்லை என்கிற கதையாக காங்கிரசாரின் முயற்சிகள் அனைத்தும் விழலுக்கிறதைத் நீராயின. இருபதாண்டுக்காலமாக அவர்களுடைய ஏகபோக உரிமையாக இருந்த மாநகராட்சி மன்றம் அவர்கள் கைகளை விட்டு நழுவிச் சென்றது; அதனைத் தி. மு. கழகம் கைப்பற்றிக்கொண்டது.

100 இடங்களுக்குப் போட்டியிட்ட காங்கிரசு, 37 இடங்களை மட்டுமே பிடித்து தனக்கிருந்த செல்வாக்கை இழந்தது. 95 இடங்களில் மட்டுமே வேட்பாளர்களை நிறுத்தியிருந்த தி. மு. கழகமோ 45 இடங்களைக் கைப்பற்றிய மிகப் பெரும்பான்மை வலிமை பெற்ற கட்சியாகத் தலைநிமிர்ந்தது.

1959-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 24-ஆம் நாள். சென்னை மாநகரின் வரலாற்றிலேயே ஒரு பொன்னான

திருப்பு முனை ஆகும். ஆம்; அன்றுதான், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த ஒருவர்—திரு. ஆ. பொ. அரக அவர்கள்—முதன் முதலாக, ‘ரிப்பன் கட்டிட மாளிகையில் மேயராகக் கொலுவேறினார்.

ஊங்க மோதிரம் தந்தார்!

இவ்வாறாகக் கலைஞர் மு. கருணாநிதி ‘மாநகராட்சி நையப் பிடித்துவிடுவோம்’ என்று நம்பிக்கையோடு அளித்த வாக்குப் பலித்துவிட்டது!

ஆண்ணாவும், தாம் வாக்களித்தவாறே தம் அருமைத் தம்பிக்கு தங்க மோதிரம் பரிசளித்து மகிழ்ந்தார்.

இதிலிருந்து, தாம் சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றுவதில், கண்ணாக இருப்பாரி அண்ணா என்பதும் தெளிவாகிறது அவ்வவா?

சோதனைத் தீ

எதிர்நீச்சல்

ஆற்று வெள்ளத்தில் எதிர்நீச்சல் அடித்துக் கரையேறியபின் ஏற்படக்கூடிய இன்பம், வலிமை, பெருமிதம்,—வெள்ளத்தின் போக்கிலேயே மிதந்துசெல்வதில் இருப்பதில்லை.

தனி மனித வாழ்வோ, சமூக இயக்கமோ, அரசியல் கட்சியோ எதுவாயினும் தன்னுடைய பயணத்தில் குறுக்கிடும் தொல்லைகள் என்னும் வெள்ளத்தில் எதிர்நீச்சல் அடித்துக் கரையேறும் பொழுதுதான், அது முழுமையான வளர்ச்சியையும், நிறைவான மகிழ்ச்சியையும் எய்தியது ஆகிறது.

அடுக்கடுக்காகத் தொடர்ந்து வரும் சோதனைகளைச் சந்தித்து, வேதனைகளைத் தாங்கி அவற்றில் அடையும் சாதனைகளிற் தான் உண்மையான சுவையிருக்கும்.

அதனால்தான் போலும் அண்ணாவின் அரசியல் பயணமும் சோதனைகள் நிரம்பிய போர்க்களமாகவே தொடர்ந்து நடைபோட்டுள்ளது! அவரை அல்லற்படுத்திய கொடுஞ் சோதனைகளில் எல்லாம் கொடுமையானது 1961-இல் தி. மு. கழகமே பிளவுண்டு சிதறி விடுமோ என்று அஞ்சும் அளவுக்கு ஏற்பட்ட சோதனையே ஆகும். திரு. ஈ. வெ. கி. சம்பத், அண்ணாவிடமே மோதலைத் தொடங்கிப் பின்னர் கட்சியை விட்டே வெவ்வேறிய நிகழ்ச்சியையே இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறோம்.

அண்ணா—சம்பத் அன்புப் பிணைப்பு

திரு. ஈ. வெ. கி. சம்பத் அவர்கள், பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்களுடைய அண்ணன் திரு. ஈ. வெ. கிருட்டிணசாமி அவர்களின் மூத்த பிள்ளை ஆவார். பெரியாரைத் தம் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டு, அண்ணா ஈரோடு செல்லத் தலைப்பட்ட நாள் முதற் கொண்டு, அண்ணாவுக்கும் நெருக்கமான பழக்கம், பற்று, பாசம் உண்டாகி வளர்ந்து விட்டன. பெரியார் எவ்வாறு அண்ணாவைத் தம் அரசியல் தத்துப் பிள்ளையாக வரித்துக் கொண்டாரோ, அவ்வாறே, அவரைப்போலவே, ஏன், அவரையும் மிஞ்சியும் கூட அண்ணா அவர்கள் சம்பத் திடம் அளவுக்குமீறிய வாஞ்சையைப் பொழிந்து தம் உடன்பிறவாத் தம்பியாகவே வரித்துக் கொண்டார்.

தாம் எங்கே சென்றாலும் சரி; சம்பத்தையும் கூடவே அழைத்துச் செல்வார் அண்ணா. தமக்கு என்ன தின்பண்டம் கிடைத்தாலும் சரி; அதைச் சம்பத்துக்கும் பகிர்ந்தளித்தால்தான் அண்ணாவுக்கு உறக்கம் வரும். சம்பத்தும் அப்படித்தான்; அண்ணாவைவிட்டு அவரால் அரைக்கணமும் பிரிந்திருக்க முடியாது. அண்ணாவோடு உரையாடிக் களிப்பதென்றாலோ, சம்பத்துக்கு தணியாத வேட்கை; தனியான இன்பம்! அவர்களுடைய இந்த இணைபிரியா இதயக் கலப்பு, சில சமயம் பெரியாரின் கண்களையும் உறுத்தியதுண்டு.

சம்பத்தின் மேடைக் கூச்சம்

அந்த நாளில், திரு. சம்பத் அவர்களுக்கு மேடைப் பேச்சு அவ்வளவாக வராது. இளம் வயதுதான்; அதற்கேற்ற துடிப்புத்தான்! ஆனாலும் ஏனோ அவைக் கோழைத்தனம் அவரை ஆட்டிப் படைத்தது. எனவே

எங்காவது மேடையில் ஏறவேண்டும் என்றால் கூடியவரை தவிர்த்துவிடுவார்.

வழிமறித்த நாடு?

ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சி :

1946-இல் திருச்சியில் திராவிடரீகழக மாநாடு நடைபெற்று முடிந்து சிலகாலமே ஆகியிருந்தது. பட்டுக் கோட்டையில் ஒரு திருமண விழாவில் கலந்து கொள்வதற்காகத் தஞ்சை வழியாக அண்ணா செல்லவிருக்கிறார் என்ற செய்தி இடையில் உள்ள எல்லா ஊர்களுக்கும் பரவி விட்டது.

அப்போது மதியம் ஒருமணி இருக்கும்.

உரத்தநாடு, முத்தம்பாள் சத்திரக் கட்டிடத்தில் இயங்கும் உயர்நிலைப் பள்ளியை விட்டு மாணவர்கள், ஓடோடி நடுவீதிக்கு வருகிறார்கள். அண்ணாவைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் ததும்புகிறது அவர்கள் விழிகளில்?

கறுப்புநிறக் கார் ஒன்று வருகிறது. பந்தயக் குதிரை யாகப் பறந்து வருகிறது. அதிலே அண்ணாவும் வேறு சிலரும் அமர்ந்திருப்பது தெரிகிறது. படிக்குளத்தின் கீழ் கரைப் பக்கமாகக் கார் கடை வீதியில் வரும் பொழுதே, மாணவர்கள் சூழ்ந்து கொள்கிறார்கள். அண்ணாவின் பயணத் திட்டப்படி அவர் உரத்த நாட்டில் இறங்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை எனவே, காருக்குள்ளிருந்தவாறே, சூழ்ந்து ஓடி வருவோருக்கு வணக்கம் செலுத்துகிறார். அப்போதெல்லாம் கார்களுக்குப் படிக்கட்டு (Foot Board) உண்டு. சற்றைக் கெல்லாம், செக்கச் சிவந்த இளைஞர் காரின் படிக்கட்டில் ஏறுகிறார். உரத்த நாட்டில் திராவிடரீகழகம் முதன் முதலாக

முளைவிட்டுத் தளிக்க வைத்த திரு. சீதா என்பவரே அவ்விளைஞர்.

“அண்ணா! உங்கள் முகத்தைப் பார்க்கவும் உங்கள் வாயால் ஒரே ஒரு வார்த்தையாவது கேட்கவும், எவ்வளவு துடிப்போடு, இதோ இந்த மாணவர்களும், இளைஞர்களும் காரின் பின்னாலேயே ஓடி வருகிறார்கள், பார்த்தீர்களா! தயவு செய்து, ஒரே ஒரு நிமிடம் இந்த ஊருக்காக ஒதுக்குங்கள்.”

—என்று கெடுக்கிறார்.

அண்ணா மறுத்துப் பார்க்கிறார். இளைஞர் விடுவதாக இல்லை, கணப்பொழுதில் கடை வீதியை விட்டு, துரோபதியம்மன் கோவில் தெருவில் உள்ள அவ்விளைஞரின்—சீதாவின்—வீடு நோக்கிக் கார் திரும்புகிறது.

அங்கே நூற்றுக்கணக்கில் மாணவர்கள் திரண்டு நிற்கின்றனர். அவர்களுடைய சார்பில் திரு. சங்கிலி முத்து என்னும் மாணவர் அண்ணாவை வரவேற்றுப் பேசுகிறார். அண்ணாவும் அழகு ததும்ப அறிவுரை பகர்கிறார். தம் உரையினூடே, இளைஞர் சீதா தம்மை உரத்த நாட்டில் இறங்கும்படி செய்துவிட்ட ஆர்வத்தை நயமாகப் பாராட்டும் வகையில், “...இந்த ஊரை நான் மறக்க மாட்டேன். அப்படியே, உரத்தநாடு என்னும் பெயரை நான் மறந்துவிட்டாலும் ‘வழிமறித்த நாடு’—என்னும் அளவிலாவது நினைவில் வைத்திருப்பேன்—என்று அண்ணா வேடிக்கையாகப் பேசிக் கை தட்டல் பெறுகிறார்.

அப்போது சம்பத் எங்கே இருந்தார் தெரியுமா?

வெளியே, தெருவில் நின்றிருந்த காரில்தான் அமர்ந் திருந்தார் சம்பத்.

'அதோ, சம்பத்கூட இருக்கிறாரே! அவரையும் இரண்டு வார்த்தை பேசச் சொல்லலாமே!' என்கிறது ஒரு குரல்.

'அடப் பாவமே! உமக்கு விஷயம் தெரியாதா? சம்பதிக்கு மேடைப் பேச்சு வராது. ரொம்பக் கூச்சப் படுவாரி—என்கிறது இன்னொரு குரல்.

பின்னவர் கூறியது மெய்தான் என்பதுபோல சைகை செய்து புன்னகை பூக்கிறார் சம்பதி.

இதில் வருந்தற்குரிய செய்தி என்னவெனில் அன்று அண்ணாவை வழிமறித்த திரு. சீதாவும் இன்று உயிரோடு இல்லை; அப்போது அண்ணாவை வரவேற்ற திரு. சங்கிலி மத்துவும் (பின்னால் தமிழ்ப் புலவராகி, பி. ஏ., பட்ட தாரியாகி, இன்று உயிரோடு இல்லை.

இவ்வாறு பேச்சுக் கலையில் அந்த நாட்களில் பின் தங்கி நின்ற திரு சம்பதி இன்று எவ்வளவு சிறந்த பேச்சாளராக மாறிவிட்டார்!

சொல்லின் செல்வர்!

கம்பராமாயணத்தில் அநுமனைத்தான் 'சொல்லின் செல்வனாக'—கம்பரி அழகுபடத் தீட்டிக் காட்டி யுள்ளார்.

இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் அறிஞர்களில், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகப் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றிய திரு. ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை அவர்களுக்கும் 'சொல்லின் செல்வர்' என்னும் பட்டம் உண்டு.

அதே புகழாரம்தான் பின்னர் திரு. சம்பதிக்கும், தம் கழகத் தோழிகளால் சூட்டப்பெற்றது.

இன்று 'சொல்லின் செல்வர்' என்றால், தமிழ்ப் புலவர்கள்தாம் 'அநுமனை'ப் பற்றி நினைப்பார்கள்; திரு. ரா. பி. சேதுப் பிள்ளையைப் பற்றியும் எண்ணுவார்கள். ஆனால் பல்லாயிரக்கணக்கான பொதுமக்களுக்கு யாரைப் பற்றி உடனே நினைவுக்கு வரும்?

திரு. சம்பத் அவர்களைப் பற்றித்தான் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

மனச்சான்றும் மறக்குமா

அத்துணைச் சிறந்த சொற்பொழிவுக் கொண்டலாக — 'சொல்லின் செல்வராக'—சம்பதி எப்படி உயர்ந்தார்? யாரால் உயர்ந்தார்?

அண்ணா, அண்ணா, அண்ணாவால்தான் அவ்வாறு உயர்ந்தார்!

இப் பேருண்மையைத் திரு. சம்பத் அவர்கள் இன்று மறந்திருக்கலாம்; மறுத்தும் கூறலாம்; ஆனால், அவர் இறக்கும் பொழுதுகூடவா, அவருடைய மனச்சான்று அண்ணா புரிந்த நன்மைகளை மறந்துவிடும்? மறுக்கவும் துணியும்?

அண்ணாவின் தத்துப் பிள்ளை

திரு. சம்பதிதை அண்ணா தம் 'தத்துப் பிள்ளை யாகவே' வரித்துக்கொண்டு அரசியல் துறையில் வளர்த்து வந்தார் என்பது வெறும் ஒப்புக்குச் சொல்லும் உரையா? உளப்பூர்வமான உண்மை நிகழ்ச்சியே. அது மற்றக் கழகத் தம்பியர்களுக்குத் தாம் அளித்த சலுகைகளையும், உரிமைகளையும், மதிப்பையும் விட ஒரு படி மிகுதியாகவேதான் சம்பதிக்கு அண்ணா அவற்றை வழங்கினார்.

ஆனால் திரு. சம்பத்தோ, அண்ணாவின் அந்தப் பெருந்தன்மையை, பேரறிவை, அடக்கத்தை, இரக்க குணத்தைத் தவறாகக் கணித்துவிட்டார்; குறைவாகவும் மதிக்க முற்பட்டுவிட்டார்.

இதயமும் இடம் கொடுத்ததோ?

உயிருக்குயிராய் பாசத்தைக் கொட்டிய ஓர் உத்தமப் பீரவியை, நயரக் கல்லாய் ஒளியைப் பரப்பும் ஓர் அறிவுச் சுடரை, மக்களாட்சி நெறிமுறைக்குத் தக்க மதிப்பளிக்கும் ஒரு மணி விளக்கை, அகத்தை என்பதே அணுவும் இல்லாத ஓர் அன்புக் கடலை, —அண்ணாவை—இவ்வளவு விரைவில் உதறி எறிவதற்கு சம்பத்தின் இதயம் எப்படித்தான் இடங்கொடுத்ததோ? கொள்கை மாறுபாட்டால் அவர் விலகியிருந்தால் கூட நம்மால் அவரது செய்கையை ஒப்புக்கொள்ள முடியும்!

தோல்வி மனப்பான்மையின் விளைவா?

‘கழகத் தலைவர்கள் வரிசையில், அண்ணாவுக்கு அடுத்த இடம் வகிக்கும்போது, இனி நாவலர், நெடுஞ் செழியனுக்குக்கூட இல்லாத வகையில் சொல்லின் செல்வரீ, சம்பத்துக்கே கிட்டிவிடும்போல் இருக்கிறதே!’ — என்று கழகத்தவரே வியக்கும் அளவுக்குத் தம் பேச்சு வன்மையானும், செயலாற்றலாலும் வளர்ச்சி அடைந்து விட்ட திரு. சம்பத் எப்படித்தான் எரிச்சல் மிக்கவராகப் பின்னர் மாறினாரோ?

கலைஞர் மு. கருணாநிதியும், புரட்சி நடிகர், எம். ஜி. இராமச்சந்திரனும் கழகத்திற்குள் பெற்றுவிட்ட மின்னல் வேகச் செல்வாக்கு திரு. சம்பத்தின் கண்ணை உறுத்தியதே அவர் எரிச்சலுக்குக் காரணம் என்றும் சிலர் சொல்கிறார்கள்.

அவர்களுடைய செல்வாக்கை அழிக்க முடியாமல் தோல்வி கண்டதால்தான், அடக்கத்துக்குப் பெயர் பெற்ற அண்ணாவைத் திரு. சம்பத், பழிக்க முற்பட்டுவிட்டாரோ, என்னவோ!

எரிச்சல் தீக்கு எண்ணெய்

அவருடைய எரிச்சலுக்கு எண்ணெய் வார்ப்பது போல், கழகத்திற்குள் பல நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன.

பொதுச் செயலாளராக இருந்து, கட்சியின் கீழ்மட்டத்திலிருந்து மேல் மட்டம் வரை உறுதியான அடித்தளத்துடன் தி. மு. கழக மானிகை எழுப்புவதற்கு இணையிலாப் பணியாற்றிய நாவலர், நெடுஞ்செழியனின் பதவிக் காலம் 1960-அக்டோபர் திங்களோடு முடிவுற்றது. அதன் பின்னர், தாமே பொதுச்செயலாளராக விழைந்துள்ளார் சம்பத். அங்ஙனம் முடியாத நிலையில் தம்மைச் சார்ந்தவர்களாவது அப் பதவிக்கு வர வேண்டும் என்று முயன்றுள்ளார். அவருடைய எண்ணமோ, செயலோ ஈடேறவில்லை. கழகத்தின் கட்டுக்கோப்பைக் காக்கவும், ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தவும் போட்டிகளைத் தவிர்த்து அண்ணாவே பொதுச்செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார். இதனால் உள்ளூர சம்பத்துக்கு ஆத்திரம் ஏற்பட்டு, நீறுபூத்த நெருப்பாகவே கனன்று கொண்டிருந்தது.

அடுத்து, ‘திராவிடநாடு’ இதழில் அரசியல் விளக்கக் கட்டுரை ஒன்றை அண்ணா வரைந்தார். ‘எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்’—தலைப்பின் கீழ் வெளிவந்த அக் கட்டுரை, மேதை பெர்னார்ட் ஷாவின் ஆப்பிள் கார்ட் (Apple cart) என்னும் நாடகத்தைத் தழுவியதாகும்.

அக் கட்டுரை தம்மை மறைமுகமாகத் தாக்குவதாகச் சம்பத் தவறாக எடுத்துக்கொண்டு விட்டார். கவிஞர் கண்ணதாசன் அப்போது நடத்தி வந்த 'தென்றல்' ஏட்டில் அதற்கு மறுப்புக் கட்டுரையும் எழுதிவிட்டார். 'அண்ணாவின் மன்னன்' என்னும் தலைப்பில் சம்பத் வரைந்த அக் கட்டுரை, கழகத்தவரிடையே பெருங் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்திற்று.

அதன் எதிரொலிதான், 1961-சனவரி-21,22 நாட்களில் வேலூரில் நடைபெற்ற பொதுக் குழுக் கூட்டத் தையே பெருங் கலக்குக் கலக்கிற்று.

வேலூர் தந்த அதிர்ச்சி

சம்பத்தும் அவரைச் சாரிந்தவர்களும், வேலூர்ப் பொதுக் குழுவில் நிறைவேற்றப்படுவதற்கென்று சில புதிய தீர்மானங்களைக் கொண்டுவருவதில் முனைந்து நின்றனர். அவருடைய திட்டங்களும், செயல்களும், பேச்சுக்களும், அண்ணாவின் ஆயிரக்கணக்கான தம்பியரிக்கு ஆத்திரத்தையே மூட்டின. அதனால் சில பரபரப்பான சூழ்நிலைகளும் ஏற்பட்டுவிட்டன. ஆனால் வெறும் சொல்லளவில் மட்டுமே நிகழ்ந்த அந்த உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டை, வன்முறைச் செயல் என்று பொதுமக்கள் நினைக்கும் அளவுக்குத் தவறான செய்திகளையெல்லாம் மாற்றுக் கட்சி ஏடுகள் கயிறு திரித்துப் பரப்பும் வண்ணம் சம்பத் குழுவினர் நடந்துகொண்டனர். கழகமே உடைந்து விட்டது என்றும் வதந்திகள் பரவத் தொடங்கி விட்டன வெகுவேகமாக.

அண்ணா அடைந்த வேதனை

அப்போது அண்ணா அடைந்த வேதனையோ சொல்லுந்தரமன்று.

வெறுங் கட்சி என்னும் அளவிலேயே தி. மு. கழகத்தை வளர்த்திருந்தால், அண்ணா என்ன நடந்தாலும் நடக்கட்டும் என்றே பேசாமல் இருந்திருப்பார். ஆனால், உலக வரலாற்றிலேயே இல்லாத ஒரு புதுமையாக, ஒரு குடும்பமாகவே தி. மு. கழகத்தை அவர் சீராட்டி வளர்த்து வந்தார். அதனால்தான் அது உடையக்கூடிய சூழ்நிலையைச் சம்பத் தோற்றுவித்தபோது அண்ணாவால் கண்ணீர்த் துளிகளைச் சிந்தாமல் இருக்க முடியவில்லை. எப்பாடு பட்டேனும் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டவேண்டும் என்று முழுமூச்சுடன் பாடுபட்டார் அண்ணா. சம்பத் விழைந்தவாறே தம்முடைய அதிகாரங்களையெல்லாம் விட்டுக்கொடுக்கவும் முன்வந்தார்.

சம்பத்தின் தளராப் பிடிவாதம்

எனினும்கூட, சம்பத்தின் ஆசை தணியவில்லை; எரிச்சல் அடங்கவில்லை. அண்ணாவின் பொறுமையையும் பெருந்தன்மையையும் எல்லை மீறிச் சோதித்தார். அண்ணாவின் ஆற்றலை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாமல் அவரை மிரட்டிப் பணியவைத்து விடலாம் என்ற தவறான கருத்துக்கும் இரையாகி விட்டார். முதலில் கட்சி ஒற்றுமையைக் காப்பதாக வாக்களிப்பதும் பின்னர் அதை உடைக்கும்படியான செயல்கள் புரிததுமே அவருக்கு வழக்கமாகிவிட்டன:

அவைத்தலைவர் பதவி—விலகல்,

உண்ணாவிரதம்,

திரு. டி. எம். பார்த்தசாரதி அவர்களின் 'தி. மு. க, வரலாறு' வெளியீட்டு விழாப் பேச்சு,

—என்று சம்பத்தின் நடவடிக்கைகள், முறுங்கை மரத்தில் ஏறுவதும் இறங்குவதுமாக விக்கிரமதித்தன்

கதையில் வரும் வேதாளத்தின் விளையாட்டையே நினைவு படுத்தின.

சதியின் விளைவா?

திரு. ஈ. வெ. கி. சம்பத் ஆழ்ந்த சிந்தனையாளர்; தெளிந்த வாதத் திறமை படைத்தவர்; முறையான அரசியல் திறனையுடையவர்; எல்லாவற்றினும் மேலாக பெரியாரின் பெருங்குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அவரைப் போன்ற பெருந்தகையாளர் நிலையில் இருக்கவேண்டிய வரிகள் அண்ணாவின் அரசியல் வாழ்வைச் சீரழிக்கவும், தி. மு. கழகத்தைச் சுக்கு நூறு உடைத்தெறியவும், முன்கூட்டியே சதித்திட்டம் தீட்டியிருப்பார்கள் என்று நம்மால் நம்ப முடியவில்லை.

ஆனால், அவரும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் நடந்து கொண்ட முறையோ அத்தகைய ஓர் எண்ணத்தைப் பொதுமக்களிடம் தோற்றுவிக்காமலும் இல்லை.

இறுதியில், சம்பத்தின் பிடிவாதத்தின் முன்னே அண்ணாவின் பெருந்தன்மை தோற்றே போயிற்று.

ஆம்; 19-4-61-இல் தி. மு. கழகத்தைவிட்டு விலகிய திரு. ஈ. வெ. கி. சம்பத் "தமிழ் தேசியக் கட்சி" என்னும் புதிய அமைப்பினைத் தோற்றுவித்தார்.

கழகம் உடைந்ததா?

மாற்றுக் கட்சிகள் விரும்பிய வண்ணமோ, பொது மக்கள் அஞ்சியவண்ணமோ, திரு. சம்பத்தே எதிர்பார்த்த வண்ணமோ, அவருடைய வெளியேற்றத்தால்,

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சுக்கல் நூறுகதி சிறிதே தெறித்துவிட்டதா?

அண்ணாவின் அரசியல் வாழ்வுகள் மண்முடிப் போயிற்று?

அல்லவே, அல்ல?

சம்பத் வெளியேற்றம் சரியான மருந்து

மாறாக, சம்பத்தின் வெளியேற்றம், தி. மு. கழக வளர்ச்சிக்கு மாமருந்தாகவே அமைந்தது.

1. அதுகாறும் கழகப் பணிகளைத் தம்பிகள் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டார்களா என்று சற்று அசட்டையாகக்கூட இருந்த அண்ணா, என்றுமில்லாத துணியோடும், கறுசுறுப்போடும் ஆர்த்தெழுந்து தொண்டாற்ற முனைந்தார்.

2. அண்ணாவைப் பகைத்துக்கொண்டு, தி. மு. க. வை விட்டு வெளியேறினால் எங்கே சம்பத்தைப்போலத் தாமும் அரசியலில் செல்வாக்கு இழக்க நேரிடுமோ என்னும் அச்சம், இரண்டாவது—மூன்றாவது கட்டத் தலைவர்களிடையே எழுந்து அவர்களை ஓர் ஒற்றுமைப் பிணைப்பிற்குள் உட்படுத்தியது.

3. அதற்குமுன் இல்லாத ஓர் அழுத்தமான பொறுப்புணர்ச்சியை கழகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் அளிப்பதாகவும் சம்பத் வெளியேற்றம் அமைந்தது.

அந்தப் பொறுப்புணர்ச்சியே தி. மு. கழகம் பிறரை நாட்களில் தேர்தல் களங்களில் பெரும் வெற்றிகளை அணைப்பதற்கு அருமருந்தாய் அமைந்தது என்பதில் ஐயமே இல்லை.

பாராளுமன்றத்தில் அண்ணா!

மாத்தை அரிக்கும் செல்

“பெரிய மரங்களை மாளிகை மண்டபத்துக்குத் தூண்களாக அமைத்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. மிகமிகச் சாதாரணச் ‘செல்’ மரத்திலே சிறு துளைகளிலே புகுந்து கொள்ளாதபடியும் பாரித்துக்கொள்ளவேண்டும். ‘செல்’ அரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டால் செம்மரமும் சரி, எம்மரமும் சரி கெடும்; (அவ்வாறே) ஓர் இயக்க அமைப்பு—ஸ்தானமும் கெடும்.”

—என்று பேரறிஞர் அண்ணாவே ஒருமுறை பகரீந் துள்ளார்.

அந்த முறையில்தான் திரு. சம்பத்தின் வெளியேற்றம், எங்கே ‘செல்’—ஆக மாறிக் கட்சியின் கட்டுக் கோப்பைக் குலைத்துவிடுமோ என்று உள்ளூர அஞ்சினார் அண்ணா.

சம்பத்தின் திட்டம் சரிந்ததேன்?

“திராவிட நாடு பிரிவினை”க் கொள்கை விரைந்து வெற்றிபெற அண்ணாவின் நடைமுறைத் திட்டங்கள் ஆமை வேகத்தில் ஊர்ந்துகொண்டிருப்பது சரியன்று; அவற்றைத் தீவிரமாகச் செயற்படுத்தவே கட்சியை விட்டு விலகுகிறோம்” என்று கூறி, தாம் துவக்கிய புதுக் கட்சிக்குத் ‘தீவிர திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்’—

என்பது போன்ற புரட்சிகரமான பெயரையும் சூட்டி யிருந்தாரானால் திரு. சம்பத்தும், அண்ணாவை மிஞ்சக் கூடிய மாபெரும் ஆற்றலாகவே இன்று வளர்ந்திருப் பார். நேத்தாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் மாதிரி, அவர் ஒரு புரட்சித் தலைவராக மாறிவிட்டார் என்று நம்பியே உணர்ச்சித் துடிப்புள்ள கழக முன்னணி வீரர்கள் சிலரும் அவரைப் பின்பற்றி வெளியேறினர்.

அண்ணாவின் நற்காலந்தானோ, இல்லை தமிழகத்தின் நற்காலந்தானோ திரு. சம்பத் அவர்கள் புரட்சி வீரராக ஏறுநடை போடுவதற்கு மாறாக, பழைய ‘தேசியம்’ என்னும் பகுதிக்குள்ளேயே தம் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டார்.

அவருடைய சிற்றப்பாவான பெரியாரே, “தமிழ் தேசியம் என்பதெல்லாம் சுத்தப் பித்தலாட்டம்... ஏமாற்றுவித்தை” என்று கண்டிக்கும் அளவுக்குச் சம்பத்தின் புதிய கட்சி காலத்திற்கு ஒவ்வாத ஒன்றாகப் போய்விட்டது. இதனால், அவரிடம் விறுவிறுப்பையும், புரட்சி மணத்தையும் எதிர்பார்த்து வந்த பலர் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். அவ்வாறு ஏமாற்றம் அடைந் தவர்களில் பலர் மீண்டும் தங்கள் தாய்க் கழகத்துக்கே திரும்பியும் சென்றுவிட்டனர்.

ஆனாலும், சம்பத் வெளியேறிய புதிதில் நாடெங் கும் ஒருபெரும் பரபரப்பே ஏற்பட்டிருந்தது. அதனால் தி. மு. கழகம் எங்கே கலகலத்துவிடுமோ என்று அஞ்சும் படியாகத்தான் இருந்தது நிலைமை.

அத்தகைய அச்சத்திற்கெல்லாம் இடம் ஏது என்று அறைகூவல் விடுப்பதுபோல் நடைபெற்றது மதுரை மாநில மாநாடு.

மதுரையில் மாநில மாநாடு

1961-ஆலைத் திங்களில் நடைபெற்ற தி. மு. கழகத் தின் அந்த மூன்றாவது மாநில மாநாடு கழகத் தோழர் களுக்குப் புதிய உத்வேகத்தையும், பொதுமக்களுக்குப் புதிய நம்பிக்கையையும் அளிப்பதாகத் திகழ்ந்தது.

கருநாடக மாநிலத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்ற உயர்நீதி மன்றின் நீதிபதி திரு. மேடப்பா அவர்கள் வருகை புரிந்து வாழ்த்துக் கூறியது மாநாட்டின் சிறப்பை மேலும் உயர்த்திற்று.

அண்ணாவின் அன்புக் கட்டளை

ஆம் மாநாட்டின் இறுதி நாளில் தலைமை தாங்கிய பொதுச் செயலாளர் அண்ணா அவர்கள், தம் தம்பி யருக்கு விடுத்த அன்புக் கட்டளை என்ன தெரியுமா?

“ஜெர்மன் நாட்டிலிருந்து பெரிய பத்திரிகை யொன்றின் நிருபர் வந்திருப்பதாகவும் அவர் என்னைச் சந்திக்க விரும்புவதாகவும் (இந்து ஏட்டின் துணை யாகிரியர்) நண்பர். நரசிம்மன் தெரிவித்தார்...என் வீட்டிற்கே அவரை வரச்சொல்லி விட்டேன்; அவரும் வந்தார் மூன்று மணிநேரம் அவர் என்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவ்வளவு நேரம் பேசியபின், அவர் என்னிடம் கேட்ட கேள்வி, ‘நாட்டுப் பிரிவினையை அதிகம்பேர் ஆதரிக்கிறார்கள் என்றால் அதற்கு என்ன அடையாளம்’ என்பதே. இதைத்தான் பலரும் கேட் கிறார்கள்; கேட்கத்தான் செய்வார்கள். அர்த்த இராத்திரியில் கூட்டம் போட்டாலும், மலை முகட்டில் கூட்டம் நடத்தினாலும், பல்லாயிரக்கணக்கில் மக்கள் கூடுகிறார்கள் என்று அவர்சொன்னுப் பதில் கூறமுடியும்?

‘நாட்டுப் பிரிவினையை மக்கள் ஆதரிக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டவேண்டும் என்றால், ‘ஓட்டு’ வித்தையைக் காட்டுங்கள்; சட்டமன்றத்தில் உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கையை ஐம்பது, அறுபது என்று உயர்த்துங்கள், ஆட்சியைச் சேர்ப்பதற்குக் காட்டினால் அப்போது தான் உலகம் உங்களைக் கவனிக்கும்” என்றார் அவர். (ஜெர்மன் நிருபர்)

“நமது மூலாதாரக் கொள்கையான ‘திராவிட நாடு திராவிடருக்கே’ என்பதையொட்டி, திருவண்ணாமலை சண்முகம் விடுத்த அழைப்பும், கருணாநிதி எடுத்துக் காட்டிய புறநானூற்றுப் போர்க்களக் காட்சியும் வெற்றி தருவது; நீங்கள் 1962-இல் காட்டும் உற்சாகத் தைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது.”

“மனைவியிடம் ‘எவ்வளவு ஆசையாய் இருக்கிறேன் தெரியுமா?’ என்று பேசியிட்டு மாதம் இருபது நாள் வெளியூரில் தங்கினால் என்ன பொருள்? கழகத்தின்மீது நீங்கள் காட்டும் ஆர்வம், தேர்தலில் வெற்றிபெற்றுத் திருவதிலேதான் இருக்கிறது.”

“நல்ல வயலுக்கு அடையாளம் நல்ல விளைச்சலைத் தருவது! நல்ல விளக்கிற்கு அடையாளம் நல்ல ஒளியைத் தருவது.”

“தேர்தலில் நல்ல முறையில் பணியாற்றத் தவறி விடுவீர்களேயானால், என்னை நீங்கள் நம்பவைத்துக் கழுத்தை அறுத்தீர்கள் என்றுதான் சொல்வேன்.”

“உயிரினும் உயரிய நம் இலட்சியத்தைப் பிறர் பாரித்துக் கேவலமாகப் பேசக்கூடாது. மாநகராட்சியில் (சென்னையில்) வெற்றிதேடித் தந்ததைப்போல் வருகிற பொதுத் தேர்தலிலும் வெற்றி தேடித்தர வேண்டும்.”

—அண்ணா விடுத்த இந்த அன்புக் கட்டளை, அடுத்து நடந்த பொதுத் தேர்தலில் நல்ல வேலைதான் செய்தது.

‘விகடன்’—ஏடே வியந்த மாநாடு

‘ஆனந்த விகடன்’—ஏடு காங்கிரசுக் கட்சிச் சார் புடையது என்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளோம். சம்பத் வெளியேற்றத்துக்குப் பின்னர் தி. மு. கழகம் கலகலக்காமல்தான் இருக்கிறதா என்று அறிந்துகொள்ள அதற்கும் ஓர் ஆசைபோலும்! மதுரை மாநில மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளை நேரில் கண்டு வரும் பொருட்டுத் தன் துணையாசிரியர் ஒருவரையும் (திரு. மணியம் என்பதாக நினைவு) அது அனுப்பி வைத்தது. பொங்குமாங் கடல் போல் திரண்டிருந்த மக்கள் வெள்ளத்தையும், பண்டைய வரலாற்றுக் காலத்தை நினைவுபடுத்தும் கோட்டை—கொத்தளம் போன்ற மாநாட்டு நுழைவாயில்—பந்தல் முதலான அமைப்பு முறைகளையும், ஆராய்ச்சிமி தந்த சொற்பொழிவாளர்களின் உணர்ச்சித் துடிப்பையும், இன்னும் பற்பல சிறப்பியல்புகளையும், அத் துணையாசிரியர் அற்புதமாக வரைந்து ‘ஆனந்த விகடனில்’ வெளியிட்டார். கழகத் தலைவர்களின் படங்களும் ‘விகடன்’ ஏட்டை அணிசெய்தன. இதிலிருந்தே மதுரையில் நடந்து முடிந்த மூன்றாவது மாநில மாநாடு எத்துணை எழிலும், சிறப்பும் வாய்ந்தது என்பதை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

பிறந்தநாள் பெரும்பரிசு

தமிழக வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையில், செப்டம்பர் திங்கள் மிகச் சிறந்த பேறு பெற்றதாகும். ஏனெனில் உலகப் புகழுக்கு உரிய மூன்று பெருந்தலைவர்கள் இந்தத் திங்களில் இத் தமிழ் மண்ணிலே தோன்றியுள்ளார்கள்.

முன்னாள் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரும், தத்துவஞானியுமான டாக்டர். எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள், தமிழகத்தைச் சார்ந்த திருத்தணியில் 1888-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 5-ஆம் நாளில் தான் பிறந்தார்.

‘தன்மான இயக்கத் தந்தை’யான பெரியார் ஈ. வே. இராமசாமி அவர்கள் ஈரோடு நகரில் 1879-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 17-ஆம் நாளில்தான் உதித்தார்.

(செப்டம்பர் 17-தான் தி. மு. கழகத் துவக்கநாள் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால், ஒரே கல்லில் இரு மாங்காய்களை வீழ்த்துவதுபோல அந்த நாளைக் கொண்டாடுவதன்மூலம், பெரியாரின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடினாற் போலவும் ஆகிறது. தி. மு. க. துவக்க நாளைக் கொண்டாடினாற்போலவும் ஆகிறது).

‘தென்னாட்டு காந்தி’—என்றும், ‘இந்நாட்டு இங்கர்சால்’—என்றும், எதுகைமோனை எழிலுடன் கழகத் தோழர்கள் ஏற்றிப் போற்ற அவர்தம் இதயக் கடவுளாம் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், காஞ்சி மாநகரில் பிறந்ததும் இதே செப்டம்பர் திங்களில்தான்! அவர் தம் பிறந்த நாள் 15—9—1909 என்பதாக முன்னரே குறித்துள்ளோம்.

இனி, ஒவ்வொரு பெற்றோரும், அகிலப் புகழ் பெறும் பொருட்டுத் தம் குழந்தைகள் செப்டம்பர்தி திங்களில் பிறப்பதையே பெரிதும் விழைந்தாலும் நாம் வியப்படைவதற்கு இல்லை.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1961-செப்டம்பர் 15-இல் வந்த தம்முடைய 53-வது பிறந்த நாளை வழக்கம்

போல் தாம் பிறந்த மனையில்—காஞ்சிபுரத்தில்—கொண்டாடவில்லை. மாருகத் தாம் புகுந்த மனையில்—மாமனாபதியில்—கொண்டாடினார்!

ஆம்; அண்ணாவின் அருமைத் துணைவியார் திருமதி இராணி அம்மையாரின் பெற்றோர், தஞ்சையம்பதியைச் சார்ந்தவர்கள்தாமே!

இராசஇராச சோழன், புலிக்கொடியைப் பறக்க விட்டு ஆண்ட அத் தஞ்சை மாநகரில், சென்னைக் கோட்டையிலேயே தமிழ்க் கொடியைப் பறக்கவிட்டு ஆளப்போகும் அண்ணாவின் பொன்னான பிறந்த நாள் மிகக் கோலாகலத்துடன் கொண்டாடப் பெற்றது.

அந்த விழாவிலே சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது என்னவெனில் அவருடைய 53-வது பிறந்த நாளை நினைவுறுத்தும் வகையில் ரூபாய் ஐயாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மதிப்புள்ள 53 வகையான பொருள்கள் பரிசிலாக வழங்கப்பட்டதே ஆகும். அப் பரிசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டு அண்ணா ஆற்றிய நன்றியுரை இரும்பு நெஞ்சினரையும் உருக வைப்பதாகும்:

“இந்தப் பரிசுகளை எனக்கு அளித்தது பெரிதல்ல; இதைவிட மகத்தான சக்தி வாய்ந்த பரிசு ஒன்றை நீங்கள் எனக்கு அளித்தாக வேண்டும். உங்களது கண்ணீரை எனது கல்லறையின் மீது நீங்கள் சிந்துவீர்களேயானால், அதுவே எனக்கு நீங்கள் தரும் பெரும் பரிசாகும்! உங்களை நம்பித்தான் அரசாங்கத்தின் அறை கூவலை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். எங்களைப்போற்றி வரையில் வீட்டிற்கும் சிறைச்சாலைக்கும் வேறுபாடு ஏதும் கிடையாது. இன்று நீங்கள் அளித்துள்ள (பரிசுப் பொருளாக) இந்த யாழை என்னுடைய வீட்டில் வைத்து, மனைவி மக்கள் புடைசூழ மீட்டிக்கொண்டா

இருக்கப் போகிறேன்? நிச்சயமாக இல்லை! அந்த அனுபவங்கள் எல்லாம் விடுதலை வீரர்களைப் பொறுத்த வரையில் கற்பனையாகவே இருந்து அழிந்து போய்விடக் கூடியவைகளே! இந்த ஆண்டு தஞ்சையிலே எனது பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுகிறார்கள்; நானும் உங்களுடன் இருக்கிறேன். அடுத்த ஆண்டு என் பிறந்த நாளை எந்தச் சிறையிலாவது கொண்டாடுவதாக இருந்தால் அதுவே எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும்.”

—இதயக் குருத்தின் அடிவாரத்திலிருந்து வெளிவந்த அண்ணாவின் அந்த வாக்கு, பொய்த்துப் போய்விடவில்லை; மெய்யாகவே நின்றவேறிற்று!

வாக்குப் பலித்தது!

அடுத்த ஆண்டு (1962) தம் பிறந்த நாளை, அக விலைப் போராட்டத்தின் காரணமாக அண்ணா வேலூர்ச் சிறையில்ல்தான் கொண்டாடினார்!

ஒரு மாபெரும் இயக்கத்தின் ஒரு மாபெரும் ஒளி விளக்கின் வாக்குப் பலித்ததை—அரசியல் ஊகத்தை—என்னென்று வியந்து போற்றுவது!

மூன்றாவது பொதுத் தேர்தல்

இந்தியப் பெருநாட்டின் மூன்றாவது பொதுத் தேர்தல் 1962-ஆம் ஆண்டு பிப்பிரவரித் திங்களில் நடைபெற்றது.

தி. மு. கழகம் 142-சட்ட மன்றத் தொகுதிகளுக்கும், 18 பாராளுமன்றத் தொகுதிகளுக்கும் போட்டியிட்டது.

அண்ணா, முன்போலவே, காஞ்சிபுரம் தொகுதியில் வேட்பாளராக நின்றார்.

'அண்ணாத்துரையையே எதிர்த்துப் போட்டி யிட்டவன் நான்'—என்று பிற்காலத்தில் பீற்றிக் கொள்ளக்கூடிய பெருமை ஒன்றைத் தவிர, அரசியல் வாழ்வில் வேறு எவ்வித ஆர்வமோ செல்வாக்கோ இல் லாத ஒருவரைக் காங்கிரசுக் கட்சியினர் அண்ணாவுக்கு எதிராக நிறுத்தி வைத்தனர்.

முதலமைச்சராக இருந்த காமராசரும், பிற அமைச் சர்களும் முன்போலவே அண்ணாவை வீழ்த்துவதில் முழு மூச்சுடன் ஈடுபட்டனர். வழக்கம்போல், பெரியாரும் அவர்களுடன் இணைந்து கொண்டார்.

கழகம் பெற்ற வெற்றி

அந்த மூன்றாவது பொதுத் தேர்தலின் முடிவுகள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், தன்னுடைய அரசியல் பயணத்தில் கணிசமான அளவுக்கு முன்னேறியிருப் பதை உலகுக்குப் பறைசாற்றின. 50 சட்டமன்றத் தொகுதிகளும், 7 பாராளுமன்றத் தொகுதிகளும் தி. மு. கழகத்தின் வசமாயின. கழகம் பெற்ற இந்தக் குறிப் பிடத்தக்க வெற்றியைக் கண்டு உள்ளூர அதிர்ச்சியுற்ற னர்; மருட்சியடைந்தனர்.

ஆயினும், அந்தோ!...கழகக் காவலராம் பேரறிஞர். அண்ணா, அநியாயமாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டார்!

சுமக்க முடியாச் சோகச் சுவை!

அண்ணாவின் அந்த எதிர்பாராத தோல்வி, கழகத் தவரின் இதயத்திலே ஈட்டியாய்ப் பாய்ந்தது; இரத்தக் கண்ணீரையும் வடிக்க வைத்தது. தங்களுடைய பிள்ளை யையோ, பெற்றோரையோ பறிகொடுத்தி விட்டவர் களைப் போல் துயரச் சுவையைத் தாங்க முடியாமல் ஒவ்

வொரு தோழரும் உள்ளம் ஒடிந்து உட்கார்ந்து விட்டனர்.

அண்ணாவோ 'எதையும் தாங்கும் இதயம்!'—படைத்தவர் அல்லவா? தாம் அடைந்த தோல்வியால் அவர் துவண்டு படுத்தவிடவில்லை. சோகந் தாளாமல் நெஞ்சு விம்ம நிற்கும் தம் தம்பியர்க்கு ஆறுதல் அளிக் கும் பணியில் அக்கறையோடு ஈடுபட்டார்.

பொன்னேட்டில் பொறிக்கத் தக்கது

சென்னையில் 4-3-1962-ஆம் நாள், அன்று நடை பெற்ற. தி. மு. கழகத் தேர்தல் வெற்றி விழா—நன்றி யறிவிப்பு—கூட்டத்தில், தம் தோல்வியை மனத்திற் கொண்டு, தம் தோழர்களுக்கு அண்ணா அளித்த உற்சாக உரை, பொன்னேட்டில் பொறிக்கத் தக்க தாகும்!

"ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் இசுலாமியருக்கும் கிறித்தவருக்கும் இடையே புனிதப் போர் நிகழ்ந்தது. 'ஏசு பிறந்த சேஞ்சலேம் நகருக்குள் கிறித்தவர்கள் நுழையக்கூடாது' என்று இசுலாமியர் கூறியதாலேயே அந்தப் பயங்கரச் சண்டை நிகழ்ந்தது.

"இசுலாமியருக்குத் தலைமை வகித்துப் போர் நடத் தினான் சாலடி மன்னன். ரிச்சர்டு என்பவன் கிறித்தவ ருக்குத் தலைமை தாங்கினான். ஒரு குறிப்பிட்ட நிபந்தனை யின்மீது போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. எல்லாக் கிறித்தவர்களுக்கும் ஜெருசலேம் நகருக்குள் செல்லும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. ஆனால் நிபந்தனை...?'—என்றான் சாலடி மன்னன். அதாவது, 'கிறித்தவர்களின் தலைவ னான ரிச்சர்டு மட்டும் உள்ளே வரக்கூடாது'—என்பது தான் அந் நிபந்தனை.

“அதேபோல், நான் வெளியே நிற்கிறேன்; என் அணி வகுப்பு உள்ளே செல்கிறது. தலைவன் இல்லாது அணிவகுப்பு அமைக்க முடியும்; ஆனால் அணி வகுப்பு இல்லாத தலைவனை அமைக்க முடியாது. என் தோல்வியைப் பற்றி வருந்துபவர்களுக்கு நான் இதைத் தான் சொல்லிக் கொள்ளுவேன்...”

“...சமூகம் பெற்றுள்ள இந்த வெற்றி குறித்து நீங்கள் அடைய வேண்டிய மகிழ்ச்சியை எல்லாம் இன்றே அடைந்துவிடுங்கள். நாளை முதல், இதைவிடக் கடுமையான கடமையுணர்ச்சியும், பொறுப்புணர்ச்சியும் மிக்க பணிகளில் ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

பாராளுமன்றத்தை நோக்கி....

பொதுத் தேர்தலுக்குப் பின்னர், கழக வளர்ச்சிக் குரிய ஆக்கப் பணிகளில் ஈடுபடுவது என்றே அண்ணா முடிவு செய்திருந்தார்.

ஆனால், அரசியல் மூதறிஞர் இராசாசி (சி. இராசகோபாலாச்சாரியார்) பேரறிஞர் அண்ணாவைப் போன்ற ஒரு கலங்கரை விளக்கு, தமிழகத்திலேயே அடைபட்டுக் குடத்து விளக்காகப் போய்விடக்கூடாது என்று எண்ணினார். அண்ணாவின் அறிவாற்றல்—வாதத் திறமை—ஆகியவற்றில் பெருநம்பிக்கை வைத்திருந்த இராசாசி, அண்ணா டில்லிப் பாராளுமன்றம் சென்றால் இந்தியா முழுவதையுமே எளிதில் கவர்ந்து விடுவார் என்று கருதியதில் வியப்பில்லை. அதற்காகவே, பாராளுமன்ற மேல் அவைக்கு (Rajya Sabha), அவர் போட்டியிட வேண்டுமென்று யோசனை கூறினார். தம்முடைய கழகத் தோழர்களும் ஆர்வத்துடன் வற்புறுத்தவே, அண்ணா இசைந்தார். 50 சட்டமன்ற தி. மு. க. உறுப்

பினர்களின் வலிமையினால், போட்டியின்றியே, பாராளுமன்ற மேலவை உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார் அண்ணா.

பாராளுமன்றத்தில் முதல் சொற்பொழிவு

மே முதல் நாள். உலகத் தொழிலாளர்கள் நெஞ்சங்களில் எல்லாம் இன்பத் தேனை வார்க்கும் ஒப்பற்ற நாள்; உரிமைத் திருநாள்.

1962-ஆம் ஆண்டு வந்த மே முதல் நாளோ, தொழிலாளர் இனத்துக்கு மட்டும் மகிழ்வூட்டிய நாள் அன்று;

கன்னித் தமிழ் நாட்டிலிருந்து சென்ற ஒரு சின்ன உருவத்தின் செவ்விதழ்க் கடையினின்றும், எழில் கொஞ்சம் ஆங்கில மொழியில் எஃகினும் வலிய உறுதியான குரலில், இந்தியா விடுதலை பெற்ற பிறகு, தன்னுடைய கூடத்தில் முதன் முதலாகப் பிரிவினை பற்றிய சிங்க முழக்கத்தைக் கேட்கும் பேற்றினை, பாராளுமன்ற—மேலவை பெற்ற பெருநாளும் அந்த மே—முதல் நாளே!

அண்ணாவின் ஆங்கில நடையழகைப் புகழ்வதா? ராபர்ட் பர்ன்ஸ், ஹைரால்ட் லாஸ்கி, டாக்டர் ஜான்கால் பிரெய்த், நேரு, மீரா பென் போன்ற அறிஞர்களின் கூற்றுக்களை யெல்லாம் அவர் மேற்கோள் காட்டிப் பேசிய வாதத் திறமையைச் சுவைப்பதா? ‘நான் திராவிட இனத்தைச் சார்ந்தவன்: என்னைத் திராவிடன் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே பெருமைப் படுகிறேன்’ (I belong to Dravidian Stock. I am proud to call myself a Dravidian)—என்று பூரிப்போடு மொழிந்த அவரது உறுதிப்பாட்டை மெச்சுவதா?... வெற்றியில் பெருமிதம் கொள்வதைக்காட்டிலும், ஆளும் கட்சி பணிவாகவும், மக்களாட்சி நெறியையும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்...: சமதர்மம் என்பது சமூக நலம்

மட்டும் அன்று; சமூக நலத்துக்கு உறுதி தருவது மட்டும் அன்று, சமத்துவத்தை உருவாக்க உழைப்பதே சம தர்மம்'...விருப்பம் வேறு; உண்மைகள் வேறு;—'கால வெள்ளத்தில் கரைத்தவிட்ட தத்துவங்களின் வறுமையே தேசிய ஒருமைப்பாடு'—என்பன போன்ற அண்ணாவின் பொன்மொழிகளுக்கு ஆட்படுவதா?... 'நான் எங்கிருந்து வந்தேனோ அந்த திராவிட பூ—பாகத்திற்குத் தன்னைச் சியை நிர்ணயிக்கும் உரிமையைத் தாருங்கள்'—என்று அஞ்சா நெஞ்சுடன் இந்திய ஒருமைப்பாட்டின் மீதே அவர் துணிந்து வீசிய அணுக்குண்டைக் கேட்டு அதிர்ச்சிக்குப் பவியாவதா?

—என்றெல்லாம் திகைப்புக் கடலில் திணறும் அளவுக்கு, அண்ணாவின் அந்த முதல் பாராளுமன்றச் சொற் பொழிவு, அவர் எதிரே குழுமியிருந்த அத்தனை உறுப்பினர்களையும் எங்கெங்கே இட்டுச் சென்றது?

எட்மண்ட் பர்க், எவ்வாறு தம் முதற் பேச்சு இலேயே, பிரிட்டானியப் பாராளுமன்றத்தை முழுமையாகக் கவர்ந்து விட்டாரோ, அவ்வாறுதான் பேரறிஞர், அண்ணாவும் இந்தியப் பாராளுமன்றத்தைத் தம் முதற் சொற்பொழிவினாலேயே "மிக அருமையான முறையில் கவர்ந்து விட்டார். அவருடைய கொள்கைகளினின்றும் மாறுபட்டவர்கள் கூட அவருடைய எடுப்பான குரலிலும் எழில் சொட்டும் சொல்லாட்சியிலும், எதிர்த் தரப் பினரை மடக்கும் இணையற்ற வாதத் திறமையிலும் தங்கள் இதயத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டனர்.

பத்திரிகைகளின் பாராட்டு:

"இந்து" - நாளேடு

"...கொள்கையிலே கொண்ட உண்மைப் பிடிப் பாலும், தமது ஆற்றல் மிக்க பேச்சுத்திறமை யாலும்,

ஐயத்திற்கு இடமின்றி, அண்ணாதுரை, 'இராச்சிய சபா'வைக் கவர்ந்து விட்டார்."

—என்று செல்வாக்கு மிக்க 'இந்து'...நாளேடே அண்ணாவுக்குப் பாராட்டுப் பாமாலை சூட்டியது.

இந்துஸ்தான் டைம்ஸ்

"...தி. மு. கழகத் தலைவர். திரு. சி. என். அண்ணாதுரை, தென்னகத்திற்குச் சுய நிர்ணய உரிமை வேண்டும் என்ற கோரிக்கையைத் தெளிவாக எடுத்துரைத்தார். மாநிலங்கள் அவை இன்று கூடியிருந்து திராவிட நாட்டின் கொள்கைக்காகப் பாடுபடும் சொல்லாற்றல் மிக்க தலைவரின் பேச்சைக் கேட்டது. தேசியத்திற்கு அவர் ஒரு புதிய விதியைத் தந்தார்."

—என்று புது டில்லியிலிருந்து வெளிவரும் 'இந்துஸ்தான் டைம்ஸ்'—ஏடு போற்றிப் புகழ்ந்தது.

டைம்ஸ் ஆஃப்—இந்தியா

...இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து போகவேண்டும் என்றும் குரல் முதன் முதலாக சுதந்திர இந்தியாவின் பாராளுமன்றத்தில் இன்று (1-5-62) ஒலித்தது. இந்த முழக்கத்தைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் அண்ணாதுரை இன்று மாநிலங்கள் அவையில் முழக்கிஞர். இந்திய யூனியனிலிருந்து தென்னகம் பிரிந்து போக வேண்டும் என்ற அண்ணாவின் துணிவான வாதம் (பாராளுமன்றத்தையே) நிலைகுலையச் செய்துவிட்டது."

—என்று பம்பாயிலிருந்து வெளிவரும் 'டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா'—ஏடு பாராட்டி மகிழ்ந்தது.

மாத்ருபூமி

"ஆட்சி அமைப்பு முறையின் எதிரி என்ற அளவில் அறியப்பட்ட அண்ணாதுரையின் சொற்பொழிவு, என்ன இருந்தாலும் பலமுறை—குறிப்பாக வடஇந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்த பல உறுப்பினர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தாமல் இருக்கவில்லை, சிறந்த பேச்சாளர் என்றுள்ள நிலையில் நிறைந்த பெயர் பெற்றுள்ள அண்ணாதுரை அன்று மாநிலங்கள் அவையில் தம் திறமை முழுவதையும் வெளிப்படுத்தினார்."

—என்று மலையாள நாளேடு 'மாத்ருபூமி'—அண்ணா வின் திறமைக்குப் புகழாரம் சூட்டிப் பூரித்தது.

சொற்பொழிவின் சிறப்புத் தன்மைகள்:

வடமொழியில் மேற்கோள்

அண்ணாவின் அந்த முதல் பாராளுமன்றச் சொற்பொழிவினிருந்து, அதுகாறும் அவரிடம் காணப்படா திருந்த சில தனிச் சிறப்பியல்புகள் வெளிப்பட்டன.

சாதாரணமாக, தமிழிலிருந்தும், ஆங்கிலத்திலிருந்தும் பொன்மொழிகளை மேற்கோள் காட்டித்தான் அண்ணா பேசுவதை அதுவரை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால், இந்த முதல் சொற்பொழிவு, அவரால் வட மொழியிலிருந்தும் பொன்மொழிகளை மேற்கோள் காட்ட முடியும் என்பதை எடுத்தியம்பியது.

'I am reminded, sir, of the sayings of the Sanskrit pandits of my home town Conjeevaram, yatha raja tatha braja' (அரசன் எவ்வழி; குடிகள் அவ்வழி)

—என்னும் அண்ணாவின் கூற்று இதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் வந்து பாராளுமன்றத்தில் குழுமியுள்ள முதிர்ந்த அரசியல் தலைவர்களை எளிதில் கவரும் பொருட்டுத்தான், தமிழைத் தவிர பிற எல்லா இந்திய மொழிகளோடும் நெருங்கிய உறவு கொண்ட வட மொழியிலிருந்து மேற்கோள் காட்டும் உத்தியை, அண்ணா கையாண்டிருப்பாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது! இங்கே தாம் பிறந்த ஊராகிய காஞ்சிபுரத்தின் பெயரையும் அவர் அரங்கேற்றத் தவறவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பிடித்தமான பேரறிஞர்

இந்தக் கன்னிச் சொற்பொழிவிலே இன்னொன்றைத் தலையாய அம்சமாகக் குறிப்பிட வேண்டும்.

தமக்குப் பிடித்த மேனாட்டறிஞர்களின் பெயர்களுக்கும் அண்ணா மேற்கோள் வாயிலாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர்களில் சிறப்பாக, ஹேரல்டு லாஸ்கி (Harold Laski) அவர்களைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

பிரிட்டானிய நாட்டுத் தொழிற் கட்சித் தலைவராகப் புகழ் ஒளி வீசியவர் ஹேரல்டு லாஸ்கி. கனடா நாட்டிலுள்ள மக்கில், சோவியத் நாட்டின் தலைநகராகிய மாஸ்கோ, அயர்லாந்து நாட்டின் தலைநகர் டப்ளின், அமெரிக்க நாட்டிலுள்ள பேலி பல்கலைக் கழகம், இங்கிலாந்திலுள்ள கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகம் முதலான இடங்களில் எல்லாம், வரலாற்றுப் பேராசிரியராகவும், அரசியல்-விஞ்ஞானப் பேராசிரியராகவும், அவ்வப்போது பணியாற்றி அநுபவம் மிகுந்தவர். தம்முடைய முதிர்ந்த அநுபவங்களின் துணைகொண்டு, அவர் ஏராளமான அரசியல் தொடர்பான நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவருடைய 'அரசியல் இலக்கணம்' (Grammar of Politics) போன்ற நூல்கள் உலகப் புகழ் வாய்ந்தவை.

இத்தகைய சிறப்புகள் வாய்ந்த லாஸ்கியின் நூல் களைப் படிப்பதில் பேரறிஞர் அண்ணாவுக்குத் தனியான ஒரு ஈடுபாடு; தனியாத ஒரு வேட்கை!

லாஸ்கியின் பாணி!

லாஸ்கியிடம் குறிப்பிடத்தக்க ஆற்றல் என்ன வெனில், தாம் சொல்ல விரும்பும் கருத்துக்களை ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று வரையறுத்து வெளியிடுவ தாகும். அதே முறையைத்தான் அண்ணாவும் இன்று கையாண்டு வெற்றி பெற்று வருகிறார்.

இந்த நயமான வரையறை முறையைத் தம்முடைய பாராளுமன்ற முதற் சொற்பொழிவிலும் அண்ணா கையாளத் தவறவில்லை.

ஆப்போதைய குடியரசுத் தலைவராக இருந்த டாக்டர் இராசேந்திர பிரசாத்தின் உரைமீதான வாதத் தில் கலந்துகொண்டுதான் அண்ணா தம் சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினார். அதில் அரசாங்கத்தின் நிருவாகத்தில் தமக்குப் பட்ட குறைபாடுகளை மூன்று அம்சங்களாகப் பகுத்துக்கொண்டு அவற்றைக் கண்டிக்கிறார்.

1. ...இந்தத் தேர்தல் சுமுகமாகவும் சுதந்திர மாகவும் நடைபெறவில்லை.
2. ...குடியரசுத் தலைவரின் உரையில் காணப்படும் உன்னதத் தத்துவங்கள், சனநாயகம், சமதர்மம், தேசியம் ஆகிய மூன்றில் சனநாயகம் உருக்குலைந்துவிட்டது; சமதர்மம் சாரமற்ற தாகிவிட்டது; தேசியம் தவறான பொருளில் திரித்துக் கூறப்படுகிறது.
3. ...(திராவிட நாடு பிரிவினை போன்ற) புதிய தேசிய உணர்வுக்குப் போதிய சிந்தனை செலுத்தவில்லை.

இவ்வாறாக, அரசியல் அறிஞர் லாஸ்கியின் பாணியில் தம்முடைய சொற்பொழிவை அண்ணா வரையறை செய்து ஆற்றியதும்,

“...சமத்துவம் என்பது எல்லோரையும் ஒரேமாதிரி யாக நடத்துவது அல்ல; எல்லோருக்கும் சம வாய்ப்புத் தருவதாகும். (Equality is not identity of treatment but affording equal opportunities for all)”

—என்று அதே லாஸ்கியின் பொன்னுரையை அவர் மேற்கோள் காட்டியதும், மாநிலங்கள் அவையை மிகவும் கவர்ந்துவிட்டன.

பாராளுமன்றத்துக்குப் புதிய பொலிவு

அந்த முதற் சொற்பொழிவினால் மட்டுமின்றி, பின்னர் தாம் ஆற்றிய ஒவ்வொரு உரையினாலும் பாராளுமன்றப் பேச்சுக் கலைக்கே ஒரு புத்துயிரும் புதிய பொலிவும் அளித்துவிட்டார் அண்ணா.

இந்தத் திணிப்பைக் கண்டித்தும், சீன ஆக்கிர மிப்பைக் கண்டித்தும் அவர் ஆற்றிய பாராளுமன்ற உரைகள் வரலாற்றுப் புகழ் படைத்தவை ஆகும்.

அண்ணா சமயத புரட்சிகள்

பிறவித் தலைவர் யார்?

பிழைய பாதையில் முயல் வேகத்தில் ஓடுகின்றவர்களைக் காட்டிலும் தமக்குத் தாமே புதுப்பாதை வகுத்து ஆமை வேகத்தில் ஊர்கின்றவர்களே புகழின் உச்சியைக் கெட்டியாகப் பற்றிக்கொள்கிறார்கள்.

பிறரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியே நடந்து சென்றவர்கள் எந்தக் காலத்திலும் பிறவித் தலைவர்களாக உருவெடுக்க முடியாது. தம்முடைய சொந்தத் தன்மைக் கண்களால் தனிப்பாதை கண்டு முதற்பயணம் தொடங்குகின்றவர்களே வையமே அழியிலும் தாம் அழியாத வரலாற்றைப் படைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

தனிப்பாதை கண்ட தகைமையாளர்கள்

தனிப்பாதை கண்டு, முதற் பயணம் சென்று அமெரிக்கக் கண்டத்தை இவ்வுலகுக்குக் காட்டியதால்தான் கோலம்பஸ் இன்று நீங்காப் புகழ்க் குன்றில் நிலையாகச் சிறித்து நிற்கிறார்!

விஞ்ஞானத் துறையிலே—தனிப்பாதை கண்டு முதற்பயணம் தொடங்கியதால்தான், கலிலியோ, எடிசன், மார்க்கோனி, பெல், பெய்ரீட், நியூடன், க்யூரி தம்பதியார், ஈன்ஸ்டீன் முதலானோர் வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்றுவிட்டார்கள்.

மெய்ஞ்ஞானத் துறையிலே—

தனிப்பாதை கண்டு முதற்பயணம் தொடங்கியதால் தான் (இன்று காந்தியடிகளையும், இராமலிங்க அடிகளையும் பாமர மக்கள் தெய்வங்களாக வழிபடுதல் போன்று, முற்காலத்திலேயே வழிபாட்டுக்கு உரியவர்களாகி கோவில்களில் கொலுவோச்சம் பேறுபெற்றபோதிலும், எல்லாங்கடந்த — எல்லாவற்றிலும் நிறைந்த — பரம் பொருளை அடைய முனைந்த திடஞானிகளாய் ஒரு காலத்தில் திகழ்ந்த) சிவபிரானும், திருமாலும், முருகரும், இராமரும், மற்றும் கௌதம புத்தரும், மகாவீரரும், யேசுவும், முகமது நபியும் இன்று அணையா மணி விளக்குகளாய் ஒளிவீசுகின்றனர்.

இலக்கியத் துறையிலே—

தமிழ்ப் பாவின் அமைப்பிலே 'குறள் வெண்பா' என்னும் புதிய வகையொன்றை வகுத்தளித்து, அதன் மூலம் மனிதனது அகவாழ்வு—புறவாழ்வு இரண்டுக்குமே வழிகாட்டியாக இலக்கியஞ் சமைக்க முடியும் என்று நிறுவிக்காட்டிய திருவள்ளுவர், ஆங்கில மொழியிலே சுவை சொட்டும் நாடகங்களைப் படைத்த ஷேக்ஸ்பியர், வடமொழியிலே இன்பக் கங்கையைப் பொங்கவிட்ட காளிதாசன், உருசிய மொழியிலே புதிய சிந்தனைக் கதிர்களைப் பரப்பிய டால்ஸ்டாய், வங்க மொழியிலே கவிதை மலர்கள் சிரிக்கும் பூம்பொழிலாகத் தாமே திகழ்ந்து துடன் அம் மொழியில் வளமான உரைநடை இலக்கியத்தை உருவாக்கிய முதற் கடவுள் என்னும் பெருமைக்கும் உரிய இரவீந்திரநாத் தாகூர்—முதலான எத்தனையோ இலக்கியக் கடவுளர்களும், தனிப்பாதை வகுத்து வரலாற்றுப் புகழை அனைத்து நிற்பவர்கள் ஆவர்.

அரசியல் துறையிலே—

தனிப்பாதை வகுத்து முதற்பயணம் தொடங்கிய, திருவள்ளூர், சாணக்கியர், சாக்ரடீஸ். கார்ல்மார்க்ஸ், தாமஸ் ஜெபர்ஸன், அகிம்சை முறையை முதன் முதலில் உலகுக்களித்த காந்தியடிகள் முதலானோர், வரலாற்றில் அழியாப் புகழ்பெற்று நிற்கிறார்கள்.

மேலே குறிப்பிடப்பெற்ற பெருமக்களைப் போலவே இன்று தம் தம்பியரால் மட்டுமே மிகவும் ஏற்றிப் போற்றப்பட்டாலும், இறந்த பின்னர் உலகம் முழுவதும் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடத் தக்க நிலையான புகழுக்கு நிலைக்களனாகத் தம்மை இளமையிலிருந்தே உருவாக்கிக்கொண்டு வந்திருப்பவர் பேரறிஞர் அண்ணா. ஏனெனில் இலக்கியத் துறையிலும் சரி, அரசியல் துறையிலும் சரி, கலைத் துறையிலும் சரி, புதிய பாதைகளை அவர் வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்; புதிய சிந்தனை விளக்குகளை அவர் ஏற்றித் தந்திருக்கிறார்; புதிய புரட்சிக் கொடிகளை அவர் பறக்க விட்டும் இருக்கிறார்!

அண்ணாவின் பேச்சுப் புரட்சி!

பண்டைநாள் பேச்சுப் புலிகள்:

பேச்சுக்கலை பற்றிய வரலாற்றின் முதற் பக்கத்தைப் புரட்டிப் பார்க்கின்றவர்களுக்கு அங்கே டெமோஸ்தனீஸ் (Demosthenes) என்னும் கிரேக்கப் பேரறிஞன் தங்கள் கண்முன்னே புன்னகை பூத்து நிற்பதைக் காண்பார்கள். கி. மு. 384-இல் தோன்றிய அவன் ஏதன்ஸ் நகரிலேயே சொற்பொழிவுக் கலையில் இணையற்ற எழுஞாயிராகத் திகழ்ந்தவன். பொதுவாழ்விலே எதிர்ப்புச் சுமைகளைத் தாங்கும் பொதி கழுதையாகத் தான் அவதியுற நேர்ந்த போதிலும், சொந்த வாழ்விலே அண்ணாவைப்போல் பண்பாட்டுச் சுடராசன் அவன் ஒளிவீசி வாழ்ந்திருக்கிறான்.

சான்றோருக்கும் கடமைக்குரிய தந்தையைத் தன் இளமையிலேயே அவன் பறிகொடுத்துவிட்டான்; எனினும் அவனது அறிவுத் தாகம் எளிதில் அடங்கிவிடவில்லை. கி. மு. 354-இல், தன்னுடைய முப்பதாம் வயதில் அவன் நிகழ்த்திய முதற் சொற்பொழிவுதான் அவனை அரசியல் உலகின் அரிமாவாக—சிங்க ஏறாக—வெளியுலகுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தது. அன்று முதல் தமிழக இளைஞரிடையே அண்ணா எவ்வாறோ, அவ்வாறுதான் கிரேக்க இளைஞர்கள் ஏழம்புச் சாரையாய் படையெடுத்து மொய்க்கும் கரும்புத் துண்டமாய் உயர்ந்துவிட்டான் டெமாஸ்தனீஸ்!

அடுத்து, வரலாற்றின் அடிவான நாட்களில் பேச்சுக் கலையிலே பேராற்றல் பெற்றவனாகப் பெரும் புகழ் குவித்தவன் அன்டோனியஸ் மார்க்கஸ் என்பவன். ரோமானியச் சொற்பொழிவாளர்களிலே தன்னிகரற்று விளங்கியவன் ஆவான் அவன்.

ஷேக்ஸ்பியரின் அற்புதமான நாடகக் காவியமான ஜூலியஸ் சீசரில், மார்க் ஆண்டனியின் (Antonius Marcus) பேச்சு வன்மைதான் என்னே? வஞ்சப் புகழ்ச்சிச் சொற்பொழிவின் (Ironical Oration) மூலம் எதிரிகளை மடக்குவதில் கைதேர்ந்தவன் அவன்! 'புருட்டஸ் உயர்ந்தவனே! ஆளுனும்...' என்று தொடங்கி, அவன் ஆற்றிய உரை, எதிரே அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பொது மக்கள் இறுதியில் 'எங்கே அந்த புருட்டஸ்? அவனை இப்போதே கிழித்தெறிகிறோம்'—என்று பொங்கியெழும் அளவுக்கு உணர்ச்சிகளைத் தட்டியெழுப்பும் ஆற்றல் மிக்கதாய் அமையவில்லையா?

கி. மு. 106-இல் தோன்றிய மார்க்கஸ் டூல்லியஸ் சிசரோனின் சொற்பொழிவுத் திறனுக்குத்தான் ஒப்புவமை

ஏது? தன்னுடைய இருபத்தைந்தாம் வயதிலேயே சட்ட நுணுக்கம் மற்றும் இலக்கிய ஆழம் பற்றி, முதன் முதலாக முதல்தரமான சொற்பொழிவை நிகழ்த்திப் பேச்சுக்கலை யிலே புகழ்முடி புனைந்துகொண்டவன் அவன். தத்துவ ஞானத்திலும் (Philosophy) வித்தகனாய் விளங்கிய அவன் ரோமானியப் பேரரசு கண்ட மிகச் சிறந்த அரசியல் அறிஞன் மட்டுமின்றி மிக உயர்ந்த பேச்சாளனும் ஆவான்.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டைப் பொறுத்தவரை இங்கிலாந்து நாட்டைச் சார்ந்த விங்ஸ்டன் சர்ச்சிலும் அமெரிக்க நாட்டைச் சார்ந்த 'வெள்ளி நாக்கு' (Silver tongue) என்னும் விழுப்பு கழப்படைத்த அட்லாய் ஸ்டீவன்சனும் நனிசிறந்த நாவலர்களாய்த் திகழ்ந்தவர்கள் ஆவார்கள்.

மேலே குறிப்பிடப் பெற்ற டெமாஸ்தனிஸ், ஆன் டனி, சிசரோ, சர்ச்சில், அட்லாய் ஸ்டீவன்சன் முதலான பேச்சுப் புலிகளை யெல்லாம் ஒரே உருவில் காணவேண்டும் என்னும் வேட்கை எழுகிறதா? அவ்வாறாயின் பேரறிஞர் அண்ணாவைப் பின்தொடர்ந்து அவர் பேச்சைக் கேட்டாலே போதும்.

தமிழகச் சொற்பொழிவாளர்கள்

ஏதோ வெற்றுப் புகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றாக இவ்வாறு நாம் எழுதவில்லை. உலக அளவில் ஒப்பு நோக்குவது ஒரு புறம் இருக்க, தமிழகத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டாலும் அண்ணா ஒரு தன்னிகரற்ற பேச்சாளரே!

சு. ச. இராமசாமி முதலியார், ரைட் ஆனரபிள்—வி. எஸ். சீனிவாச சாஸ்திரி, திருப்பாதிரிப் புலியூர்—ஞானியார்

சாமிநன், தமிழ்க் கடல்—மறைமலையடிகள், தமிழ்த் தென்றல்—திரு. வி. கவியாணசுந்தரனார், நாவலர் கணக் காயர்—ச. சோமசுந்தர பாரதியார், விடுதலை வீரர்—எஸ். சத்தியமூர்த்தி, சொல்லின் செல்வர்—ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, பொதுவுடைமைத் தலைவர்—ப. சீவானந்தம், தன்மான இயக்கத் தந்தை—பெரியார் சு. வே. இராமசாமி ஆகியோர் சிறந்த சொற்பொழிவாளர்கள் அல்லரா என சிலர் கேட்கலாம்.

இவர்கள் யாவரும் ஐயப்பாட்டிற்கு இடம் இன்றி சிறந்த சொற்பொழிவாளர்களே! ஒப்புக்கொள்கிறோம்.

ஆனால், பேரறிஞர் அண்ணாவோ சிறந்த சொற்பொழிவாளர் மட்டுமல்லர்; மிகச் சிறந்த சொற்பொழிவாளர்; தலைசிறந்த சொற்பொழிவாளர்; புரட்சி மணக்கும் சொற்பொழிவாளர்!

ஆனால், அண்ணாவின் சிறப்புக்கு என்ன காரணம்?

இப்படி நாம் உறுதியோடு உரைப்பதற்குக் காரணங்கள் என்னென்ன? அவற்றையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமல்லவா?

1. எதுகை—மோனை, கவிதை இலக்கியத்துக்கே உரிய கூறுகள்—அணிகலன்கள். அவற்றை முதன் முதல் படித்தவர்கள் மட்டுமின்றி படிக்காதவர்களும் கேட்டு இன்புறுமாறு, தம்முடைய மேடைப் பேச்சிலே மிக நயமாகவும் எளிதாகவும் கையாண்டு வெற்றி பெற்றவர் அண்ணா. இதனாலேயே 'அடுக்கு மொழி—அண்ணா' என்னும் சிறப்புப் பட்டம் அவரை வந்தடைந்தது.

2. ஒரு குறிப்பிட்ட தனி இடத்தில், ஓர் அறிஞரின் சிறப்புச் சொற்பொழிவைக் கேட்க வருகின்றவர்களிடம் கட்டணம் வாங்கும் முறை மேலாடுகளில் உண்டு. ஆனால்,

நம் நாட்டில் ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரைகூட இம்முறை இருந்தது இல்லை. ஆனால், தமிழ் நாட்டிலே திரைப்படம் பார்க்கக் கட்டணம் செலுத்திச் சீட்டு வாங்கிச் செல்வதைப்போல, எந்த அறிஞரின் சிறப்புச் சொற்பொழிவைக் கேட்க, முதன் முதல் கட்டணஞ் செலுத்திப் பொதுமக்கள் பெருந் திரளாக வந்து வரிசையிலும் காத்திருந்து பேச்சு மன்றம் நுழைந்தனர் என்றால் அந்த அறிஞர் அண்ணா அவர்களே! அவருக்கு முன்னர் வேறு எந்தச் சொற்பொழிவாளரும் இத்தகைய பெரும் பேற்றினை எய்தவே இல்லை.

3. கவிஞர்கள் தாம் தத்தம் பாக்களில் உவமை அணிகளை மிகுதியாகக் கையாளுவார்கள். உரைநடை இலக்கியம் வளர்ந்த பிறகு கலீல் கிப்ரான், வி. ச. காண்டேகர் முதலானோர் தங்கள் எழுத்துக் கலையிலும் உவமைகளை மிகுதியாகப் பெய்து படிப்பாளர்களிடம் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திருந்தார்கள். ஆனால் கவி, களையும் மிஞ்கம் வண்ணம் மேடைப் பேச்சிலே ஞான முதல் உவமைகளை மலர்க்குவியலாகப் பெரும் அளவில் அள்ளிச் சொரிந்து கேட்பாளர்களின் நெஞ்சத்தைக் கொள்ளையிடுகின்ற பெருமை அண்ணாவையே சாரும்.

4. பொதுவாகப் பேச்சாளர்கள், கற்றறிந்தாரிடம் பேசும்போது ஒருவகையாகவும், கல்லாத சிற்றூராரிடம் பேசும்போது வேறு வகையாகவும் உரை நிகழ்த்துவார்கள். அதாவது, முந்தின வகையில் மொழி இலக்கண மரபுகளை ஓரளவு மனத்தில் கொண்டும், பிந்தின வகையில் பேச்சு வழக்குக்குப் பெரும் இடம் அளித்தும் சொற்பொழிவு ஆற்றுவார்கள். ஆனால், அண்ணாவோ பட்டணமாயினும், பட்டினமாயினும், சிற்றூராயினும், பேருராயினும் மொழியிலக்கண மரபுகள் ஓரளவு குறைந்து விடாமலும், பேச்சுவழக்கில் நிலவும் கொச்சை

மொழிகளுக்கு இடங் கொடுக்காமலும் தம் தரத்தை விட்டு இறங்காமல் ஒரே சீரான குரலில் பேச வல்லவர். அத்துடன், தேனினும் இனிய நல்ல செந்தமிழ்ச் சொற்கள், பிறமொழிக் கலப்பில்லாத அழகுச் சொற்கள், முதன் முதல் சிற்றூர்களுக்கும் எட்டும் வண்ணம் செய்தவர் அண்ணாவே.

5. உலகில் எந்தப் பேச்சாளருமே தாம் எந்தக் கூட்டத்தில் பேசுவதாக இருப்பினும் அந்தக் கூட்டத்தில் தாம் பேசவேண்டிய பொருளின் தலைப்பு பற்றி முன்கூட்டியே தெரிந்துகொள்வார், அல்லது தேர்ந்தெடுத்தும் சொல்வார். அந்தத் தலைப்பை ஒட்டித் தம் உரையைத் தாளில் இவ்லாவிடிலும், மனத்தளவிலேனும் தயாரித்து வைத்துக்கொள்வார். ஆனால், தலைப்பு என்ன என்பது முன்கூட்டியே தெரியாத நிலையிலும், எந்தத் தலைப்பைத் திடீரென்று கொடுத்தாலும், தட்டுத் தடங்க வின்றி சுவை குன்றாமல், மணிக்கணக்கில் பேசும் ஆற்றலை—ஏன் வழக்கத்தை—தமிழகத்தில் முதன் முதல் செயற்படுத்திய தீரர் அண்ணா அவர்களே; இவ்வாறு முன்கூட்டியே தலைப்புத் தெரியாமலும் தயாரிப்பு இல்லாமலும் பேசிய பேச்சுக்களுக்கு எத்தனையோ சொற்பொழிவுகளை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். 'ஆற்றோரம்' என்னும் தலைப்பில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆற்றிய சொற்பொழிவும், (தமிழர்களுக்கு, தமிழ் நாட்டுக்கு உலகில் தலைமை இடம் இல்லை என்னும் பொருள்பட) 'தலைப்பில்லை' என்னுந் தலைப்பின்கீழ் சென்னைக் கல்லூரியொன்றில் ஆற்றிய சொற்பொழிவும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கன.

6. தமிழில் பேசவல்ல சிறந்த சொற்பொழிவாளர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் அத்திணைச் சிறப்பாகப் பேச்சு அமைவதில்லை. அதேபோன்று, ஆங்கிலத்தில் அழகுடன்

உரையாற்ற வல்லவர்களுக்குத் தமிழில் பேச வராது. ஆனால், அண்ணாவோ, ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழிகளிலுமே அழகு வழிய, தம் ஆற்றல் ஒளிர பேசுவதில் நிகரற்றவர்.

7. அண்ணாவுக்கு முன்னர் எந்த ஒரு சொற்பொழிவாளரின் உரையும் உடனே நூல் வடிவம் பெற்றதில்லை. ஆனால், ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அண்ணாவின் சொற்பொழிவுகள்தாம் தமிழகத்திலே முதன் முதல் நூல் வடிவம் பெற்று பொதுமக்களிடையே பெரும் எண்ணிக்கையில் விற்பனையும் ஆயின.

இவ்வாறாக, பேச்சுக் கலையிலே பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் புகுத்திய புதுமைகள்—புரிந்த புரட்சிகள் எண்ணற்றன. அதனால்தான் அவரைப் பிற பேச்சாளர் களைவிடத் தலைசிறந்த சொற்பொழிவாளர் என்பதைத் தியங்காமல் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

சர் ஏ. இராமசாமி முதலியார் பாராட்டு

அண்ணாவின் சொற்பொழிவைப் பாராட்டி, வேறு சில அறிஞர்கள் அளித்த நற்சான்றுகளை ஈண்டு குறிப்பிடுவதும் பொருத்தமானதே.

அந்த நாட்களில், ஆங்கிலப் பேச்சுக் கலையில் நம் தமிழ்நாட்டிலே மாமன்னராய் மாட்சி பெற்றவர். ஆற்காடு சர். ஏ. இராமசாமி முதலியார் ஆவார். அமெரிக்க நாட்டிலுள்ள சான்பிரான்சிஸ்கோவில் நடைபெற்ற உலக அமைதி மாநாட்டில் இந்தியாவின் பிரதிநிதியாகக் கலந்துகொண்டு தம் பேச்சாற்றலால் அந்த மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த அத்தனை அறிஞர்களையும் வியப்பில் ஆழ்த்திய விழுப்புக் அவருக்கு உண்டு. அவரே, ஒரு கூட்டத்தில் அஞ்சா நெஞ்சுடன், அழகு

சிந்த, அண்ணா ஆற்றிய ஆங்கில உரையைக் கேட்டு என்ன சொன்னார் தெரியுமா?

“அண்ணாதுரை! ஆங்கிலப் பேச்சில் எனது வழித் தோன்றலாக—வாரிசாக—நீயாகத்தான் இருப்பாய்!”

இராசாசி—பாராட்டு

சர். ஏ. இராமசாமி முதலியார், அண்ணாவைத் தம் வழித்தோன்றலாக மட்டுந்தானே அந்த நாளில் கணித்திருந்தார். ஆனால், உண்மையில் நடந்த நிகழ்ச்சி, திரு. இராமசாமி முதலியாரின் வழித்தோன்றலாக மட்டும் இன்றி, அவருடைய குருவாகவும் கூட அண்ணாவை உயர்த்திவிட்டது!

மூன்றாவது இந்தியப் பொதுத் தேர்தலின்போது காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு தேர்தல் கூட்டம் நடைபெற்றது. அதில் சுதந்திராக் கட்சித் தலைவர் திரு. இராசாசி அவர்களும், சர். ஏ. இராமசாமி முதலியார் அவர்களும் கலந்துகொண்டார்கள். அண்ணாவும் அதில் பங்கு கொண்டு உரை நிகழ்த்தினார். அவருக்குப் பின் இறுதியில் பேசிய அரசியல் மூதறிஞர் இராசாசி:

“...முன்னால் என்னுடைய பேச்சைக் கேட்டீர்கள்; பேச்சில் வல்லவரான இராமசாமி முதலியார் பேசியதையும் கேட்டீர்கள். அண்ணாதுரையோ, பேச்சிலே எங்கள் இரண்டு பேரையுமே மிஞ்சிவிட்டார்!”

—என்று வாயாரப் புகழ்ந்தார். இதைவிட அண்ணாவின் சொற்பொழிவுக்கு இன்னொரு நற்சான்றும் வேண்டுமா?

‘கல்கி’ அளித்த ‘அறிஞர்’ பட்டம்

அண்ணாவின் பெயருக்கு முன்னால் ‘அறிஞர்’ என்னும் சொல்லைக் கூட்டி அழைப்பது, வெறும் மோனை

மொழி—அடுக்கு மொழி—அழகுகளுக்காக மட்டும் அன்று. அவ்வாறு 'அறிஞர்' என்று அழைக்கப்படுவதற்கு எல்லா வகைகளிலும் தகுதி பெற்றவரே அண்ணா. இவ்வுண்மையை உணராத சிலர்,

"அண்ணாதுரைக்கு 'அறிஞர்' என்னும் பட்டத்தை யாரி கொடுத்தது?" என்று கேலியாகக் கிளறி தம் முடைய அழுக்காற்றுப் பசியை ஆற்றிக்கொள்ள முயல்வதுண்டு.

ஆனால் அந்தப் பட்டம், தரத் தகுதி படைத்த ஒருவரால் பெறத் தகுதிபடைத்த ஒருவருக்குப் பொது மக்கள் முன்னிலையில் அளிக்கப்பெற்றதே!

தமிழ் இலக்கியத் துறையில் முதன் முதல் வரலாற்றுப் புதினங்கள் படைத்தவழிகாட்டி 'கல்கி' ரா. கிருட்டின முர்த்தி அவர்களே! அவருடைய 'அலையோசை' என்னும் புதினம் இந்திய அரசின் சாகித்திய அகடமியால் ரூபாய் ஐயாயிரம் பரிசளிக்கப் பெற்றதாகும். அவர் எழுதிய 'சிவகாமியின் சபதம்', 'பொன்னியின் செல்வன்' முதலான புதினங்கள் இன்றும் இலக்கியச் சுவையார்வம் மிகுந்தோரால் மீண்டும் மீண்டும் படிக்கப் பெறுவன.

அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த எழுத்தாளர் தலைவர் 'கல்கி' அவர்களின் தலைமையில் ஒரு கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடாகி இருந்தது. அதில் அண்ணாவும் வேறு பலரும் உரையாற்ற அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். குறிப்பிட்டிருந்த நேரங் கடந்தும் அண்ணாவைத் தவிர பிற பேச்சாளர்கள் கூட்டத்திற்கு வரவில்லை. இதனால் அங்குக் குழமியிருந்த பொதுமக்களுக்குப் பெரும் மனக்குறை ஏற்பட்டு விட்டது. அதனையறிந்த அண்ணா அவர்கள் சலிப்பை அகற்ற ஓர் உத்தியைக் கையாண்டார். அந்தக் கூட்டத்தில் பிறர் பேசவேண்டிய தலைப்புகளையும் தாம் பேசுவந்த

தலைப்பினையும் எடுத்துக்கொண்டு, முன் குறிப்பு எதுவும் இன்றி, தட்டுத்தடங்கல் இல்லாமல் அண்ணா ஒவ்வொரு தலைப்பை ஒட்டியும் மிக அழகாகப் பேசி முடித்தார். பல்வேறு தலைப்புகளையும் வைத்து முன் தயாரிப்பு இன்றியே உரையாற்றிய அண்ணாவின் ஆற்றலைக் கண்டு 'கல்கி' அவர்கள் வியப்பில் ஆழ்ந்தார்; உளமாறப் பாராட்டினார்; அத்துடன் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் அண்ணா அவர்களுக்கு 'அறிஞர்' என்னும் பட்டத்தையும் சூட்டி மகிழ்ந்தார்!

அண்ணாவின் எழுத்துப் புரட்சி:—

புதிய உத்தி

பேச்சுக் கலையில் மட்டுந்தானா அண்ணா வல்லவர்? எழுத்துக் கலையிலும் அவருக்கு இணை அவரே!

தமிழ் உரைநடைப் போக்கிலேயே ஒரு புதிய மரபினைத் தோற்றுவித்துள்ள பெருமையும் அண்ணாவையே சாரும்.

சாதாரணமாக எழுவாயை (Subject) முதலிலும், செயப்படு பொருளை இடையிலும் (Object), பயனிலையை (Predicate) இறுதியிலும் வருமாறு சொற்றொடர் அல்லது வாக்கியம் அமைப்பது முன்பு தமிழில் வழக்கமாக இருந்தது. தமிழ் இலக்கண விதிகளுக்கு உடன் பாடானதும் அதுவே.

ஆனால் அண்ணா இந்த வாக்கிய அமைப்பு முறையில் ஒரு புதுத் திருப்பத்தை உண்டு பண்ணினார். அதாவது, எழுவாயை இறுதியில் வருமாறு வாக்கியங்களை அமைக்க முற்பட்டார். செயப்படுபொருள் முதலிலும், பயனிலை இடையிலும் வருமாறு எழுதினார்.

எடுத்துக்காட்டாக,

“கண்ணன் கனியைத் தின்றான்”

—என்னும் வாக்கிய அமைப்பை,

“கனியைத் தின்றான் கண்ணன்”

—என்றோ,

“தின்றான் கனியைக் கண்ணன்”

—என்றோ,

அண்ணா புதிய உத்திகளைக் கையாண்டு எழுதினார். இவற்றால், சொல்லவந்த பொருளில் ஒருவிதத் தனிச் சுவையும், சொல்லும் முறையிலே ஒரு சுறுசுறுப்பும் கூட ஏற்பட்டன!

இவ்வாறு எழுவாயை முதலில் பெய்யாது, இறுதியிலோ இடையிலோ வாக்கிய அமைப்புக்குள் தள்ளி எழுதுவது ஆங்கில மொழிநடை மரபினை ஒட்டியதென்று கூறுவர்.

ஆனால் இதே உத்தி, நம்முடைய தமிழ்ப் பாக்களிலும் கையாளப் பெறுகின்றது.

“சீதையைக் கண்டேன்”

—என்பதை,

“கண்டேன் சீதையை”

—என்று அநுமன் கூறுவதாகக் கம்பராமாயணத்தில் வருவது ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கது.

கவிதை யுணர்வின் கனிவு

இவ்வாறு கவிதை மரபினை உரைநடையில் ஏற்றிய தன் மூலம் தமிழ் உரைநடை இலக்கியத்துறையிலே ஓர் அமைதியான புரட்சி ஏற்பட்டுவிட்டது; விறவிறுப்புக் குன்றாத ஓர் அழகும் கனியலாயிற்று.

நாளடைவில், ‘அண்ணாவைப் பின்பற்றித்தான் எழுவாய் பயனிலையை இடம் மாற்றி எழுதுகிறோம்’ என்று வெளிப்படையாகச் சொல்ல வெட்கப்பட்டாலும் விரும்பாவிட்டாலும், இன்று அந்த உத்தியைக் கையாளாத எழுத்தாளரோ, ஆசிரியரோ, அறிஞரோ இல்லை என்னும் அளவுக்கு உரைநடைப் போக்கு மாறி விட்டது.

முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளிவந்த, ஏடுகளையும், நூல்களையும் ஆழ்ந்து நோக்குவார்க்கு இவ்வுண்மை புலனாகும்.

இந்த உத்தி ஒருபுறம் இருக்க, அண்ணாவின் எழுத்து நடையே கவிதைச் சாயலை உடுத்துக் கொண்டுதான் துள்ளி ஓடும்! எதுகையும் மோனையும் தம்மை அறியாது அதில் தலைநீட்டி முறுவலிக்கும்.

‘திராவிட நாடு’—பொங்கல் மலர் ஒன்றில், அவருடைய உரைநடையில் கமழும் கவிதை மணத்தைப் பாருங்கள்:

‘...ஆரணங்கு அறியாளா ஆடவர் முறைதன்னை
ஓரப் பார்வையுந்தான் வேறென்ன கூறிடுமோ?
உள்ளுக்குள் சிரிக்கின்றான் உன்போக்குத் தான்கண்டு!
ஊரெல்லாம் விழாக்கோலம் கொண்டிடும் இத் திருநாளில்
மனையெல்லாம் மாளிகையாய் மாறிடவே வேண்டாமோ?
யார் அதனைச் செயவல்ல ‘மாயாவி’ அவளல்லால்?
அறியாமல் அங்கிருந்து ஆயிரம் பேசுகின்றாய்!
அகன்றிடுவாய், அவள்இங்கு அழகளிக்கும் காரியத்தில்
ஆர்வம் மிகக் கொண்டுவிட்டாள் அடுத்தவீட்டு அழகி
யுடன்

.....
மான் துள்ளும் என்மனையில் மயிலாடும் பார்த்திடுவாய்!
தேன் சிந்தும் செடிகொடிகள், செடிகொடிகள் கைவண்ணம்
.....

—ஒரு பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பது போல், அண்ணாவின் உள்ளத்தில் பொங்கி வழியும் கவிதை உணர்வு எவ்வாறு அவரது உரைநடையிலும் பொலிகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டவே மேலே சில வரிகளைத் துணைக்கு அழைத்துள்ளோம்.

எழுத்துக் கலையிலே இதுவும் ஒருவகைப் புரட்சியே அல்லவா?

சிலேடைச் சிறப்பு

அண்ணாவின் எழுத்து நடைக்கு ஒரு தனி இளமை முறுக்கு, எழிலின் திரட்சி, தெளிவின் ஆழம் யாவும் உண்டு. தம் மூக்கிற்குப் பொடி போடுவது போலவே, சொற்களிலும் 'பொடி'—இருபொருள்—வைத்து எழுதுவதில் அண்ணா வல்லவர்! பண்டை நாட்களில் காளி மேகப் புலவர் போன்றவர்கள் சிலேடைப் பாட்டுக்கள் பாடியுள்ளனர் அல்லவா? அதே 'சிலேடை' அணியை உரைநடையிலும் கையாண்டு வெற்றி கண்டவர் அண்ணா.

எழுத்துலகில் ஏறுநடை

'நவயுகம்' என்னும் கிழமை ஏடுதான் தொடக்க காலத்தில் அண்ணாவைத் தமிழ் எழுத்துலகுக்கு அறிமுகப் படுத்தியதாகக் கூறப்படுகிறது.

தம் இயற்பெயரில் மட்டுமின்றி 'பரதன்' 'சௌமியன்' ஆகிய புனைபெயர்களிலும் அண்ணா கதை, கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

1939-இல் 'விடுதலை'—ஏட்டின் துணையாகிரியராகப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட பின், அண்ணா அதில் தீட்டிய சில தலையங்கங்கள் படிப்போரின் உள்ளத்தைப் பிடித்து

இழுத்துப் பேராவலைத் தூண்டும் வண்ணம் சிறந்திருந்தன. 'கல்கத்தா காய்ச்சல்' 'ஓமான் கடற்கரையிலே' 'ரிப்பன் கட்டிடத்துச் சீமான்கள்'—முதலான கட்டுரைகள் அவற்றுள் மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கவை.

'ரிப்பன் கட்டிடத்துச் சீமான்கள்'—என்னும் தலையங்கத்தைப் பெரியார் அடிக்கடிப் படித்துப் படித்து அக மகிழ்ந்ததோடு நில்லாமல், தம்முடைய தள்ளாத வயதிலும் மூன்றாவது மாடிவரை ஏறிச் சென்று அண்ணாவின் எழுத்தாற்றலைப் பாராட்டினார்.

இதைவிட அண்ணாவின் எழுத்து வன்மைக்கு வேறொரு நற்சான்று வேண்டுமா என்ன?

கம்ப ராமாயணத்தைக் கடவுள் நூலாக வழிபடும் மூட நம்பிக்கையைத் தகர்க்கும் பொருட்டும், அது ஒரு சாதாரண மனித இலக்கியமே என்பதை நிறுவும் பொருட்டும், அண்ணா எழுதிய 'கம்பரசம்' நூல் இலக்கிய ஆராய்ச்சித் துறையிலேயே ஒரு பெரும் புரட்சியாகும்!

பண்டித சுவகரீலால் நேரு அவர்கள் அந்த நாளில் தம் மகளான சிறுமி இந்திராவுக்குக் கடிதங்கள் மூலமே உலக வரலாற்றைப் போதித்தார். அதே முறையை ஓரளவு பின்பற்றி, தம் கழகத் தோழர்களுக்குக் கொள்கை விளக்கம் அளிக்க முற்பட்டார் அண்ணா.

'தம்பிக்குக் கடிதம்'—பகுதியின் மூலம் பல்வேறு அரசியல் சிக்கல்களுக்கும் எவ்வாறு தீர்வு காண்பது என்பதற்குரிய பயிற்சியைத் தம் தொண்டர்களுக்கு ஊட்டி வந்தார் அண்ணா. அதே நேரத்தில் அப்பகுதியில் வெளியான மடல்கள் அவருக்கும் கழகத் தோழர்களுக்கும் பிரிக்க முடியாத பாசப் பிணைப்பை வளர்ப்பதாகவும் அமைந்திருந்தன.

விடுதலை.

திராவிட நாடு.

காஞ்சி,

Home Land

—முதலான ஏடுகளில் அவர் அவ்வப்போது தீட்டிய கட்டுரைகளும், சிறு கதைகளும், நெடுங்கதைகளும் வெளிவந்து, சமூக மறுமலர்ச்சிக்குப் பெருந்துணை புரிந்துள்ளன.

அண்ணா புரிந்துள்ள எழுத்துப் புரட்சிக்கு எல்லையே இல்லை!

‘எழுத்தாளன் என்பவன் அவனுடைய நாட்டின்—வர்க்கத்தின்—உணர்ச்சி மயமான ஊதுகுழல். அதன் செவி, கண், இதயம் எல்லாம் அவன்தான். அவன்தான் அவனது சகாப்தத்தின் குரல். அவன் பழமையைப்பற்றி எவ்வளவு தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமோ அவ்வளவு தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் நிகழ் காலத்தில் தனது சமுதாயத்தின் முன்னுள்ள கடமைகளை வரையறுக்க முடியும்...”

—என்றார் மார்க்சிசம் கார்க்கி.

அவருடைய கூற்றை ஒட்டி ஒற்போல்தான் அண்ணா வின் சிந்தனையும் எழுத்துப் புரட்சியில் ஈடுபட்டது?

அண்ணாவின் கலைப் புரட்சி!

நாடகக் கலை

“நாடகத்தில் மறுமலர்ச்சி மிகமிக முக்கியமானது. நாட்டின் விழிப்புக்கு அது நல்லதோர் அளவுகோல். நாளை எப்படி இருப்போம் என்பதற்கு அதுவே அறிகுறியாகும்.”

—என்று நாடகம் பற்றி அண்ணாவே கூறியுள்ளார்.

தம் கூற்றுப்படியே சமுதாயப் புரட்சிக்கு நாடகத் துறையை நல்ல துணையாக வரித்துக்கொண்டார் அண்ணா.

அறிஞர் பெர்னாட்ஷா ‘பிக்மேலிபன்’ என்னும் நாடகம் ஒன்றைத் தீட்டினார். அது ‘என்னுடைய அழகிய அணங்கு’ (My Fair Lady) என்னும் தலைப்பில் திரைக்காவியமாக எடுக்கப்பட்டது. அந்தத் திரை ஓவியம், ஆஸ்கார் பரிசுகள் பல பெற்றதுடன், பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்து மக்களின் விழிகளுக்கு விருந்தாகக் காட்டப்பட்டது; காட்டப்படும் வருகிறது.

அண்ணா தீட்டிய ‘ஓர் இரவு,’ ‘வேலைக்காரி’ நாடகங்களும், தமிழகத்திலே எதிர்பாராத புரட்சியை ஏற்படுத்தின. தஞ்சை, இராமநாதன் செட்டியார் மன்றத்தில், ஒருவாரம் இருவாரம் அல்ல; பல மாதங்கள், ஏன் ஆண்டுகள்கூட இந்நாடகங்கள் நடித்துப் காட்டப்பட்டன.

அண்ணா எழுதிய ‘ஓர் இரவு’ நாடகத்தைப் பார்த்து விட்டுத்தான் ‘எல்கி’—ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, அண்ணா அவர்களைத் ‘தென்னாட்டுப் பெர்னாட்ஷா’—என்றும், ‘இப்சன்’ என்றும், ‘கால்ஸ்வொர்த்தி’ என்றும் பலபடப் பாராட்டினார்.

அண்ணாவின் முதல் படைப்பான ‘சந்திரோதயம்’ நாடகத்திலேயே கோவில் சொத்துக்கள் பொது மக்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும், தொழிலாளர் தோழனாக அரசாங்கம் இயங்க வேண்டும், பெண்கள் மறுமணம் செய்துகொள்வதைத் தடை செய்யக்கூடாது, பகுத்தறிவுப் பணிக்கு ஆக்கம் அளிக்க வேண்டும் என்பன போன்ற புரட்சிக் கருத்துக்கள் தீப்பொறி சிந்தின,

நடிப்புக் கலை

இச் 'சந்திரோதயம்' நாடகம், 1943-ஆம் ஆண்டில் திருவனந்தபுரத்தில் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதி தாசன் தலைமையில் நடைபெற்றது.

நாடகத்தை எழுதியதோடு அண்ணா அமைதியடைந்து உட்கார்ந்து விடவில்லை. தாமே அதில் வரும் தலையாய பாத்திரத்தை ஏற்று நடிக்கவும் நடித்தார்.

'குறிப்பாக, 'சந்திரமோகன்' நாடகத்தில், காகபட்டராக' அவர் பாத்திரமேற்று நடித்தது. நடிகர்களுக்கே வியப்பூட்டுவதாய் அமைந்திருந்தது.

'நீதி தேவன் மயக்கம்'—நாடகத்திலே, கம்பனைக் குற்றவாளிக் கூண்டிலே நிறுத்தி, அவனைக் குறுக்கு விசாரணை புரியும் இராவணனாக அண்ணா நடித்த நடிப்பும் எண்ணற்ற புகழ்மாலையை அள்ளிக்கொண்டு வந்து சேர்த்தது.

'ஓர் இரவு'—நாடகம் ஒரே இரவில் அண்ணாவின் கைவண்ணத்தில் உருவானது என்னில் நமக்கு எல்லையில்லாத வியப்பு ஏற்படுகிறது அல்லவா?

பிரஞ்சு நாடகாசிரியர் மோலியர், பிரஞ்சு மக்களைக் கவர்ந்ததைவிட, அண்ணா தம் நாடகங்கள் மூலம் தமிழக மக்களைக் கவர்ந்துவிட்டார். அதன்மூலம் நாடகத் துறையிலே பெரும் புரட்சியாளராக உயர்ந்துவிட்டார்.

திரைக் கலை

அவ்வாறே, திரையுலகிலும் அண்ணா புரிந்துள்ள புரட்சி குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

அவருடைய நாடகங்களில் 'வேலைக்காரி' நாடகம் தான் முதன்முதலாகத் திரையோவியம் ஆக்கப்பட்டது. அதுவரை புராணப் படங்களையும், பொருந்தாத வர

லாற்றுப் படங்களையுமே கண்டு அலுத்துப் போயிருந்த தமிழ் மக்களுக்கு அண்ணாவின் 'வேலைக்காரி'—படம் புதிய இன்பத்தையும், புதிய சிந்தனையையும், புதிய கவையுணர்வையும் அளித்தது.

'சட்டம் ஓர் இருட்டறை; வக்கீலின் வாதம் அதில் விளக்கு.

...என்பன போன்ற உரையாடல்கள், படத்தின் தரத்தை உயர்த்தி பார்ப்பவர்களின் சிந்தனையையும் கிளறின.

'ஓர் இரவு' 'நல்ல தம்பி' 'நல்லவன் வாழ்வான்' 'சொர்க்க வாசல்' முதலானவையும் திரையுலகில் பெரும் புரட்சி செய்த படங்களாகும்.

அறிஞர்க்கெல்லாம் அறிஞர்!

'பெருமையை மூன்று அறிகுறிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். தோற்றத்தில் எளிமை, செயலில் மனிதத் தன்மை, வெற்றியில் வெறியின்மை. ஆகியவையே அவ் வறிகுறிகள்.'

—என்றார் பிஸ்மார்க்.

அவர் வாக்குக்கே ஓர் அரிய இலக்கியமாக விளங்கும் அண்ணா, பேச்சுக் கலையிலும், எழுத்துக் கலையிலும், நாடகக் கலையிலும், திரைப்படக் கலையிலும் பற்பல புரட்சிகள் நடத்தி யாரும் அடைய முடிந்திராத வெற்றிகளை யெல்லாம் அடைந்தார். ஆயினும் அந்த வெற்றிகளின் அரவணைப்பு அவருக்கு வெறியை ஊட்ட வில்லை.

அந்த வெறியின்மைதான்—அடக்கந்தான்—இன்று ஆட்சி பீடம் ஏறியுள்ள அவரை மனிதர்க்கெல்லாம் மாமனிதராக—அறிஞர்க்கெல்லாம் அறிஞராக உலகத் தலைவர்களுள் ஒருவராக உயர்த்தியுள்ளது!

கொள்கை மாற்றம்

மக்களாட்சித் தன்மை

“சீனநாயகம் சிரித்த முகத்தோடுதான் இருக்கும்; ஆரம்பச் சூரத்தனம் அதனிடத்திலே இருக்காது; எனினும் அது ஆழ்ந்த ஆறு போன்றதாகும்; அதில் ஆழம் தெரியாமல் இறங்கினால் அழுந்திப்போவார்கள்.”

—என்று மக்களாட்சி நெறிமுறையாகிய சீன நாயகத்தின் உண்மையான தன்மையைப்பற்றியும் ஆற்றலைப்பற்றியும் அழகு மிதக்கப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார் அண்ணா.

சீனத்தின் ஈனச் செயல்

அத்தகைய மக்களாட்சி நெறிமுறையை மண்ணோடு மண்ணாக்கும் வஞ்சகத் திட்டத்துடன், இந்தியாவின்மீது படையெடுத்தது செஞ்சீனம்.

நெஞ்சிலே கவடு என்பது கடுகளவும் இல்லாத நேருப் பெருமகனின் பஞ்சசீலத்தை, உலகுக்குக்கிடைய ஒப்பற்ற ‘சஞ்சீவி’யாக ஒப்புக்கொண்டு கையெழுத்திட்ட நாடுதான் செஞ்சீனம்! ஆயினும், காலப் போக்கிலே தன்னுடைய உண்மை உருவத்தை—நாடு பிடிக்கும் இரத்தப்பசியை—இடலின் பேராசை வெறியை அது உலகுக்குக் காட்டவும் முற்பட்டுவிட்டது.

என்ன காரணம்?

நட்பு நாடாகத் தொடக்கத்தில் பழகிய செஞ்சீனம் பின்னர் தோழமையைத் தூக்கிலே தொங்கவிட்டுவிட்டு

இந்தியப் பகுதிகளை ஆக்கிரமிக்கும் எதிரிநாடாக மாறுவானேன்? காரணங்கள் பல.

பரப்பளவிலும், மக்கள் தொகையிலும்தான் பெரிய நாடாக இருந்தும்கூட அவ்விரண்டைப் பொறுத்த வரையிலும் சிறிய நாடான இந்தியா மட்டும், உலக அரங்கிலே தன்னிகரற்ற செல்வாக்குடன் ஒங்குகிறதே! அதன் ‘முடிசூடா மன்னர்’ சவகரீலால் நேருவுக்கு மட்டும் வாழ்த்தும் வரவேற்பும் மலைபோலக் குவிக்கிறதே! மழைபோலப் பொழிகிறதே! என்றெல்லாம் பொருமைக்கும் புகைச்சலுக்கும் சீனநாடு இரையாகிவிட்டதே முதற் காரணம்.

சீனநாயகத்தைக் காட்டிலும், பொதுவுடைமை அடிப்படையில் எழுந்த சர்வாதிகாரமே சாலச்சிறந்தது என்று இந்த ஞாலத்தை ஒப்புக்கொள்ள வைக்க வேண்டும் என்ற பேராசை ஆட்டிப் படைத்தது சீன நாட்டை. அதுவும் அது போர் தொடுத்ததற்கு ஒரு காரணம் ஆகும்.

நாளுக்குநாள் பெருகிவரும் மக்கள் தொகையைக் கட்டுப்படுத்தவோ, தன்னுடைய மக்களுக்குத் தேவை யான உணவு, உடை முதலான வசதிகளை வழங்கவோ சீனத்தால் இயலவில்லை. இதனால் சலிப்பும் வெறுப்பும் உற்ற பொதுமக்கள் எங்கே தங்கள் ஆட்சியை எதிர்த்து உள்நாட்டுப் போரைத் தொடங்கிவிடுவார்களோ என்ற அச்சமும் ஆட்டிப் படைத்தது செஞ்சீனத் தலைவர்களை. அந்தப் பிரளயம் எழாமல் இருக்க மக்களின் கவனத்தை திருப்பும் பொருட்டும், சீன அரசு இந்தியாவைத் தாக்க முனைந்தது.

எல்லையில் தொல்லை

இந்தியாவையும் சீனாவையும் பிரிப்பது மக்மோகன் எல்லைக்கோடு நில வரையறை வல்லுனரான மக்மோகன்

என்பவரால் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நடந்த காலத்திலேயே வரையறுக்கப்பட்டதே அந்த எல்லைக் கோடு. அன்றிருந்த சீன அரசாலும் அது ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டதே. பின்னர் வந்த சியாங்-கை-ஷேக் அரசும் அதனை மறுக்கவில்லை. மா-சே-துங் தலைமையில் திரண்ட பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் சீனாவின் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றுச் சில ஆண்டுகள் செல்லும்வரைகூட இந்த எல்லைக் கோட்டை அவர்கள் எதிர்க்கவில்லை. பிறகு தான் மக்மோகன் எல்லைக்கோடு சரியானதன்று என்னும் தங்கள் புதிய கண்டுபிடிப்பைச் செஞ்சீன அரசுத் தலைவர்கள் வெளியிட்டார்கள்; அதை ஒரு காரணமாகக் காட்டி இந்தியப் பகுதிகளை விழுங்குவதற்கும் அவர்கள் துணிந்து விட்டார்கள்.

1962 செப்டம்பர் திங்களில்தான் சீன அரசின் ஈனத்தனமான போர்வெறி முழுமையான முறையில் தன் கோரமான பற்னைக் குவலயத்துக்குக் காட்டியது. எதிர்பாராத தாக்குதல் நடத்தி, எல்லைக் கோட்டுக்கு இப்பால் வந்து, பல்லாயிரக்கணக்கான சதுரமைல் பரப்பளவுள்ள இந்தியப் பகுதிகளை ஈவு இரக்கமின்றி அது 'காவு' கொண்டது.

சீனாவின் இந்த வஞ்சகச் செயலைக் கண்டு நாடே கொதித்தெழுந்தது. நாட்டுப்பற்றுச் சுடர்விட்டுக் கனன்று எழுந்தது! நாற்பது கோடி மக்களும் ஒரே அணியில் ஒரே கொடியின் கீழ் திரண்டனர்.

அண்ணாவின் கண்டனம்

அப்போது பேரறிஞர் அண்ணா, அகவிலை உயர்வைக் கண்டித்து நடத்திய மறியலுக்காகத் தண்டனை பெற்று வேலூர்ச் சிறையில் இருந்தார்.

24-10-62 ஆம் நாள் அன்று, விடுதலை பெற்று வேலூர்ச் சிறையை விட்டு வெளியே வந்ததுமே அண்ணா செய்த முதல் அறிவிப்பு என்ன தெரியுமா?

“சீனர்களின் ஆக்கிரமிப்பை நாம் ஒருபோதும் சகித்துக்கொண்டிருக்க மாட்டோம். ஆக்கிரமிப்பில் ஈடுபட்டிருக்கும் சீனர்களின் காலடி திருப்பி எடுக்கப் படும் வரை, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், நேருவின் கரத்தை பலப்படுத்தும்.”

...என்பதே!

அடுத்தடுத்து, ஒவ்வொரு நாளும், சீன ஆக்கிரமிப்பைக் கண்டித்துப் பேசி, எல்லையைக் காப்பதற்காகப் பொதுமக்களிடையே எழுச்சியூட்டுவதிலும், நெருக்கடி நேரத்தில் தி. மு. க. எப்படி பொறுப்போடு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதுபற்றித் தம் தம்பியரைப் பக்குவப்படுத்துவதிலும், தம் முழு நேரத்தையும் செலவிட்டார் அண்ணா.

அப்போது அவர் அழளாக எடுத்துக்காட்டிய சீனர்களைப்பற்றிய சித்திரிப்பு மிக அற்புதமானது:

“...சீனர்களைச் சாதாரணமானவர்கள் என்று கருதாதீர்கள். சீனாவில் மக்கட் தொகை விரைந்து பெருகியுள்ளதால், சில இலட்சம்பேர் செத்தாலும் பரவாயில்லை எனக் கருதி, அவர்கள் இந்த ஆக்கிரமிப்பில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள் ஒரு நூற்றாண்டில் ஐந்தாறு போர்களைச் சந்திக்கிறார்கள்; நாம், சில நூற்றாண்டாகப் போரையே சந்திக்கவில்லை!”

“சீன ஏகாதிபத்தியம் மண்ணைச் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு கோடிப் பேரை பலியிட்டேனும் ஒரு கை பார்த்துவிடுவது என்று நினைக்கிறது அந்த ஏகாதிபத்திய வெறிக் கும்பல்!

மக்களின் கண்களைக் கட்டிவிட்டு ஆளும், காட்டு மிராண்டிச்சர்வாதிகார வெறிதான் பீக்கிங்கில் இருப்பது; அந்தச் சரிவாதிகாரம்தான் இப்போது சனநாயகத்தைத் தாக்குகிறது; இருந்தாலும் சனநாயகம் நிலைக்கும்.

பாதி வழியும் அண்ணா வழியும்

இவ்வாறு சேனாட்டை ஆள்வோரின் வெறித் தன்மையை விளக்கியதோடு அண்ணா அமைதியுற வில்லை; அந்த வெறியைத் தகர்த்தொழிக்கும் வழிமுறை களையும் தம் தோழர்களுக்கு அவர் வகுத்தளித்தார்.

“பட்டாளத்தில் சேர முடிந்தவர் சேருங்கள்; பணவுதவி அளிக்க முடிந்தவர்கள் அளியுங்கள்; போர்ப் பீதி ஏற்படாமல் மக்களுக்குத் தெளிவூட்டக்கூடிய வர்கள் அதைச் செய்யுங்கள்.

“‘லடாக்’ பகுதியிலும், வடகிழக்குப் பகுதியிலும் கடுங்குளரில் போரில் அடிபட்டுக் குற்றயிரும் குறையுயிருமாகக் கிடக்கும் நமது படைவீரர்களுக்கு இரத்தம் செலுத்தினால்தான் பிழைக்க முடியும். அதற்கு நிறைய இரத்தம் தேவைப்படும். அதவும் நல்லவர்கள் இரத்தம் தான் தேவை; தூயவர்களின் இரத்தம் தேவை; நமது தோழர்களின் இரத்தம் தேவை; திராவிட முன்னேற்றக் கழக இரத்தம் தேவை.

—அண்ணாவின் எழுச்சியூட்டும் இந்த உரைகளைக் கேட்டு, யார்தாம் உணர்ச்சி பொங்க, போர்க்கொடியை உயர்த்தமாட்டார்கள்?

மேலே, ‘பட்டாளத்தில் சேர முடிந்தவர்கள் சேருங்கள்; பண உதவி அளிக்க முடிந்தவர்கள் அளியுங்கள்’ என்றெல்லாம் அண்ணா மொழிந்துள்ளவை பாரதியின் பாட்டு ஒன்றினையும் நமக்கு நினைவுபடுத்து கிறது அல்லவா?

‘நிதிமிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்!
நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்!
அதுவும் அற்றவர் வாய்ச்சொல் அருளீர்!
ஆண்மையாளர் உழைப்பினை நல்கீர்!’

—என்ற பாரதியின் புரட்சிப் பாட்டையிலேயே பீடு நடைபோட்டு, அண்ணா நாட்டு மக்களையும், கழகத் தோழர்களையும் தட்டியெழுப்பியது நல்ல விளைவுகளையே தந்தது.

அண்ணாவின் பெருமிதம்

அண்ணாவின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு, சேன ஆக்கிர மிப்பை எதிர்ப்பதில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் தீவிரமாய் ஈடுபட்டனர். அவருடைய சொற்பொழிவை யும், செயல்திட்டத்தையும் அக்கறையோடு அவர்கள் கவனித்தனர்; கடைப்பிடித்தனர்.

சேனப் போரினால் ஏற்பட்ட நெருக்கடி நேரத்தில், தம் கட்சியினர் ஆற்றும் பணிகள் பற்றியும், ஏற்கும் கடமை பற்றியும், வழங்கும் நன்கொடைகள் பற்றியும் அண்ணா எவ்வளவு பெருமிதத்துடன் குறிப்பிடுகின்றார் பாருங்கள்!

“காங்கிரசுமீதுள்ள கோபத்தில் நாட்டைக் காப் பாற்றும் பிரச்சினையில் நமது தோழர்கள் தவறு இழைத்துவிடக் கூடாது. இந்த அரசு இவர்களுக்குத் தானா சொந்தம்? இப்பொழுது அரசியலில் இதே நிலை நீடித்து இருந்து வருமானால், ஆட்சி தி. மு. கழகத்திடம் வராது என யார் சொல்லமுடியும்? இரண்டு ஆண்டு களுக்கு முன் கேரளம் கம்யூனிஸ்டுக் கேரளமாக மாறி இருக்கவில்லையா? எனவே ஆட்சியாளர்கள் இதுவரை நமக்கு இழைத்த கொடுமை அநீதிகளை யெல்லாம் மன்னிப்போம்—மறப்போம்! நமது கோட்டைக்குள்

எதிரிகள் நுழைய முடியாதவாறு கதவை நன்றாகத் தாழிட்டுக்கொள்ள வீர சபதம் எடுத்துக்கொள்வோம்!

“தி. மு. கழகம் ஒரு தீயணைக்கும் படை; தீயணைக்கும் படை, வேண்டியவர் வீடு—வேண்டாதவர் வீடு பார்த்து தீயை அணைப்பதில்லை; யார் வீடாக இருந்தாலும் தீயை அணைக்கிறது. அதுபோல தீயவை அழிக்க தி. மு. கழகம் துடிதுடித்தவரும் அதனால்தான் சீன ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து அந்த விஷயத்தில் அரசாங்கத்தை ஆதரிப்பதாகக் கூறினோம்.

“ஜனநாயகம் எங்குப் பாழ்படுத்தப் படுகிறதோ, அங்குத் துடிதுடித்துப் பாய்ந்து உதவிக்கு வருகிறது தி. மு. கழகம்.”

“...புரட்சி நடந்த, எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்கள் போர் நிதிக்கு ரூ. 75,000 கொடுத்தார் என்ற செய்தி கேள்விப் பட்டதும் முதல் காணிக்கை முன்னேற்றக் கழகத் தோழருடையதுதான் என்பதை எண்ணிப் பெருமைப்படுகிறேன். அதேபோல, எல்லைப்போரில் முதல் பிணமும், சிந்தப்படும் முதல் இரத்தமும் தமிழ் னுடையதாகத்தான் இருக்கும் என்று நான் போரூரிலே நடந்த பாராட்டுக் கூட்டத்தில் பேசியபோது சொன்னேன். அடுத்த நாள் பத்திரிகையைத் திறந்து பார்த்ததும், ‘தாத்துக்குடியைச் சேர்ந்த செல்வராசு என்னும் தமிழ்மகன் போரிலே இறந்துபட்டதாக அவர் குடும்பத்துக்குத் தந்தி வந்திருக்கிறது—என்று செய்தி வெளியாகி இருந்தது. ஆகவே முதலில் விழுந்த பிணமும் தமிழ் னுடையதாகவே இருந்திருக்கிறது!’”

வாவேற்பை உதறினார்.

அண்ணா, பொதுமக்களிடையே போருக்கு ஆதரவு திரட்டியதோடு நிற்கவில்லை. அகவிலைப் போராட்டத்

தால் சிறை சென்று திரும்பிய தமக்கு அளிக்கப்பட விருந்த வரவேற்புகளை யெல்லாம் உதறியும் தள்ளினார் அவர்.

“இந்திய எல்லைக்குள் நுழைந்துள்ள சீன ஆதிக்க வெறியர்களை விரட்டியடிக்கும்வரை எனக்கு வர வேற்போ, பாராட்டு விழாவோ தேவையில்லை.

“இனி, சீனர்களை நமது படை முறியடிக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியையும் அடுத்து—நமது வெற்றி விழாக் கூட்டங்களாக நடத்த வேண்டும்.”

பேரறிஞர் அண்ணாவின் இப் பெருந்தன்மையைத் தமிழக மக்கள் உளமாரப் பாராட்டினர். இதன்மூலம், ஒரு குடிமகனுக்குத் தனது நாட்டின் மீது இருக்க வேண்டிய அழுத்தமான பற்று, பிடிப்பு, பொறுப்பு, ஆகியவற்றையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்தி விட்டார் அண்ணா.

தி. மு. க. வின் தனிச் செல்வாக்கு

சீனப் படை யெடுப்பைக் கண்டித்து அண்ணா எழுப்பிய போர் முழக்கத்தால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்துக்குப் பொதுமக்களிடையே ஒரு தனியான செல்வாக்கு உருவாகத் தொடங்கியது.

பொது மேடைகளில் மட்டுமின்றி, வானொலி வாயிலாகவும், அண்ணா மற்றும் நாவலர்-நெடுஞ்செழியன், கலைஞர் - கருணாநிதி, நாஞ்சில் - மகேசுவரன் முதலானோர் முழங்கிய போர்ப்பரணி மக்களின் நெஞ்சத்துள் தேனாக இனித்தது; தீரத்தை வளர்த்தது; செயலாற்றத் தூண்டி விட்டது! அது மட்டுமா? தி. மு. க.வின் சிறப்பு—தொண்டு—திறமை பற்றியெல்லாம் அவர்களைச் சிந்திக்கு மாறும் திருப்பிவிட்டது.

“இந்தியாவின் எல்லையில் சீன ஆக்கிரமிப்பு ஒழிக்கப் படுகிறவரை, திராவிடநாடு பிரிவினைப்பற்றிப் பேச மாட்டோம் என்று நான் தெள்ளத் தெளிவாகச் சொல்லி யிருக்கிறேன். நாங்கள் நினைப்பதைச் சொல்வோம்; சொல்வதைச் செய்வோம்.”

—என்று அண்ணா வேறு, கட்சியின் இலட்சியத்தை ஒத்தி வைத்திருப்பதாக அறிவித்து விட்டதால், நாட்டுப் பற்றில் தி. மு. க வினர் யாருக்கும் சளைத்தவர்கள் அல்லர் என்னும் நல்லெண்ணம் பொதுமக்களிடம் மட்டுமின்றி மாற்றுக் கட்சித் தோழர்களிடமும் விரைந்து பரவ லாயிற்று.

நாளடைவில் அவர்கள் தி. மு. க. கூட்டங்களுக்குத் திரளாக வரத் தலைப்பட்டனர்; கழகத்தவர்கள் அழகு தமிழில் கூறும் அரிய கருத்துமணிகளைச் செலிமடுத்துக் கேட்டனர்; சிந்தனைத் தெளிவு பெறலாயினர்.

காங்கிரசாரின் கலக்கம்

தமிழகத்தில் மலர்ந்து கொண்டிருந்த இந்த அரசியல் நல்லுறவு—மாறுதல்—காங்கிரசுக் கட்சியின் மேலிடத்தை ஏனோ கதிகலங்க வைத்தது.

“இதே போக்கை நீடிக்கவிட்டால், பிறகு தி. மு. க வளர்ச்சியைத் தடுக்கவே முடியாது போல் தோன்றுகிறதே!” என்று அவர்கள் உள்ளூர அஞ்சத் தலைப் பட்டனர்.

“வடக்கே சீனாவினால் ஏற்பட்டுள்ள விபத்தைக் காட்டிலும் தெற்கே இந்தத் தி. மு. க.வினால், காங்கிரசுக்கு ஏற்படக்கூடிய விபத்து பெரிதாக இருக்கும்போல் இருக்கிறதே!”—என்று அவர்கள் நடுங்கவும் நடுங்கினர்.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் சீன நாட்டை சியாங்-கை-ஷேக் சிறப்பாகத்தான் ஆண்டு வந்தார். மா-சே-துங்; தலைமையில் அமைந்த பொதுவுடைமைக் கட்சி, அவரது செல்வாக்கைக் குறைத்து ஆட்சியைக் கைப்பற்ற எவ்வளவோ முயன்றது; முடியவில்லை. கடைசியில் ஒரு தந்திரம் செய்தது. உலகப் போர் மூண்டதல்லவா? அப்போது எதிரிகளை முறியடிப்பதில் அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைப்பதாகப் பொதுவுடைமைக் கட்சி நேசக்கரம் நீட்டியது. அது மோசக் கரமே என்று சியாங்-கை-ஷேக்கிற்குத் தெரியவில்லை. அரசாங்க நிருவாகத்தில் அவர்களையும் உள்ளுக்கு விட்டார். அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு படைக்கலன்களை யெல்லாம் மறைமுகமாகப் பறித்துக் கொண்டு, அவற்றைப் பதுக்கியும் வைத்தனர் பொதுவுடைமையர்கள். பிறகு சமயம் பார்த்துப் புரட்சியைத் துவக்கினர்; தாம் முன்பு அரசாங்கத்திடமிருந்து தெரியாமல் பதுக்கி வைத்திருந்த படைக்கலன்களைப் பயன்படுத்தி, சியாங்-கை-ஷேக்கின் படைகளை ஓட ஓட விரட்டினர்; அவரும் பார்மோசா, தீவை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தார்.

செஞ்சீனா கையாண்ட அதே தந்திரத்தைத்தான் அண்ணாவும் கையாள்கிறாரோ என்ற வீணான அச்சம் காங்கிரசாரை அலைக்கழித்தது போலும்! உள்ளுக்குள் புழுந்து கொண்டு எங்கே தங்களுடைய ஆட்சிப் பீடத்தை யே உலுக்கி விட்டுவிடுவாரோ என்ற உதறல் எடுத்தது போலும் அவர்களுக்கு!

ஆனால், அண்ணாவோ, செஞ்சீனரைப் போல வன்முறையாளர் அல்லர்; வஞ்சகமான நெஞ்சங் கொண்டவரும் அல்லர்; ஆப்பிரகாம் லிங்களைப்போல வாக்குச் சீட்டிலே நம்பிக்கை, கொண்டவர்; ஆக்கப் பணிகளி

லேயே நாட்டம் மிகுந்தவர்; அவர் போய் அழிவு வேலையையே பெருமிதமாகக் கொள்ளும் சீனப் பொதுவுடைமையர் போக்கைச் சிந்தையாலும் தொடுவாரோ?

எனவே, காங்கிரசுக் கட்சியினர் அண்ணாவைப் பற்றி அச்சங் கொண்டதில் பொருளே இல்லை.

பிரிவினைத் தடைச் சட்டம்

ஆயினும், அறவழியிலேயே நின்று பிரிவினையோடும் அண்ணாவையும் அவர் கட்சியையும் மேலும் வளர விட்டால், தேர்தல் மூலமாகவே காங்கிரசு இயக்கத்தின் ஆணிவேரையே அண்ணா கல்வி எறிந்துவிடுவாரோ என்ற மாளாக் கவலைக்குக் காங்கிரசார் ஆளாயினர். தங்களுடைய ஆதிக்க வேட்டை தொடர்ந்து நடைபெறவும், பதவி வாய்ப்புக்கள் பறிபோகாமல் நிலைக்கவும் ஒரே வழி, தி. மு. கழகத்தை அடியோடு ஒழிப்பதுதான் என்ற கொடுமையான முடிவுக்கு அவர்கள் வந்தனர்.

அவர்களுடைய அந்த அச்சம்—கவலை—கலக்கம். தந்த முடிவின் விளைவே 'பிரிவினைத் தடைச்சட்டம்'

இச் சட்டத்தினால், பிரிவினைபற்றிப் பேசும் எவரும் கடுமையான தண்டனைக்கு உள்ளாவார்; அத்துடன் தேர்தலில் நிற்கத் தகுதி அற்றவராகவும் ஆக்கப்படுவார்; அதன் மூலமாக அவருடைய அரசியல் செல்வாக்கு அழிக்கப்படும்.

இரண்டே வழிகள்

நம்முடைய இந்திய அரசியல் சட்டம், கருத்துரிமை, எழுத்துரிமை, பேச்சுரிமை என்றெல்லாம் அடிப்படை உரிமைகளை (Fundamental Rights) வாரி வழங்கியிருக்கிறது. அந்தத் துணிலில்தான் அண்ணா 'திராவிட நாடு

பிரிவினையைப் பற்றி வெளிப்படையாகப் போராடி வந்தார்; பெரும்பாலான மக்களின் கருத்துக்கள் மதிக்கப்படும்—என்றெல்லாம் அவர் உறுதியாக நம்பியிருந்தார்.

ஆனால் பிரிவினைத் தடைச் சட்டம் வந்த பிறகோ....?

தம்முடைய கட்சியின் உயிர் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவும் கட்சியைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் அண்ணாவுக்கு இரண்டே இரண்டு வழிகள்தான் திறந்திருந்தன.

ஒன்று: தேர்தலில் ஈடுபடாமல், அரசியல் கட்சி என்னும் தகுதியை இழந்து, மீண்டும் சாதாரணச் சமூக இயக்கமாக மாறி, திராவிடநாடு பிரிவினைக்காக அறப் போராட்டங்களில் ஈடுபடுவது.

இரண்டாவது: தேர்தலில் ஈடுபட முடியாமல் தடுக்கப்பட்டு விட்ட நிலையில், புரட்சி இயக்கமாகக் கட்சியை மாற்றி தன்னுடைய பிரிவினை இலட்சியத்துக்காக வன்முறைப் போர்க்களத்தில் குதிப்பது.

இந்த இரண்டு வழிகளுமே இக்காலப் போக்குக்கும் நாட்டின் சூழ்நிலைக்கும், கட்சியைக் காக்கவோ, அதன் இலட்சியத்தை எய்தவோ உகந்தவை அல்ல. எப்படி?

முதலாவதாக, வெறும் சமூக இயக்கமாக மட்டும் இருந்து தேர்தலில் ஈடுபடாமல் ஒதுங்கிவிடுவதால், உலகத்தின் கவனத்தை ஈர்க்கக் கூடிய வாய்ப்புக் குறைந்து விடுகிறது. அத்துடன் அறப்போராட்டங்களுக்கு மதிப்பளிக்கக் கூடிய பெருந்தன்மை காங்கிரசு ஆட்சியாளருக்கு அணுவும் கிடையாது. இதற்கு ஒரு சிறிய எடுத்துக்காட்டே போதுமானது.

திரு. சங்கரலிங்கனார் என்பவர் தலைசிறந்த காந்தியவாதி விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு, சிறைப்

பறவையாய் வாடியவர். அவரிடம் தணியாத வேட்கை யொன்று எழுந்தது. இந்தியாவின் பலபகுதிகளில் உள்ள மாநிலங்களுக்கும் ஊர்களுக்கும் ஆங்காங்கே நிலவும் தாய்மொழியிலேயே பெயர் சூட்டப்படுவதுபோலவே நம்முடைய சென்னை மாநிலத்துக்கும் 'தமிழ்நாடு'— என்னும் பெயர் சூட்டப்பட வேண்டும் என்பதே அவர் கொண்ட வேட்கை. அதை நிறைவேற்றுமாறு அப் போதைய தமிழக ஆட்சியாளரை வேண்டிக் கொண்டார். அவருடைய வேண்டுகோளை யாரும் பொருட்படுத்த வில்லை. அதனால் மனம் உடைந்த அவர், தம் கோரிக்கை நிறைவேறும் பொருட்டு இறக்கும் வரை உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டார். 78 நாட்கள் வரை அவ்வாறு இருந்தார். இருந்து என்ன செய்ய? பழுத்த காந்திய வாதியான அவரை, அதே காந்தியவாதிகள் என்று தம் மைக் கூறிக்கொண்ட ஆட்சியாளர்கள் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை மனிதர் பரிதாபமாக இறந்தார்! காங்கிரசு ஆட்சியாளர்கள் அறப்போராட்டங்களுக்கு அளிக் கும் மதிப்பு இതിவிருந்தே தெரியவில்லையா?

காந்தியடிகள் அறப்போர் நடத்தி வெற்றிபெற வில்லையா என்று கேட்கலாம். அவர் வாழ்ந்த காலம் வேறு அப்போது வெள்ளையர்கள் இந்த நாட்டை ஆண்டார்கள். அவர்கள் நம்மைக் கொள்ளையடித்துச் சென்றது உண்மையே; என்றாலும் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் பெருந்தன்மை உண்டு. வன்முறையைக் கண்ட விடத்தில்தான் அடக்குமுறையை வீசிஞர்களேயன்றி, அறப்போரில் ஈடுபட்டவர்களைச் சாகட்டுமே என்று அலட்சியப்படுத்தவில்லை. அவ்வாறு அலட்சியப் படுத்தி யிருந்தால், அடிக்கடி உண்ணா நோன்பு மேற் கொண்ட காந்தியடிகள் எப்போதோ கண்ணை மூடியிருக்க மாட் டாரா? நாம்தான் விடுதலையைக் கண்டிருக்க முடியுமா?

எனவே, அறப்போர்களுக்கு உரிய மரியாதை அளிக் கும் பெருந்தன்மையற்ற ஆட்சியாளரிடம் தி. மு. க. வின் இலட்சியம் எப்படி நிறைவேற முடியும்?

ஆகவே, முதலாவதாகக் குறிப்பிட்ட வழி இயற்கை யாகவே அடைபட்டுப் போகிறது.

இரண்டாவதாக, வன்முறைச் செயல் மூலம்தான் திராவிடநாடு பிரிவினையை எய்த முடியுமா?

உலகம் முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டாலும், காந்தியடிகள் தோற்றத்திற்குப் பிறகு, வன்முறையின் மூலம் எந்த இயக்கமுமே வெற்றி பெறவில்லை.

நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் படைபலத்தால், விடுதலை பெற முயன்றார்; முடியவில்லை.

பிசோ, வன்முறை மூலம் நாகாலாந்து பிரிவினைக்குப் போராடினார்! சொந்த நாட்டிலேயே இருக்க முடிய வில்லை.

சீனாவிலும், க்ரூபாவிலும் வன்முறை இயக்கங்கள் வெற்றிபெற வில்லையா என்று கேட்கலாம்.

தி. மு. கழகம் பொதுவுடைமைக் கட்சி அன்று. மக்களாட்சி நெறிப்படி வளர்ந்துள்ள அது, அத்தகைய கடுமையான பரிசோதனைகளையெல்லாம் செய்து பார்க் கத்தக்க பக்குவம் பெற்றதும் அன்று.

ஆகவே இரண்டாவது வழியும் அடைபட்டுப் போகிறது.

அண்ணா சிந்திக்கிறார்

இந்நிலையில், பல்லாயிரக்கணக்கான கிளைகளையும் பல இலட்சம் உறுப்பினர்களையும் கொண்ட ஒரு மாபெரும் கட்சி, தேர்தலில் நிற்கவே முடியாத காரணத் தால் தேய்ந்து அழிந்து போவதா?

பிரிவினை தவிர, வேறு இன்றியமையாத் தொண்டு களையும் அக் கட்சிப் பொதுமக்களுக்குப் புரியக்கூடாதா?

அண்ணா சிந்திக்கிறார்.....

இலட்சியத்தை விடமாட்டேன் என்றால், பிரிவினைத் தடைச் சட்டத்தின் மூலம் கட்சியே அழிந்துவிடுகிறது. அவ்வாறு அழியலாமா?

கட்சி அழிந்தபிறகு அதில் ஈடுபட்டவர்கள் பொதுத் தொண்டு ஆற்றக்கூடிய வழியும் அழிகிறது; இத்தனை காலமாகக் கட்டிச் சேர்த்த மனித ஆற்றல் வீணாகப் போகிறது. அவ்வாறு விடலாமா?

அண்ணா சிந்திக்கிறார்.....

ஒரு மர்பெரும் கட்சியைத் தனக்கிருக்கும் அதிகார வலிமையைப் பயன்படுத்தித் தந்திரமாகத்தானே காங்கிரசுக் கட்சியினர் அழிக்கப் பார்க்கின்றனர்.

அதே தந்திரத்தை நாமும் கையாண்டால் என்ன? முதலில் கட்சி அழிந்துவிடாது காப்பாற்றுவோம். தேர்தலில் நிற்போம்.

ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவோம்.

இந்த நாட்டு மக்களுக்கு வளமான வாழ்வு அளிக்க முயல்வோம்.

பிறகு?

மக்கள் விரும்பினால் காலப்போக்கும் ஒத்ததாக இருந்தால் பழைய இலட்சியம் பற்றி மறு ஆய்வு செய்வோம், இல்லையென்றால் விட்டுவிடுவோம்.....

அண்ணாவின் சிந்தனை தெளிகிறது.

முன்னே முன்னால்.....

தம் கழகத் தோழர்களோடு ஆழ்ந்து, கருத்துப் பரிமாற்றம் நடத்தியபின் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறார்.

முன்னே முன்னால்தான் எடுக்கவேண்டும்.

தந்திரத்தைத் தந்திரத்தால்தான் வெல்லவேண்டும்.

ஆகவே பிரிவினைத் தடைச் சட்டத்திற்கு உயிரே இல்லாதபடி அதனை வீழ்த்த 'பிரிவினைக் கொள்கை'யை விட்டுவிட்டதாக அறிவிக்கவேண்டும்.

அவ்வாறே அறிவித்தார் அண்ணா.

அதனால், கழகம் அழிந்துவிடாமல் காப்பாற்றப் பட்டது; தேர்தலில் போட்டியிடும் வாய்ப்பையும் பெற்றது; பொதுமக்களுக்குப் பிற நலன்களையெல்லாம் புரியும் நிலைமையும் உருவாயிற்று.

தற்கொலை சரியா?

கட்சியே அழிந்தால்தான் என்ன?, அதற்காக இலட்சியத்தைக் கைவிடலாமா? என்று சிலர் கேட்கலாம்.

..துணிவிற்கான சோதனை தற்கொலை செய்து கொண்டுமடிவதில் இல்லை? வாழ்வதில்தான் இருக்கிறது."

—என்றார் அறிஞர். ஆல்பிரைட்.

பிரிவினைத் தடைச்சட்டத்தை எதிர்த்துப் போராடி தேர்தலில் நிற்கும் வாய்ப்பை இழப்பது, கழகத்தைத் தானாகவே அழியவிடும் தற்கொலைக்கே ஒப்பானதாகும்.

அவ்வாறு தற்கொலை செய்துகொண்டுவிட்ட பிறகு மீண்டும் இலட்சியத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்க முடியுமா? எப்படிச் சிந்திக்க முடியும்?

எனவே, முதலில் கட்சியை வாழவைப்போம்; பிறகு சோதனைகளுக்குத் தேவையிருந்தால் ஆயத்தமாவோம் என்னும் அளவில்தான் பிரிவினைக் கொள்கையை அண்ணா கைவிட நேர்ந்தது.

இதே வேளையில் அயர்லாந்து நாட்டு விடுதலை வரலாறும் நம் நினைவுக்கு வராமல் இல்லை. அங்கே ஒரே நாற்றாண்டுக்குள் விடுதலை கிட்டிவிடவில்லை. ஒரே கட்சியும் அதனைப் பெற்றுத் தந்துவிடவில்லை. எத்தனையோ நாற்றாண்டுகள் சென்றன. எத்தனையோ கட்சிகள் தோன்றி மறைந்தன. எத்தனையோ போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. பிறகுதான் டிவேலரா தலைமையில் அமைந்த கட்சி அயர்லாந்துக்கு விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்தது.

அதே நிலைமை இந்தியாவிலும் ஏற்படலாம்; ஏற்படாமலும் போகலாம்; அது மத்திய அரசு கடைப் பிடிக்கும் மொழிக் கொள்கையையும், பொருளாதாரக் கொள்கையையுமே பொறுத்துள்ளது.

நம்மைப் பொறுத்தவரை, நம்மீது பிறிதொரு மொழியின் ஆதிக்கம் சுமத்தப்படாதவரை, நம்முடைய பொருளாதார உரிமைகள் சுரண்டப்படாதவரை மத்திய அரசுடன் இணைந்திருப்பதே நமக்குத் தக்க பாதுகாப்பு என்பதை நாம் உணராமல் இல்லை? இந்த வகையில் மத்திய அரசாங்கப் பொறுப்பை ஏற்பவர்கள் அறிவுக் கூர்மையுடன் நடந்துகொண்டு இந்திய ஒருமைப் பாட்டைக் காப்பார்கள் என்று எதிர்பார்ப்போமாக!

இந்தச் சிந்தனைப் பின்னணியுடன் கூடிய கண்ணோட்டத்துடன்தான் அண்ணா பிரிவினைக் கொள்கையைக் கைவிட்டுள்ளார் என்று கருதுகிறோம்!

தி. மு. க.வின் வெற்றிப் பீடம்

உலகத்தில் வேறு எந்தக் கட்சியும் தன் அடிப்படை இலட்சியத்தைக் கைவிட்ட பிறகு, தொடர்ந்து வளர்ந்ததாக வரலாறு உண்டா?

பொதுவுடைமைக் கட்சித் தன்னுடைய சமத்தவம், சம வாய்ப்பு, சம தர்மம் பற்றிய கொள்கைகளைத் திடீரென்று கைவிட்டு விட்டால் என்ன ஆகும்?

இந்திய தேசியக் காங்கிரசுக் கட்சித் தன் விடுதலைக் கொள்கையைக் கைவிட்டிருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்?

அழிவையே சந்திக்க நேர்ந்திருக்கும்!

ஆனால், தி. மு. க.முகமோ தன் உயிர்க் கொள்கையைக் கைவிட்ட பிறகும் ஒங்கி வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது; தமிழகத்தின் ஆட்சிப் பீடத்தையே கைப்பற்றியும் விட்டது.

இந்த அற்புதம் எப்படி நிகழ்ந்தது?

இதைத்தான் அரசியல் திறமையாளர்கள் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

அண்ணாவின் தாய்பைப் பாசம்!

தி. மு. சமசும என்பது வெறும் கொள்கை ஒன்றினால் மட்டும் கட்டப்பட்டது அன்று. அண்ணாவின் தனி ஆற்றல்—தனிப் பண்பாடு—தனிக் குடும்பப் பாசம்—ஆகிய அடித்தளங்கள் மீதே எழுப்பப்பட்டது.

இல்லையென்றால், திரு. ஈ. வெ. கி. சம்பத் வெளியேறிய பிறகும் சமசும பிளவுபடாமல் இருந்திருக்க முடியுமா? பிரிவினைக் கொள்கையை விட்ட பிறகும் அது சிதறாமல் இருந்திருக்க முடியுமா?

தம்முடைய தொண்டர்களை வெறுந் தொண்டர்களாக மட்டுமே கருதாமல், உடன்பிறந்த தம்பிகளை விட மேலான அன்புக் குழந்தைகளாகவே பாவித்து அண்ணா பொழியும் தாய்மைப் பாசமே தி. மு. கழகத்தை இந்த அளவுக்குச் செழிக்க வைத்துள்ளது!

உயிரைச் சுமக்கும் உடல்கள்! .

“உண்மையான அறிஞரிடம் பிறரைத் தாழ்மையாக எண்ணும் எண்ணம் இருப்பதில்லை. ஆனால் ஏனையோரிடமிருந்து தாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது நிரம்ப இருக்கிறது என்ற ஆர்வம் நிலைபெற்ற வண்ணம் இருக்கும்.”

—என்றார், ஹாஸ்லிட் என்பவர்.

அந்த ஆர்வமாகிய ஊற்றுக் கண்ணிலிருந்து சுரந்து பொங்குவதுதான் அண்ணாவின் தாய்மைப் பாசம்.

அந்தப் பாசத்தை அண்ணா கைவிடாதவரை, அண்ணாவைக் கழகத் தோழர்கள் கைவிட மாட்டார்கள்; அவருடைய தம்பிகளாக அவர்கள் அழைக்கப் பெற்றாலும், ஓர் உத்தமத் தாயின் காலைப் பற்றி நிற்கும் அருமைக் குழந்தைகளாகவே, அவரைப் பின்தொடர்ந்து செல்வார்கள்!

அவர் எங்கே சென்றாலும் அவர்களுக்குக் கவலை இல்லை.

அவர் எங்கே நின்றாலும் அவர்களுக்குத் துயரமில்லை.

‘அண்ணா’—என்னும் உயிர்மூச்சைச் சுமந்தவண்ணம் அந்தத் தம்பிகளாகிய உடலங்கள் போய்க்கொண்டே இருக்கும்!

முதலமைச்சர் அண்ணா!

உயிருக்கு நேர்

“எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு”

—என்று சங்க நாதம் புரிந்தார் பாவேந்தர் பாரதி தாசன்.

அந்த இன்பத் தமிழை இன்னுயிருக்கு நேர் எனக் கருதி வழிபடுகின்றவர்கள் தமிழர்கள். அதற்கு ஒரு சிறு ஊறு ஏற்பட்டாலும் அவர்களால் பொறுக்கவே முடியாது. அந்த ஊறு எந்த வடிவில் வந்தாலும், உயிரைக் கொடுத்தேனும் அதனை ஒழிக்கவே முயலுவார்கள்; துணிவார்கள்.

நெஞ்சிலே நெருப்பு

என்வறக்கு முதன்முதல் தமிழ்நாட்டில் இந்தி கட்டாய பாடமாக நுழைக்கப்பட்டதோ, அன்றே தங்கள் நெஞ்சின்மீது நெருப்பு விழுந்துவிட்டது போன்ற உணர்வைப் பெற்றுவிட்டார்கள் தமிழர்கள்.

அந்த உணர்வின் விளைவாகத்தான் தாளமுத்த—நடராசன் இருவரும் களபலி ஆனார்கள். தமிழ் மறவன் சின்னசாமி போன்ற துடிப்புள்ள இளைஞர்கள், தமக்குத் தாமே தீ மூட்டிக்கொண்டு உயிரைக் காணிக்கை ஆக்கியிருக்கிறார்கள்.

முப்பதாண்டுப் போர்

இந்த இந்தி எதிர்ப்புப் போர் முப்பதாண்டுக் காலமாக நடந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது; இன்றும் நடந்துகொண்டே யிருக்கிறது; இன்னும் நடந்து கொண்டே போகும்! இந்தத் திணிப்பினால் தமிழ்—தமிழர்—தமிழ் நாட்டின் தலையெழுத்து எப்படியெல்லாம் மாற்றப்படுமோ என்னும் நியாயமான அச்சம் நீக்கப்படாதவரை, வலுவான அவநம்பிக்கை அகற்றப்படாதவரை—இந்த அறப்போர் ஓயுமா? ஒழியுமா? ஐயப்பாடுதான்!

ஓரே வழி!

இவ்வாறு அச்சமும், அவநம்பிக்கையும் அகல்வதற்கு இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் ஆட்சி மொழி பற்றிய விதியைத் தக்கவாறு திருத்தி ஆங்கிலத்தை இணைப்பு மொழியாக என்ஹென்றும் நீடிக்குமாறு செய்து இந்தியைப் பிற இந்திய தேசிய மொழிகளைப் போலவே அதுவும் ஒன்று என்னும் சாதாரண நிலையிலேயே வைத்து, வரையறை செய்வது ஒன்றே சரியான வழி—ஓரே வழி!

ஆங்கிலேயர் வந்த பின்னர் தான், இன்றுள்ள பரந்த இந்தியாவை—ஒருங்கிணைந்த இந்தியாவை—நம் நாட்டவரால் பார்க்க முடிந்தது. அவர்களுடைய ஆங்கில மொழியாகிய செங்கற்களைக் கொண்டே இந்திய ஒருமைப்பாடு என்னும் மாளிகை எழுப்பப்பெற்றது. இது வரலாற்று உண்மை. இது மறைக்கவோ, மறுக்கவோ உரியதன்று. ஆங்கிலேயர் சீர்தனமாக அளித்தச் சென்ற இருப்புப்பாதை—புகை வண்டி, அஞ்சல்—தந்தி, மின்சாரம், மருத்துவ முறை—இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ விஞ்ஞானக் கருவிகளையும், முறை

களையும் 'அந்நியரின் அடிமைச் சின்னம்' என்று அழுக்குத் துணிக்குள் மூட்டையாகக் கட்டி, எங்காவது ஆற்றிலோ குளத்திலோ தூக்கி எறிவதற்குத் துணியாத நாம், உலக நாகரிகத்தின் பலகணியாய் விளங்கும் ஆங்கிலமொழியை ஏற்கமட்டும் வெட்கப்படுவானேன்?

இந்த வெட்கத்தின் விளைவாக இந்திமொழி பேசப் படாத பகுதிகளில் எத்தனை உயிர்கள் அநியாயமாகப் பலியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன!

அத்தகைய பலி வாங்கும் படலம் தமிழகத்தில் எப்போது உச்ச கட்டத்தை எட்டியது தெரியுமா?

1965-ஆம் ஆண்டு சனவரி பிப்ரவரித் திங்கள்களில்.

துக்கநாள் கொண்டாட்டம்

“இந்திமொழி பேசாத பகுதி மக்கள் விரும்பும் காலம் வரை அவர்கள் மீது இந்தி திணிக்கப்பட மாட்டாது.”

—என்று நேரு அளித்த வாக்குறுதி அவருக்குப் பின் வந்தவர்களால் காற்றில் பறக்கவிடப்பட்டது.

1965-ஜனவரி 26-ஆம் நாள் முதல் இந்தியை நாட்டின் ஒரே ஆட்சிமொழியாகச் செயற்படுத்தியே திருவது என்று கங்கணம் கட்டினர் மத்திய அரசினர்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் சனவரி 26-ஆம் நாள் இந்தியக் குடியரசு நாளாகக் கொண்டாடப்படுவதை யாவரும் அறிவர்.

ஆனால் 1965-ஆண்டுக் குடியரசு நாளைத் துக்க நாளாகக் கொண்டாடுவது என்று தி. மு. கழகம் முடிவு எடுத்தது. அதன்மூலம், அன்றுமுதல், வலுக்கட்டாயமாக நாட்டின் ஆட்சிமொழியாக இந்தியை மட்டும் அறியணையில் ஏற்றுவதை எதிர்க்க எண்ணியது தி. மு. கழகம்.

கழகத்தின் வாயிலாக வெளிவரும் அண்ணாவின் ஆணைப்படி குடியரசு நாளைத் துக்க நாளாகக் கொண்டாடுவதற்குத் தமிழக மாணவர் உலகு துடித்தெழுந்தது! இந்தித் திணிப்பால் முதலில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மாணவர்களே ஜல்லவா? எனவே, இந்தி ஆட்சிமொழி ஆகப் போகிறது என்று அறிந்ததும் அவர்கள் ஆத்திரங் கொண்டு ஆர்த்தெழுந்ததில் வியப்பேதும் இல்லை.

குடியரசு நாளான சனவரி 26 பொதுவிடுமுறையாகி விடுவதால், அதற்கு முந்தின நாளான சனவரி 25-ஆம் நாள் அன்றே 'படிப்பு நிறுத்தம்' செய்து எதிர்ப்பைக் காட்டுவது பொருத்தம் என்று மாணவர்கள் முடிவு செய்தனர். அவ்வாறே நாடெங்கும் அமைதியான முறையில் அறப்போர் தொடங்கி, ஊர்வலங்கள் நடத்த ஏற்பாடு செய்தனர்.

கொழுந்து விட்ட தீ!

மதுரையில் ஊர்வலம் சென்றுகொண்டிருந்தபோது மாணவர் ஒருவர் வெட்டப்பட்டார்.

அந்தச் செய்தி காட்டுத் தீ போல் தமிழகம் எங்கும் பரவி விட்டது.

இதனால் மாணவர் உலகில் பெருங் கொந்தளிப்பு உண்டாயிற்று.

மாணவர்களின் மொழிப்பற்றை ஊன்றிக் கவனிக்கத் தவறிய அன்றைய தமிழக அரசு அடக்கு முறையை அவிழ்த்து விட்டது.

சிதம்பரத்தில் துப்பாக்கிச் சூடுகள்; பல இடங்களில் மாணவர் கிளர்ச்சிகள்.

அடக்குமுறையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்னும் கோரிக்கையுடன் அப்போதைய முதலமைச்சர்

திரு. எம். பக்தவத்சலத்தை மாணவர் பிரதிநிதிகள் சந்திக்கச் சென்றனர். முதலமைச்சர் பேட்டியளிக்க வில்லை. பேட்டியளிக்க விரும்பாத அவர் எதுவும் பேசாமலாவது இருந்திருக்கலாம்

அவரோ, மாணவர்களின் மொழிப்பற்றை அலட்சியப் படுத்தியதோடு நிற்கவில்லை; அவமதித்தும் பேசத் தொடங்கிவிட்டார்.

மாணவப் பருவம் துடிப்பு மிக்கது; இளமை முறுக்கு மேலோங்கி நிற்பது. அவர்களால் அலட்சியத்தையோ, அவமானத்தையோ எப்படித் தாங்க முடியும்?

தங்கள் ஆத்திரத்தையெல்லாம் கொட்டி அரசாங்கத்தைப் பழிவாங்கி விடுவது என்ற அறையில் போராட்டத்தை முடுக்கிவிட்டனர். அரசாங்கமும் பின்வாங்கவில்லை.

இந்த போட்டா போட்டியினால், இந்தி எதிர்ப்புப் போர்த் தீ தமிழகம் முழுவதும் கொழுந்து விட்டு எரிந்தது! தலைவர்களால் கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவுக்கு எரிந்தது!

1947-ஆகஸ்டுக் கலவரம்கூட இப்படி நடக்கவில்லை என்று கூறும் அளவுக்கு மிகக் கடுமையாக இருந்தது போராட்டம்! பொருள்கள் நாசமாயின; காவல் துறையினர் தாக்கப்பட்டனர்.

துப்பாக்கி வேட்டு முழக்கம் எங்கு நோக்கினும் கேட்டது.

மாணவர்களும் பொதுமக்களும் ஆயிரக் கணக்கில் படுகாயம் அடைந்தனர்; நாற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இரையாயினர்; துடிதுடித்துச் செத்தனர்.

‘அவர்களுடைய ஆவி இந்த ஆட்சியைச் சும்மா விடுமா?’

—என்று தங்கள், தம்பி—தங்கையரை, மனைவி—மக்களை, தாய்—தந்தையரைப் பறிகொடுத்தவர்கள் கதறிய கதறல் தமிழகம் முழுவதும் எதிரொலித்தது!

அண்ணா அவர்களே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அறிக்கைகள் விடுத்தும் மாணவர்களின் ஆத்திரத் தணியவில்லை. பின்னர், தக்கவாறு அவர் தொடர்ந்து அமைதிப்படுத்திய பின்னரே போராட்டத் தீ அடங்கிற்று!

வெளிநாட்டுப் பயணம்

‘தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி வெளி உலகத்திலும், தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் இடங்களில் எல்லாம் அண்ணாவின் பெயரை அறியாதவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள்.’

—என்று ‘இல்லஸ் டிரேட்டட் வீக்லி’ கருத்துத் தெரிவிக்கும் அளவுக்குப் புவி முழுவதும் புகழ் மணம் பூண்டவரே அண்ணா

ஆயினும், அவர் தமிழகத்தை விட்டுக் கடல் கடந்து வெளிநாடு சென்றது. 1965-ஆம் ஆண்டில்தான்.

அந்த ஆண்டு சூலைத் திங்களில், கழக முன்னணி வீரர்களுள் ஒருவரான திரு. இரா. செழியன் எம் ஏ பின் தொடர, மலேசியா, சிங்கப்பூர், சப்பான் முதலான கிழை நாடுகளுக்கு சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டார் அண்ணா.

‘கற்றோர்க்குச் சென்ற இடம் எல்லாம் சிறப்பு’

—என்னும் அவ்வையின் அமுத வாக்கினை கிழை நாடுகளில் வாழும் மக்கள் பூரிப்போடு நிறைவேற்றி, அண்ணாவைப் புகழ்ப் பொய்கையில் நீராட்டினர்.

ஏராளமான பரிசுப் பொருள்களை அவர்க்கு வழங்கித் தம் அன்புத் தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டனர்.

பொதுமக்கள் மட்டுமின்றி, மலேசிய தலைமையமைச்சர் திரு. துங்கு அப்துல் ரஹ்மான், சிங்கப்பூர் முதலமைச்சர் திரு. வீ—சுவான், மற்றும் பல அமைச்சர் பெருமக்களும் கூட பேரறிஞர் அண்ணாவுக்கு உற்சாகமான வரவேற்பளித்து உள்ளம் பூரித்தனர்; அவருடைய தேன் சொட்டும் உரைகளைக் கேட்டு இன்பக் கடலில் திளைத்தனர்.

பின்னர், சப்பான் நாடுவரை சென்று தம் சுற்றுப் பயணத்தை முடித்து வெற்றிப்பெருமிதத்துடன் தாயகம் திரும்பினார் அண்ணா.

தேர்தல் களத்தில்

“தமிழாய்ந்த தலைமகனே

தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சாய்

வருதல் வேண்டும்.”

—என்ற பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் வேட்கையைப் பற்றி இந்த நூலின் தொடக்கத்திலேயே குறிப்பிட் டுள்ளோம்.

அந்தப் புரட்சிக் கவிஞரின் கனவு பலிதமாகின்ற பொன்னான நாள் வெகு வேகமாக நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

இந்தியப் பெருநாட்டின் நான்காவது பொதுத் தேர்தல் 1967-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்களில் மிகவும் ஆர்ப்பரிப்போடு நடைபெற்றது.

தமிழகத்திலே ஒரே பரபரப்பு!

காங்கிரசுக் கட்சி மட்டும் தனித்து நின்று தேர்தலில் போட்டியிட, வலதுசாரி பொதுவுடைமைக் கட்சி நீங்க

லான பிற எதிர்க்கட்சிகள் யாவும் ஒரே அணியாகத் திரண்டு நின்றன.

சென்னை மன்றத்திற்குரிய 234 தொகுதிகளிலும் காங்கிரசுக் கட்சி போட்டியிட்டது. தி. மு. கழகம் 170 தொகுதிகளில் மட்டுமே தன் வேட்பாளர்களை நிறுத்தி வைத்தது. எஞ்சிய தொகுதிகளை கூட்டணியில் அங்கங் கொண்ட பிற கட்சிகளுக்கு ஒதுக்கி விட்டது.

வியக்கத்தக்க வெற்றி!

காங்கிரசாரின் கணிப்புக்கு மாறாக தி. மு. கழகம் பெருவெற்றி பெற்றது. 138 சட்டமன்றத் தொகுதிகள் அதன் வசமாயின, 25 பாராளுமன்றத் தொகுதிகளில் மட்டுமே போட்டியிட்டு அதிதனை தொகுதிகளிலுமே வெற்றி வாகை குடிற்று.

“இவ்வாறு நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் தான். போட்டியிட்ட எல்லாத் தொகுதிகளையுமே கைப்பற்றிய கட்சி, உலகிலேயே தி. மு. க.வைத் தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை.”

—என்று இராசாசியே வியந்து பாராட்டினார் என்றால் தி. மு. கழகத்தின் வெற்றிக் கீர்த்தி பற்றி விளக்கத் தேவையில்லை.

இத் தேர்தலில் புயலுக்கு இரையான புளியமரம் போல், தமிழகக் காங்கிரசுக் கட்சி வேர்ப்பிடுங்கலாக வீழும் என்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஆதே போல், தி. மு. கவும் அதைச் சார்ந்த கூட்டணிக் கட்சிகளும் முன்னேவிட அதிக இடங்களைப் பிடிக்கலாம் என்று அரசியல் திறனாய்வாளர்கள் கூறினார்களே யொழிய, ஆட்சிப் பொறுப்பைப் பிடிக்கும் அளவுக்கு தேர்தல் காற்று கூட்டணிக்குச் சாதகமாக வீசும் என்று கற்பனைகூடச் செய்யவில்லை.

இதிலே இன்னும் ஓர் அற்புதம், கூட்டணிக் கட்சிகளின் துணை யில்லாமலேயே அமைச்சரவை அமைக்கும் அளவுக்கு, தனிப் பெரும்பான்மை வலிமை பெற்ற கட்சியாக தி. மு. கழகம் வெற்றிக்கனியைக் கொய்ததே.

இந்தத் தேர்தலில் அண்ணா தமிழகச் சட்ட மன்றத் துக்குப் போட்டியிடவில்லை; புதுடிவில்லிப் பாராளுமன்றத் துக்கே போட்டியிட்டார். தென் சென்னைத் தொகுதில் நின்ற அவர் நிறைந்த எண்ணிக்கை வாக்கு வேறுபாட்டில் வெற்றியைத் தழுவினார்.

ஒருவாறு தேர்தல் முடிவுகள் யாவும் வெளியாகி, தி. மு. கழகமே தனியாக அமைச்சரவை அமைக்கப் போகிறது என்கிற நிலை உறுதியாகிவிட்டது.

பேரறிஞர் அண்ணாவுக்கோ தாமிதான் முதலமைச்சராக வந்துவிட வேண்டும் என்ற ஆசையே இல்லை. அத் தகைய ஆசை துளியேனும் இருந்திருந்தால் அவர் தென் சென்னை நாடாளுமன்றத் தொகுதியில் நின்றிருக்கவே மாட்டார்.

ஆனால், அண்ணா விரும்பாவிட்டாலும், அவர்தாம் முதலமைச்சராக வழிகாட்ட வேண்டும் என்று கழகத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் உளமார ஆசை கொண்டனர். அவர்களுடைய நெடுநாளைய ஏக்கந் தீர்க்கப்படவும், கனவு நனவாகவும், தி. மு. க. சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் கூடித் தங்கள் தலைவராக—முதலமைச்சராகப் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

முதலமைச்சர் ஆனார்

967—மார்க்கத் திங்கள்—6ஆம் நாள்—

திருவள்ளூர் ஆண்டு 1998—ஆம் ஆண்டு மாசித்திங்கள் 22—ஆம் நாள்:

தமிழகத்தின் பொற்காலம் புத்தொளி வீசிப்
புலரிந்த நாள்; பொன்னான நாள்; புனிதநாள்!

முழு அறிவின் மொத்த வடிவான எழு ஞாயிறு
சென்னைக் கோட்டையிலே செங்கதிரி பரப்பி எழில்
சேரக் கொலுவேறிய இன்பத் திருநாள்!

கோடிக்கணக்கான இதயங்கள் கோட்டைப் பக்கம்
வந்தும், வீட்டுக்குள்ளே இருந்தும் குளிரக் குளிர வாழ்த்து
மலர் சொரிய, குணத்தில் தங்கமாய், கொள்கையில்
வைரமாய், ஆண்மை ஒளிரும் அடலேறும் ஒருவர்க்கு
'ஆட்சி என்னும் நங்கை'—மாலை சூட்டிய மணநாள்.

ஆம்.

அன்புக் கடலாம் அறிவுப் புதையலாம்
பண்புச் சுனையாம் பாசப் புனலாம்
கண்மலர் வளராக் கடமைச் சுடராம்
மன்பதைக் குற்ற மாமணி விளக்கம்
எழிலென உலகில் இருப்பவை அனைத்தும்
வழியவே பேசும் இன்ப வாரிதி!

—என்றெல்லாம் என்னென்ன புகழ்ச் சொல் உண்டோ
அத்தனைக்கும் இலக்கியமாய் ஒளிரும் பேரறிஞர் அண்ணா
தமிழ் நாட்டின் தலைமகளும் அந்த நன்னாஸ்தான்
முதலமைச்சராய் பொறுப்பேற்றார்!

அறிஞர்கள் போற்றும் அறிஞர்

இவ்வாறாக,

நாடக இலக்கியத் துறையிலே புதுப் புரட்சியை
உண்டாக்கி, 'உல்கி'—ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களா
லேயே, 'தென்னாட்டுப் பெர்னாட்டிஷா' என்று போற்றப்
பட்ட அண்ணா முதலமைச்சர் ஆகிவிட்டார்!

“தமிழன் தகுதிக்குத் தரவேண்டிய ஆரம்பப்
பதவிதான் முதலமைச்சர் பதவி என்று நான் கருது
கிறேன். அதை அண்ணா பெற்றிருக்கிறார். இதைவிட
உயர்ந்த பிரதமர் பதவியையும் அவர் பெறவேண்டும்
என்று விரும்புகிறேன்.”—என்று சிலம்புச் செல்வர் திரு.
மா. பொ. சிவஞான கிராமணியார் அவர்களால் போற்
றப்பிடும் வகையில் அண்ணா முதலமைச்சர் ஆகிவிட்டார்.

“அண்ணாதுரை பென்னும்
அண்ணல் தமிழ்நாட்டு
வண்ணன் அழுக்கெடுப்பில்!
வாய்மொழியில் பண்ணாவன்!
சிற்பன்எழுத் தோவியத்தில்
செவ்வரசு நாவாயின்
அற்புதஞ்சூழ் மாலுமி
என்றோடு.”

—என்று தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க. வினாப்
பாராட்டப் பெற்ற அண்ணா முதலமைச்சர் ஆகிவிட்டார்!

... “தமிழ் உயர்வும், தமிழர் தமது உரிமையையும்
பெற உருற்றும் (உழைக்கும்) மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின்
தலைவராவார். முடிசூடா மன்னனென இளந்தமிழர்,
எழுத்தாளர் புகழ் புலவரி. இவர் பணியின் பயனாகத்
தமிழ் ஓங்க, தமிழர் நிலை உயர்வதாக!”

—என்று நாவலர் சி. சோமசுந்திர பாரதியாரின்
வாழ்த்துப் பலிக்கும் வகையில் அண்ணா முதலமைச்சர்
ஆகிவிட்டார்!

“உருவத்தில் தமிழன்; உயர் குணத்தில் தமிழன்;
அன்பு எனும் பண்பில் தமிழன் நமது அண்ணா.”

—என்று கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்
களால் பாராட்டப் பெற்ற அண்ணா முதலமைச்சர் ஆகி
விட்டார்.

V211, 2177N09

N67

408

"...காந்தியக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பதில் அவர் என்னைவிட உண்மையான காங்கிரசுக்காரராகத் திகழ்கிறார்."

—என்று ஆந்திர முதலமைச்சர் திரு. பிரகாஷ் ரெட்டியார் புகழும் அளவுக்கு அண்ணா முதலமைச்சர் ஆகிவிட்டார்.

"!...அறிஞர் அண்ணா அவர்களை முதல் மந்திரியாகக் கிடைக்கவிரும்பும் பாரீக்ஷா நான் உயிர் விடப் போவ தில்லை!"

—என்று முதலமைச்சர் இராசாசி அவர்களின் வாக்குப் பலிக்கும் அளவுக்கு அண்ணா முதலமைச்சர் ஆகிவிட்டார்!

முழு மனிதர் முதலமைச்சர்

"அறிவு, ஆண்மை, பொறுமை, நேர்மை ஆகிய நான்கு உன்னதப் பண்புகளால் வாய்ந்தவனே முழுமையான மனிதன்—என்றார் பிலேட்டோ.

பேரறிஞர் அண்ணாவின் பெருவாழ்வை உணர்ந்து பாரிப்பவர்களுக்கு மேற்சொன்ன நான்கு பண்புகளும் இயற்கையாகவே அமைந்து கிடப்பதை எண்ணி மகிழலாம்.

அத்தகைய முழு மனிதர் இன்று தமிழக முதல் அமைச்சர் ஆகியிருப்பது தமிழ் செய்த தவப் பேரே!

கடமையுணர்வு, சுயநம்பிக்கை, பேரறிஞர் அண்ணாவின் பொன்மொழியே இந்நாட்டிற்குரியன.

மேலும் தோளில் சுமத்தப்பட்டுள்ள சிலுவையை (பொறுப்பை) இறுதிவரை கொண்டுசேர்ப்போம்."

105136

அண்ணா வாழ்க

